

เสียงเพรียกร้องของหัวใจ

(What Did Your Heart Say?)

ภายหลังการอัดประจุเข้มข้นของอากาศอย่างแบบเนียน แรงผลักเพียงแผ่วเบา ก็มากพอจะทำให้ทุกอย่างปริแตกสลายไปสิ้น ผู้คนรอบตัววิ่งพล่านดินรนเอาตัวรอด คิดค้นสารพัดวิธีพิสดารเพื่อรับมือกับความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็ว โดยสัจธรรมจริง หากไม่ได้มองจากระยะไกลแบบนี้ ผมก็ไม่มีทางจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ว่าอะไรเป็นอะไร แม้ผมจะยังไม่รู้ว่า จุดจบของเรื่องราวทั้งหมดจะยังเว้นระยะห่างมากไปกว่านี้อีกเท่าไร หนึ่งปี? สองปี? หรืออีกสิบปี? ผมไม่มีทางรู้ หรือหากโลกทรงเกือบกลมใบนี้มีตัวตนที่เรียกว่า 'พระเจ้า' ดำรงอยู่จริง ผมก็ขอกังขาด้วยว่า แม้แต่ตัวท่านเองก็ไม่รู้เช่นกัน

จะต้องบอกเล่าเรื่องราวโดยสัจธรรมจริงเท่านั้น นี่คือนสิ่งที่ผมรู้... และรู้ดีกว่าใครทั้งหมด ผมมีคำตอบง่ายตายวางรอทำใจไว้แล้ว ไม่ว่าจะมันเป็นคำตอบที่บังเอิญผุดขึ้นท่ามกลางความสับสน ซ่อนเร้นอยู่ในความท้อแท้สิ้นหวังสัมบูรณ์ หลบมุมอยู่ในความมืดอณูการ คำตอบนั้นล่องลอยวนอยู่ในความคิดส่งเสียงดังก้องในหัวสะท้อนไปมา ก่อนจะหลุดออกจากริมฝีปาก เหมือนในภาพยนตร์เรื่อง *ริเอลลิที ไบท์ส*¹ อากัปกริยาอ้าอึ้งของ *วินอนา ไรเดอร์*² ขณะกล่าวสุนทรพจน์จบการศึกษา วินาทีนั้นทำเอาผมตัวสั่นสะท้านไปทั้งร่าง

คำตอบนั้นง่ายตาย...ฉันไม่รู้

...ผมเองก็ไม่รู้

วันทั้งวันผมนั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์นานเกินแปดชั่วโมง พาผู้คนที่ไม่เคยแม้กระทั่งพบหน้ากันมาก่อนท่องไปในโลกกว้าง แน่ใจว่าไม่ใช่โลกใบนี้ ไม่ใช่โลกใบเดียวกับที่มนุษย์เราอาศัยอยู่ เป็นโลกใบอื่นที่ตัวผมเคยคิดฝันว่า จะดีเพียงใดหนอหากได้โลดแล่นอยู่ในโลกใบนั้น? โลกเหนือจริง... โลกแห่งจินตนาการ สิบสองปีก่อน? ที่ถูกต้องน่าจะสิบสามปี ความทรงจำในวัยนั้นแสนจะรางเลือน และผมน่าจะลืมมันไปเกือบหมดแล้ว

หกปีที่ผ่านไป ผมจมอยู่ในห้วงแห่งการเปลี่ยนแปลงรอบด้าน ไม่ว่าจะซ้ายหรือขวา หน้าหรือหลัง ทุกอย่างดูเหมือนจะแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปแล้วหมดสิ้น จะก้าวขาสักข้างออกไปผมก็ขาดใจความกล้า และหกปียาวนานเหลือเกิน

แน่นอนที่สุด นาฬิกาชีวิตก็ยังเดินเคลื่อนไปข้างหน้า แม้ว่าสถานที่ซึ่งเคยเป็นทุ่งราบ ตอนนีกลับกลายเป็นถนนคอนกรีตทอดยาวไร้จุดสิ้นสุด รอบข้างรายล้อมด้วยตึกสูงระฟ้าผุดขึ้นมากมายเหมือนดอกเห็ด และวิถีชีวิตที่ผู้คนรอบตัวต่างแสดงให้เห็นก็ดูเหมือนจะสุขสบายไปทุกหนทุกแห่ง ทว่า ห้วงเวลานั้น

¹ *Reality Bites* : ภาพยนตร์ผลงานกำกับของ Ben Stiller (1994)

² *Winona Ryder* : นักแสดงชาวอเมริกัน

ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน? ถนนคอนกรีตเอ๋ย...จักพาตัวข้าไปที่แห่งใดกันหนอ? ผมใคร่ครวญคำถามนั้นอยู่ในใจ

ตลอดจนอายุข้ามเส้นยี่สิบปี ผมซึมซับวิถีจากแวดล้อมได้หนึ่งเดียว เมื่ออยู่บนถนนสายนี้แล้วจะต้องมุ่งหน้าตรงไปเท่านั้น ไปให้ถึงปลายทาง ...และแล้วผู้คนก็เริ่มออกเดินทาง ใครจะเดินก็ได้ หากแต่จะวิ่งก็ได้ แต่เมื่อออกตัวจากจุดเริ่มต้นแล้ว การจะหยุดพักเป็นเรื่องหนักหนา ต้องคิดแล้วคิดอีก คิดให้หนัก รวากับการหยุดนิ่งอยู่กับที่จะถูกพายุลูกใหญ่พัดให้ลอยหลุดออกนอกเส้นทาง แม้แต่จะเหลียวกลับไปมองด้านหลังก็จะทำให้การก้าวต่อไปข้างหน้าเสียสมดุล วิถีนั่นซึมซับติดหนึบ และทำให้ผมประหวั่นพรั่นกลัว ไม่เคยมีใครบอกว่าอะไรรอทำอยู่ที่ปลายทาง บั้นปลายวัยยี่สิบปี ผมเหนื่อยเต็มทีและอยากหยุดพัก ทว่า โลกใบนี้จะมีพื้นที่ใดให้ตัวผมในช่วงวัยนั้นได้หยัดเยียน?

ถึงตอนนี้...ผมเริ่มจะรวบรวมความกล้าได้บ้างแล้วครับ

การปะทุเกิดขึ้นวันหนึ่งเมื่อข่าววันสิ้นโลกแพร่สะพัดออกไป ผู้ประกาศข่าวในกรอบจอโทรทัศน์อ่านข้อความที่ถูกตีความจากปฏิทินของชาวมายา³ ผมบังเอิญได้ยินเข้า หันมานั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อและเชื่อเป็นตุเป็นตะ พอถึงเที่ยงคืนตามวันในคำทำนาย ผมอาบน้ำล้างเนื้อล้างตัว โจนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา เตรียมพร้อมสำหรับวินาทีสุดท้ายของชีวิต

ผมเลื่อนเปิดบานหน้าต่าง ฟাঁคั้นนั้นมีเมฆลอยบดบังเบาบาง เข้มจืดดวงจันทร์ส่องแสงแวบแวมอย่างมีความหวัง ปรายตามองหาดวงดาวที่มองไม่เห็นบนท้องฟ้า หากเพ่งมองได้นานพอ ผมอาจได้เห็นการปริแตกของมวลอากาศ ในใจคอยภาวนาขอให้ภัยพิบัติทั้งหลายคืบคลานใกล้เข้ามา แต่จนตีหนึ่งก็แล้ว ตีสองก็แล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และตีสองครึ่ง ผมก็ผล็อยหลับไป

แปดโมงเช้า ผมสะดุ้งตื่น ในอกพบแต่ความสมเพชขมขื่นและความผิดหวังจุกอกกลวงเปล่า

จะว่ากันไปแล้ว นี่ไม่ใช่การร้องขอความสงสาร และต่อให้ผมเล่าเรื่องนี้จนจบสิ้น ก็ไม่มีใครยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือใครได้ เหมือนการเฝ้ารอความหวังเมื่อหล่นลงไป ในหลุมลึกที่มีโพรงให้ไปต่อ จะมีอะไรรออยู่นอกจากความสมเพชขมขื่นเหมือนแปดโมงเช้าวันนั้น?

ผมไม่ประสงค์จะบังคับให้ใครก็ตามเชื่อเรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี้ อย่างไรก็ตามก็เป็นเรื่องประเภทที่หากไม่เกิดขึ้นกับตัวเองก็ไม่มีแม้สักทางจะเชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงได้ ภายหลังจากจุดจบของเรื่องราวทั้งหมด และหากตอนนั้นผมยังมีชีวิตอยู่ การหวนคิดถึงวันวานก็เป็นเรื่องที่ไม่ช่วยไม่ได้ เพราะยิ่งนานวันเข้า เรื่องราวทั้งหลายต่างมุดหัวเข้าไปอยู่ในความทรงจำ วันพรุ่งนี้มีแต่จะลดน้อยลง และอดีตเท่านั้นที่เพิ่มมากขึ้น

---

³ ชาวมายา : ผู้อาศัยอยู่ในดินแดนยูคาทาน ในเม็กซิโกและกัวเตมาลาในราวศตวรรษที่ 3-16 ก่อนคริสตกาล เชื่อว่าชาวมายามีความเป็นเลิศทางด้านการคำนวณและดาราศาสตร์

อาจเป็นวันหนึ่งในอนาคตอันใกล้ หรืออาจนานเลยไปแล้วหลายทศวรรษ ผมจะกล่าวขอบคุณตัวเองที่
วันนั้นไม่ฝันเผื่อความหวังจนฟ้าสาง

...

ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ผมเรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ขนาดยี่สิบ
เอ็ดนิ้ว ในโลกของเกมที่มีผู้คนทั่วทุกมุมโลกมารวมตัวกัน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อครับ โลกของเกมแสดงความ
จริงต่อการแบ่งแยกชนชั้นได้ชัดเจน ยิ่งกว่าในโลกแห่งความเป็นจริงเสียอีก จุดร่วมอยู่ตรงที่หากเงิน
ไม่ถึง การจะเอาตัวรอดไม่ว่าในโลกไหนก็เป็นเรื่องที่ยากลำบาก รวกับนี่เป็นสัจธรรมอีกข้อที่ถูกบัญญัติ
ขึ้นมาใหม่เมื่อหลายพันปีก่อนโดยเผ่าพันธุ์มนุษย์ และอัตราการเพิ่มจำนวนประชากรโลกสวนทางกัน
เหมือนจำนวนของพวกคนมีลดน้อยลงเพราะเริ่มตายดับไปบ้าง แต่ในทุกวัน พื้นดินที่ใช้เหยียบก็เริ่มบวม
พองเหมือนไม้อัดโดนน้ำ กลายเป็นพืดานตันกดคนชั้นกลางที่ดีแต่จะเพิ่มขึ้นทุกวัน ไม่มีการป่าวประกาศ
หากใครสักคนเล็ดลอดขึ้นมาบนหน้าดินได้เหมือนในโลกของเกม ที่หากใครติดอันดับ (ร้อยละเก้าสิบเก้า
จุดเก้าสิบเก้าจะเป็นผู้เล่นประเภทกระเป๋านัก) จะมีการนำชื่อของผู้เล่นขึ้นป้าย น่าจะเพื่อแสดงเกียรติ
อะไรบางอย่าง หรือแ่งหนึ่งคงเพื่อให้เกิดการแข่งขัน ไต่เต้าสู่จุดสูงสุด? แต่สำหรับผม การทำแบบนี้ง่าย
ต่อการทำให้ผู้เล่นระดับกลางถึงล่างถอดใจ เพราะไม่ว่าอย่างไรก็ไม่วันทันเทียมผู้เล่นที่กระเป๋านักได้
คงเกิดโศกนาฏกรรมไม่เว้นแต่ละวันกันเลยทีเดียว หากโลกความเป็นจริงขึ้นป้ายชื่อผู้ติดอันดับ...ตอกย้ำ
ความจริงสลดนั้นหนแล้ว...หนเล่า

เห็นได้ชัดที่สุดคือเกมประเภท MMORPG⁴ แม้ในเกมประเภทอื่นอย่าง FPS⁵ หรือ MOBA⁶
จะมีการกีดกันเรื่องอุปกรณ์ประเภทสะสม ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว การจะได้มาครอบครองก็จำเป็นต้องใช้
ปัจจัยในระดับหนึ่ง แต่ท้ายที่สุด เรื่องทักษะก็ต้องใช้ความอดทนหะฝึกซ้อมมหาศาล จึงจะได้มา หากไม่
มีสิ่งนี้ ก็ยากที่จะไต่เต้าเอาชื่อตนไปอยู่บนป้ายแห่งเกียรติยศได้

แต่แล้วผิดที่ตรงไหน? มนุษย์เราไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกันอยู่แล้ว เมื่อเกิดมาแล้วมี จะให้โยนทิ้ง
สิ่งที่มีไป? สัจธรรมพิสดารที่มนุษย์เราพยายามจะปิดตัดให้เที่ยงธรรมอย่างความเท่าเทียม เห็นที่จะไม่มี
ทางเกิดขึ้นได้ หากจุดกำเนิดของโลกทุกใบมาจากน้ำมือของมนุษย์ อย่างน้อยที่สุด หลังสร้างตัวละคร
เสร็จสิ้น ห้านาทีแรก โลกของเกมจะทำให้ผู้เล่นทุกคนเท่าเทียมกันทุกประการ...แต่ก็แค่ห้านาทีแรกเท่านั้น

---

⁴ *Massive Multiplayer Online Role-Playing Game* : ประเภทหนึ่งของเกมออนไลน์ ซึ่งสามารถเล่นผ่านระบบเครือข่าย
อินเทอร์เน็ต โดยผู้เล่นจะต้องสวมบทบาท และดำเนินไปตามเนื้อเรื่องที่กำหนด

⁵ *First-Person Shooter* : ประเภทหนึ่งของเกมออนไลน์ โดยผู้เล่นสามารถใช้อาวุธประเภทต่าง ๆ เพื่อโจมตีศัตรูในรูปแบบ
มุมมองบุคคลที่หนึ่ง

⁶ *Multiplayer Online Battle Arena* : ประเภทย่อยของเกมวางแผนแบบเรียลไทม์ (RTS) โดยผู้เล่นจะถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย
แต่ละฝ่ายจะได้เลือกตัวละครและควบคุม เป้าหมายคือการทำลายฐานที่มั่นของฝ่ายตรงข้าม

Level 1 : 0 Gold : 0 Diamond

ห่านาที่ผ่านไป

Level 1 : 0 Gold : xxx...Diamond

...

ผมอยากเล่นเกมได้อย่างสนุกสนานเหมือนสหายคนหนึ่ง สหายผู้หลงใหลในการเล่น เกม ซายวัย ยี่สิบปลาย เราไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน จะเคยเห็นก็แต่รูปภาพบนโซเชียลมีเดีย การสนทนาทุกราวของเราจะพูดคุยกันผ่านทางโปรแกรมสื่อสารแบบเสียง เมื่อไรที่สหายผู้นี้พูดอะไรก็ตามเกี่ยวกับเกม จะเป็นเรื่องล้อเล่นหรือเอาจริงเอาจัง ทำนองเพลง *ไฟว์ ฮันเดรด ไมลส์* ฉบับภาพยนตร์เรื่อง *อินไซด์ ลูอิน เดวิส*⁷ จะลอยเข้ามาในหูผมเสมอ เหมือนเสียงท่มหนาของ จิม และเสียงอันอ่อนหวานของ จิน กำลังเจ็ดจำสวนทางกับฤดูหนาว พร้อมจะละลายหิมะที่รายล้อมตลอดเส้นทางให้กลายเป็นไอลอยล่องขึ้นไปบนท้องฟ้า

เขาขาดการติดต่อไปโดยสิ้นเชิง หลังทิ้งข้อความบอกกับผมเพียงว่า ‘จะต้องไปทำงานอย่างอื่น’ ไม่มีแม้สักคำ ผมไม่รู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับตัวสหายผู้นี้มากนัก รู้เพียงว่าเป็นมนุษย์ผู้หลงใหลในการเล่น พยายามหาเงินเลี้ยงตัวจากการขายอุปกรณ์ในเกม บั้นตัวละครให้พวกผู้เล่นที่ไม่อยากทำภารกิจเนื้อเรื่อง ไม่เคยปริปากบ่นเรื่องการเงินขัดสน ความจริงจะเป็นอย่างไร ผมไม่ทราบได้ แต่บทสนทนาของเราไม่เคยมีเรื่องส่วนตัวอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง จะว่าไปแล้ว เราไม่ได้พูดคุยกันเรื่องอะไรอื่นนอกจากเรื่องเกมเท่านั้น

...

สหายของผมอีกคนเป็นเด็กมหาวิทยาลัย เรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน เช่นสหายทุกคน ผู้คนที่ผมพาท่องไปในโลกต่าง ๆ ขึ้นขอบเด็กมหา ‘ลัยคนนี้ อารมณ์ขันของเขามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผมเองก็รู้สึกถูกชะตาอยู่ไม่น้อย แต่ก็ขาดการติดต่อกันไปโดยสิ้นเชิงเช่นกัน เป็นการรู้จักกันเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ

“ช่วงนี้ผมมีสอบ ว่างมาเล่นด้วยกันไหมครับ” เด็กมหา ‘ลัยส่งข้อความทิ้งท้ายเอาไว้
ไปแล้วไปลับ ไม่มีหวนกลับ

⁷ Inside Llewyn Davis : ภาพยนตร์ผลงานกำกับของสองพี่น้อง โจเอล และ อีธาน โคเฮน (The Coen Brothers)

...

ผมมีสหายอีกหลายคน สหายที่รู้จักกันเพียงในโลกของเกม ไม่เคยแม้จะพบหน้ากัน บางคนไม่เคยเห็นแม้รูปภาพบนโซเชียลมีเดียด้วยซ้ำ แน่นนอนอยู่แล้ว ผู้คนผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่ว่าโลกไหนก็ไม่ต่างกัน

...

น่าจะถึงเวลาที่ผมจะเข้าเรื่องได้แล้ว แต่ก่อนหน้านั้น ผมมีอีกเรื่องที่ยากจะสารภาพ

โดยสัตย์จริง ผมใช้เวลาคิดอยู่นานว่าจะเริ่มต้นเล่าเรื่องนี้ยังไงดี การบอกเล่าเรื่องราวโดยการปั่นคำออกมาเป็นงานเขียน นับว่าเป็นงานที่ทรมานสาหัส ผมอยากจะมีสหายผู้ปรารถนาเรื่องที่ยังเอิญเดินผ่านมาเหมือน มิเกล เด เซร์บันเตส⁸ ที่กำลังอัปจนหนทางจะเขียนอาร์มภทให้ขุนนางต่ำศักดิ์นักฝัน ผมจะได้ยื่นถ้อยคำซึ่งซึ้งของเขามาใช้บ้าง เช่นว่า

“ไม่มีสิ่งใดมีค่าเปรียบได้ด้วยเสรีภาพ”

ยิ่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้ว น่าจะมีวิธีที่เหมาะสมยิ่งกว่านี้? ผู้คนยุคนี้ต่างพร่ำและพล่ามบอก ไม่มีเวลาให้เสียไปกับอะไรก็ตามที่รู้สึกว่าเป็น ‘ไม่ใช่’ ก่อนหน้านี้ผมลองจับดินสอ วาดร่างภาพแมวจรที่หลงมา เสียกระดาษไปนับร้อยแผ่น กว่าจะได้ภาพร่างที่ดูคล้ายแมว ผมยื่นผลงานนั้นให้นายแบบจ้องอยู่เป็นนาน มันสะบัดก้นลุกขึ้น เหยียดสลับความเมื่อยลำทั้ง เดินจากไปทำเหมือนผมเป็นอากาศธาตุ

ผมโยนอุปกรณ์วาดภาพทุกอย่างเข้าลิ้นชัก ออกไปเดินเลียบถนนในเมืองอยู่นาน หำร้านหนังสือ มองหาคู่มือการเลี้ยงแมว ความคิดแวบผ่านเข้ามาในหัวว่า น่าจะลองเริ่มหัดเลี้ยงแมวอย่างจริงจัง... เผื่อจะได้ดิบได้ดีจากการเป็นนักฝึกสัตว์

การจะจัดระเบียบสิ่งที่ได้มา วางเรียงไว้ในความทรงจำเหมือนชั้นหนังสือในห้องสมุดขนาดมหึมา เรื่องนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้ และจะมีประโยชน์อะไรหากสักวันหนึ่ง ผมหลงลืม วางหนังสือที่ซื้อมาทิ้งไว้บนชั้นโดยไม่ได้หยิบมาอ่าน? อย่างน้อยที่สุด สำหรับผม แม้การเขียนความทรงจำลงไปบนหน้ากระดาษ จะไม่ได้ช่วยพัฒนาให้ตัวผมกลายเป็นคนที่ดียิ่งขึ้น แต่การจดบันทึกทุกอย่างลงไปทำอะไรสักอย่าง ก็เพื่อไม่ให้สิ่งที่ได้รับมาเลือนหายไป จะต้องทำอะไรสักอย่างซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ตัวอักษรพวกนี้ ต่อให้ใครก็ตาม

---

⁸ Miguel de Cervantes Saavedra : มิเกล เด เซร์บันเตส ซาอาเบดรา นักเขียนชาวสเปน ผู้เขียนผลงาน ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า ขุนนางต่ำศักดิ์นักฝัน (Don Quixote de la Mancha)

หยิบมันขึ้นมาอ่าน ก็น่าจะได้รับอะไรกลับไปเช่นกัน ไม่เช่นนั้น ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะเขียนเรื่อง พรรคนี้ขึ้นมา

ผมชอบการบันทึกเรื่องราวเป็นภาพถ่ายด้วยกล้องฟิล์มแบบเก่าเช่นกัน แต่การกดชัตเตอร์ก็ยังไม่ได้ช่วยให้ผมคลายความเหงาเศร้าในใจลงได้ ยิ่งการบันทึกเป็นวิดีโอยิ่งไม่ต้องพูดถึง การพูดปากเปล่า ต่อหน้ากล้องเพียงลำพังทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักวิทยาศาสตร์เง่าที่กำลังเอาแต่ทดลองชีวิตตัวเองซ้ำไปซ้ำมา

ผมลองลงมือทำหลายสิ่งหลายอย่าง ตอนนี้ก็มาถึงคราวของการเขียน...เพียงเท่านั้น และการเขียนก็ถือเป็นเรื่องสนุก ทว่า ผมก็ไม่อาจหาญกล้าเรียกตัวเองว่าเป็นนักเขียน จะต้องผ่านการเคี้ยวกรำนานเท่าใดถึงจะเรียกตนได้แบบนั้น? ผลงานชิ้นนี้ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นนวนิยาย ไม่เฉียดใกล้งานวรรณกรรม ไม่อาจเป็นผลงานศิลปะได้ เป็นแต่เพียงบันทึกธรรมดาดาษดื่นที่ตัวผมก็ยังไม่อาจหยั่งความลึกของเรื่องราวทั้งหมด เรื่องราวสุดแสนจะน่าเหลือเชื่อ ที่จะเป็นจุดเปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างในตัวผมไป... ตลอดกาล

2

สามเดือนกับอีกสามสัปดาห์ก่อนคาบเรียนหน่วยกิตสุดท้ายของผมจะจบลง
บ่ายวันนั้น วันที่ 1 เดือนธันวาคม ปี 2016

3

“ถ้าไม่เล่นเกมแล้วจะทำ ‘ไร’”

บ๊วกใช้เวลาเอี้ยวตัวเงยหน้ามาตอบคำถามผมเพียงวินาทีเดียว ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ รวากับ หงุดหงิดตลอดเวลาของมันทำให้คนเข้าใจผิดมานักต่อนักแล้ว ผมมองเห็นแผลเป็นที่หัวคิ้วซ้ายขวาหนึ่ง ก่อนมันจะเบือนหน้ากลับไปหาจอคอมพิวเตอร์ หัวสวมหูฟังแบบครอบ เสียงแกรกรากของแป้นพิมพ์ คำรามไม่หยุดโดยมือซ้าย ส่วนมือขวากดคลิกเมาส์ทำเสียงรำคาญหู มันไม่สนใจที่ผมชวนไปทำอย่างอื่น แนนอน ผมก็ไม่รู้ว่า ‘อย่างอื่น’ ที่ว่าเราจะไปทำอะไร

“ไม่รู้ว่ะ” ผมบอกไปตามตรง

“งั้นก็อย่าทำให้ข้าเสียเวลา ข้าจะจัดการบอสตัวนี้เอาแรวไรไอเทม ส่วนเ็งก็อย่ามัวยืนเป็นเด็กเกาะเบาะอยู่ได้ มันคำหว่าผู้ใหญ่รู้ไหม? สังกันของเ็งให้ขยับมานั่งได้แล้ว”

ผมนั่งจมลงบนเก้าอี้ข้างกัน สองมือยกขึ้นกอดอก เรายู่ชั้นล่างของร้านเกม มีเสียงกันด่าดังมาจากชั้นบน ถึงคนจะแน่นเอียดเต็มร้าน แต่ทุกคนพร้อมจะเอาหูฟังครอบปิดหูไว้ ไม่ใส่ใจรับฟัง เป็นธรรมดาที่ร้านเกมทุกร้านจะมีเกมเมอร์หัวร้อนสิงสถิตอยู่ ทั้งยังพวกนักเลงคีย์บอร์ด พวกปลุกปั่นเน้นเอาฮา พวกสกปรกโสโครก และพวกเม้มปิดปากแน่น ถ้าจะให้สังกัดเราสองคนเข้าไปอยู่กลุ่มไหนสักกลุ่มก็น่าจะเป็นกลุ่ม ‘ไรท์ไป’ เหมาะที่สุด

“หุ่นยนต์อย่างแกไม่มีไอเดียเข้าทำสักริดเลยหรอ?” ผมหันไปถาม

“หุ่นยนต์อย่างข้า? หุ่นยนต์อย่างข้ามันทำอะไร? หุ่นยนต์อย่างข้าจะต้องทำให้พวกมนุษย์หน้าโง่ทั้งหลายพอใจตลอดเวลาเลยหรอ? ไม่มีทาง ข้าไม่ได้ทำตามคำสั่งใครมานานแล้ว”

“หมายความว่าเคยทำมาก่อน?”

“เฮ้ย เ็งอย่าเข้าซี่ได้ไหม? ถ้าไอ้บอสอันนี้ตีข้าตายขึ้นมาจะทำ ‘ไร?’”

“ไม่ใช่ว่าแกไม่มีคำสั่งส่งตรงเข้ามา แกเลยไม่รู้จะต้องทำ ‘ไร’ เลยต้องมานั่งจมปลุกอยู่ในร้านเกมแบบนี้?”

บ๊ิกแค้นเสียงหัวเราะในลำคอ “เข้าทำ...แต่งเรื่องเก่งนี่ สนุกตายละ”

เรามีอะไรเหมือนกันหลายอย่าง แรกสุดคือ ไม่ค่อยมีใครคบ ผมไม่ได้คิดว่าตัวเองแปลกประหลาดแต่อย่างใด มีความมั่นใจว่าตัวเองเป็นคนธรรมดาสามัญระดับปกติ ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าทำไมผู้คนรอบข้างถึงตีตัวออกห่าง ส่วนบ๊ิกก็เที่ยวบอกใครต่อใครว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์ ผลลัพธ์ก็เลยลงเอยที่ทุกคนมองว่าบ๊ิกเป็นคนแปลกประหลาด ก็ไม่ผิด บ๊ิกจะคิดจะเชื่อเรื่องนี้จริงจังแค่ไหน ผมไม่อาจหยั่งทราบได้ ไม่มีส่วนไหนที่บ๊ิกบอกรว่าเป็นหุ่นยนต์สักอย่าง “ไอ้หมอนี่มันเพี้ยน” ทุกคนลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกัน ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แตกต่างตรงที่ทุกคนยื่นมองจากระยะไกล เว้นระยะห่าง ส่วนผมเข้าประชิดถึงเนื้อถึงตัว

ข้อถัดมาคือ เหลืออีกไม่กี่หน่วยกิตเราก็จะพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

ครั้งหนึ่งความเมามายเคยดับทสนทนาของเราตกลงไปในหัวข้อเรื่อง การเรียนระดับอุดมศึกษาเรา (หรือไม่ก็แค่ผมคนเดียว) หลงคิดไปว่า การเรียนมหา ‘ลัยเป็นการศึกษาภาคบังคับเหมือนมัธยมต้นมนุษย์ทุกคนจะต้องลงเอยในรั้วมหา ‘ลัยที่ไหนสักแห่ง แม้สำนึกในใจจะทราบดีอยู่แล้วว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร แต่หลายอย่างรอบตัวก็ทำให้อดคิดอย่างนั้นไม่ได้ บทสนทนาสรุปใจความได้อย่างไร เข้าวันถัดมาผมลืมไปสิ้น

ข้อสุดท้าย วิธีการดำเนินชีวิต วันไหนไม่มีอันต้องเข้าชั้นเรียน ตื่นขึ้นมาแล้วรู้สึกอ้างว้างไม่มีที่ไป ก็ไม่มีที่ไหนจะคลายความเปลี่ยวเหงาได้ดีเท่าร้านเกมอีกแล้ว แต่การเล่นเกมนั้นก็ทำเอาสมองปวดหนัก

การดื่มเบียร์เย็นเฉียบและสูบบุหรี่ก็เหมือนการผ่อนคลายหย่อนใจ พวกเราสุขภาพนิทานว่าเรากินอบายมุข แทนข้าว แนนอน ผมปิดปากเงียบ ไม่เถียงแม้แต่คำเดียว โดยไม่ต้องนัดแนะแจจเวลลาให้เป็นเรื่อง เป็นราว หากไม่เจอกันระหว่างกำลังจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก็เจอกันที่เคาน์เตอร์ไบบาร์ ส่วนบักเองก็ดู เหมือนจะไม่ได้เก็บมาใส่ใจ หากผลอไดยินคำนิทานแว่วเข้าหู ก็แค่ขุ่นนึ่งกลางแสกหน้าเข้าให้...ก็เท่านั้น

“เหลือเชื่ออะ!”

วันนั้นสีหน้าบักแสดงอารมณ์ออกมาอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน นับเป็นเรื่องพิลึกพิสดาร หรือจะบอกว่าเป็นเรื่องน่ายินดี? ผมลังเลว่าจะสรุปให้เป็นแบบไหน

ผมเอี้ยวตัวจากเก้าอี้บุนวมข้าง ๆ ยื่นหน้าเข้าไปดูที่หน้าจอของบัก เห็นดาบสีดำค่าพลังสูงไม่เบา

“ไอเทมแร้วจริง ๆ อัตราการดรอป 0.01 เปอร์เซนต์! เฮ้ย... 0.01 เซียนนะ! เรียกได้น้อยเสีย ยิ่งกว่าน้อย ถ้าเอาไปขายได้กำไรมหาศาล!”

“หุ่นยนต์อย่างแกก็ห่วงเรื่องเงินเรื่องทองกับเขาด้วยอะ?”

“ตอนนี้อ่าก็ตองกินตองเยี้ยวเหมือนเอ็งนั่นละ”

ผมผงกหัวหงิก ๆ ๆ

“เอ็งดูนี่ เพื่อนในปาร์ตี้ของข้า” บักชี้ให้ผมดูที่หน้าจอ “เธอเอาชนะพีวีพีข้าได้ แค่นั้นก็บอกได้แล้ว ว่าเธอเก่งพอตัวใช่ไหม? บทลงโทษคือ ข้าตองเข้าปาร์ตี้ตั้งตันเจียนปราบบอสประจำแผนที่กับเธอ จนถึงเมื่อก็ เอ็งเชื่อไหมว่าเธอไม่เสียพลังชีวิตสักกะขีด! ทำได้ไง? หลบท่าเหวี่ยงขวานยักษ์ของบอสได้หมด สุดยอด...สุดยอดเกินไป เอ็งเคยเห็นผู้เล่นแบบนี้ที่ไหนกัน? สุดยอดจนน่าหงุดหงิด”

“โอ...” นี่มันเกมเมอร์ซี้อัจฉา ผมคิด แต่ไม่ได้พูดออกไป

“ตั้งแต่เล่นเกมนี้มา ข้าไม่เคยเห็นใครทำแบบนี้ได้ ระดับข้าก็หาตัวจับได้ยากแล้ว แบบนี้มันมีอะไรน่าสงสัย เอ็งไม่คิดอย่างนั้นอะ?”

“มี ไรน่าสงสัย? ก็คงเป็นคนที่เก่งกว่าแกอีกคน เหนือฟ้าย่อมมีฟ้า พวกคนที่เล่นอย่างเขาเป็นเอาตาย”

“หะฮะ ข้ายอมรับว่ามีคนแบบนี้อยู่ แต่มีมันผิดธรรมชาติเกินไป ไม่มีทางที่จะมีผู้เล่นคนไหนทำแบบนี้ได้”

บักนึ่วหน้าครุ่นคิด ผมหันกลับมาเดินเครื่องสมองบ้าง...อะไรหนอที่ทำให้เราตองจริงจั่งเรื่องเกมถึงขนาดนี้?

“ไปรแกรมช่วยเล่น!” บักตบโต๊ะ โพล่งออกมา ทำเอาความคิดในหัวผมฟุ้งกระจาย ผมหันไปหาความจริงจั่งของประโยคนั้นบนหน้าของมัน

“ไม่มีคำตอบอื่นอีกแล้ว ใ้พวกนี้มันซี้อิง!”

“หา?”

“คอยดูเถอะ ข้าจะเปิดโปงพวกมันให้หมด ไอ้คนแบบนี้ไม่สมควรจะได้เล่นเกมอย่างมีความสุข ไอ้ดีเกมของมันจะต้องถูกแบนออกจากโลกใบนี้ไปตลอดกาล ลองคิดดูซี พวกมันแค่กดปุ่มเปิดโปรแกรมวิ่งเข้าไปในดันเจี้ยน กดสก็ลล์มั่ว ๆ ก็ได้ไอเทมแรรค์ลับออกมา แต่ดูอย่างเอ็งอย่างข้า ต้องเสียเงินค่าโพชั่นเพิ่มเลือด เสียเงินค่าซ่อมบำรุงอาวุธ ใช้ความอุตสาหะกระโดดหลบสก็ลล์บอสเหมือนตัวตุนหนึ่งลงรูติน ถ้าพลาดแล้วเกิดตายขึ้นมาก็เสียทั้งเวลา เสียทั้งความรู้สึก เราต้องหาวิธีพิสดารเพื่อจะเอาชนะบอสให้ได้สักตัว ยุติกรรมแล้วเรอะ ที่จะปล่อยให้คนแบบนี้ลอยนวลอยู่รอบตัว?”

“ก็ไม่ว่า”

“นั่นไง เอ็งเริ่มเข้าใจหัวอกเกมเมอร์ทั้งร้านขึ้นมาบ้างแล้ว”

บ๊ิกะบายความหงุดหงิดออกมาจนหมดสิ้น ยืนคำทำให้ผู้เล่นในเกมคนนั้นพีวีพีด้วยครั้งแล้วครั้งเล่า หัวใจจะเอาคืน แต่ก็ได้รับความพ่ายแพ้กลับมาเป็นรางวัล ผมเริ่มเชื่อว่าบ๊ิกหมดหนทางจะเอาชนะแล้วจริง ๆ ก็ตอนที่มันหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาอัปเดตลิวิตีไอ จัดการอัปโหลดส่งให้ผู้พัฒนาเกมดำเนินการต่อ

“แกเอาจริงเอาจังกับการเล่นเกมขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?” ผมเติมน้ำมันลงกองไฟ

“เอ็งพูดเองนี่หว่า ข้าเห็นด้วยที่ในร้านเกมแห่งนี้ก็คงมีพวกที่เล่นเกมแบบเอาเป็นเอาตายจนสักวันหนึ่งอาจได้กลายเป็นนักแข่งเกมระดับโลกก็ได้ เพราะอย่างนั้น อย่านำได้ถูกไฟที่กำลังลุกไหม้เชื้อเพลิงถึงข้าจะไม่ได้เอาจริงเอาจังกับการเล่นเกมขนาดนั้น แต่ในตัวก็มีไฟแห่งความมุ่งมั่นที่จะสานความยุติธรรมให้คงอยู่สืบต่อไป รู้เปล่า? ถ้าเอ็งไม่รีบหาไฟในตัวให้เจอ อีกไม่กี่ปีมันก็จะดับมอด ชีวิตวัยรุ่นก็ต้องเป็นแบบนี้ไม่ใช่เรอะ?”

ผมต้องกอดอกครุ่นคิดอยู่นานว่า ไฟในตัวผมเคยลุกไหม้กับเขาสักครั้งใหม่หว่า?

4

ผมเจอบ๊ิกครั้งแรกกลางฤดูร้อน เดือนเมษายน ปีถัดจากปีในคำทำนายภาพยนตร์วันสิ้นโลก ตอนนั้นดีที่มากกว่า ผมกำลังเดินกลับจากร้านสะดวกซื้อ ได้ยินเสียงสภพหายบคายดังมาจากด้านหลังรถตู้คันหนึ่ง เลยแอบย่องไปดู เจอบ๊ิกนอนคู้กองอยู่กับพื้น พร้อมด้วยแข่งอีกสองคู่ คู่แรกกำลังง้างเพื่อหวดเข้าที่สี่ข้าง อีกคู่กำลังง้างประทับลงที่ศีรษะ ด้วยสัญชาตญาณบางอย่างในตัว ผมขว้างกล่องนมในมือใส่เจ้าของแข่งสองคู่นั้นโดยไม่รู้ตัว ทั้งยังเอาตัวเข้าไปช่วยรับแข่งทั้งสองคู่นั้นอีกด้วย

“ขอบใจเอ็งวะ ข้าซึ่งน้ำตาไหล”

“ไปนอนทำอะไรอยู่ตรงนั้น” จมูกผมได้กลิ่นคาวเลือดจากกริมฝีปาก

“เฮ้ย ข้าไม่ได้ลงไปนอนให้พวกมันกระที่บเล่นแน่ ๆ ข้าช่วยเด็กคนหนึ่งไว้” ว่าแล้วเขาก็หันไปมองรอบ ๆ “วิ่งหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้วะ”

“พวกลักพาตัวเด็ก?”

“คงนั่นมัง”

“แล้วเด็กที่ไหนออกมาเดินกลางค้ำกลางคืนแบบนี้?”

“ใครสนใจเรื่องพวกนี้นั้น? เวลาไหนใครจะสนใจ? จะเด็กหรือไม่เด็ก แต่จะเอาผ้าคลุมหัวอ้อมขึ้นรถแบบนี้ก็ไม่ไหววะ”

เวลานั้นหลังพิงกำแพงใกล้ตรอกเล็ก ๆ บิ๊กเปรียบเทียบว่าเราสภาพเหมือนหนูที่เพิ่งพัดกับสุนัขจรจัด แล้วเอาชีวิตรอดมาได้

“สุนัขจรจัด?” ผมนึกไม่ออกว่าสุนัขจรจัดเกี่ยวกับยังไง

“แค่นั้นยังไม่พอ พวกมันตัวซำยิ่งกว่านั้น ซ้ำไม่ได้จงเกลียดจงชังอะไรสุนัขจรจัดหรอกนะ แต่คนประเภทไหนกันที่จะลักพาตัวเด็กประถม? คงเป็นพวกที่แค่นำอาหารชนิดเงินให้ ก็รีบวิ่งมากิน ถ้าซ้ำไม่เมาหมัดคงสาธยายให้เอ็งเห็นภาพได้มากกว่านี้”

บิ๊กชี้ให้ผมดูร้านเกมที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อยู่ถัดไปจากร้านนวดแผนไทยและร้านอาหารตามสั่ง แล้วว่าเดินออกจากร้านเกมนั้น เห็นรถตู้นำส่งสตั๊ดช็อปมาทางเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เลยรีบเดินเข้าไปแล้วโพล่งถามชายฉกรรจ์สองคนที่กำลังจะพยายามอ้อมเด็กนั้นขึ้นรถ

“ก็เลยได้ของตอบแทนเป็นรอยเท้าบนหน้า”

“อย่าพูดดีไปหน่อยเลย เอ็งก็เอาหน้ามารับเท้ามันสองคนกับซ้ำเหมือนกัน หน้าเอ็งดูแทบไม่ได้”

“แต่ฉันว่าพุงนี้ตาแกน่าจะซ้ำเหมือนมันม่วงวะ”

เราสองคนหัวเราะ

“แต่เราก็ไล่พวกมันไปได้ ซ้ำต้องขอบใจ ส่วนไอ้เด็กนั้นไม่รู้จักบุญคุณเอาซะเลย”

“ช่างหัวมันเหอะ”

“เอ็งเป็นมนุษย์สินะ?” คำถามที่เหมือนไม่ต้องการคำตอบ พอว่าแล้วบิ๊กก็ควักของบุหรือยับยู่ยี่ในกระเป๋ากางเกง ดึงออกจากซองมวนหนึ่ง ยื่นมาทางผมคล้ายเป็นการถามว่าเอาด้วยไหม ถึงจะยังงุนงงอยู่สักหน่อย แต่ผมก็รับมาด้วยความยินดี เราจุดสูบ อัดควันเข้าปอดอีกใหญ่

“ซ้ำเป็นหุ่นยนต์ เรียกซ้ำว่าบิ๊กก็ได้” ผมล้าล้าควันชุดใหญ่

“หา?”

“ว่าแล้ว บอกก็คนก็ไม่มีใครเชื่อซ้ำสักคน”

ก็แน่ละซี ใครจะไปเชื่อเรื่องหลอกเด็กพวกนี้นั้น สีหน้าผมคงแสดงออกมาแบบนั้น

“เอาเถอะ เรื่องซ้ำไม่มีอะไรน่าสนใจ ว่าแต่แผลเอ็งเป็นไง?”

“ແບบวះ ปวดกรามด้วย ไอ้หมอนั้นหมัดหนักฉิบเลย” ผมหันมามองกันกรองบุหรืออย่างพินิจพิเคราะห์ นิ้วมือลูบสันกรามที่หนวดเพิ่งขึ้นเสียดังแกรก ๆ

“เออ ข้าก็ปวดขมับตบ ๆ” บิ๊กว่าพลงมือแตะแผลที่หางคิ้ว บีบู่หรือครึ่งมวนกับพื้นคอนกรีต
“ไปเหอะ”

“ไปไหน?”

บิกินิ่งหน้า “ถามได้ ก็ไปทำแผลนะซี เอ็งจะปล่อยให้แผลมันหายเองอย่างนั้นเหอะ มาเหอะ
เดี๋ยวข้าจ่ายให้เอง ตอบแทนที่ช่วยข้าไว้”

โชคดีที่ร้านขายยาใกล้ ๆ ยังเปิดให้บริการ ที่จริงเภสัชสาวกำลังจะปิดร้าน เธออุทานด้วยความ
ตกใจตอนเห็นสภาพเราสองคน ถามว่าไปพัดกับสุนัขที่ไหนมา? แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรมากไปกว่านั้น รวม
ค่าเสียหายทั้งหมดสี่ร้อยบาทถ้วน แต่ทั้งหมดผมต้องเป็นคนจ่าย...เนื่องเพราะบิกิทำกระเป๋าเงินหาย

5

บิกิเคยถูกลักพาตัวสมัยยังเด็ก หลุดปากสาธยายยืดยาวให้ผมฟังตอนกำลังเมาได้ที่ ผมไม่เคยรู้
เรื่องนี้มาก่อน

ตำรวจได้รับเบาะแสจากแหล่งข่าวปริศนา พบตัวเขาอยู่กับกลุ่มคนบางส่วนที่ลักลอบหนีจากพวก
ค้ายาเสพติดมาได้ จากการสอบถามปากคำได้ความว่า เด็กถูกลักพาตัวมาไว้ที่นั่นแค่คืนเดียว ไม่ได้ความอะไร
มากไปกว่านั้น แน่จนกว่าคดีถูกปิดไว้ไม่ให้สื่อรู้ ทำให้เรื่องนี้ไม่เคยหลุดไปอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์

พอรู้สึกตัวที่โรงพยาบาล ปรากฏว่า บิกิจำอะไรไม่ได้เลย จำไม่ได้แม้กระทั่งชื่อตัวเองหรือ
ครอบครัว ถูกลักพาตัวไปได้อย่างไร ที่ไหน เมื่อไร ไม่มีเบาะแสใด ๆ ให้สาวถึงภูมิหลังได้สักอย่าง ความ
ทรงจำเดียวที่หลงเหลืออยู่คือ ‘ข้าเป็นหุ่นยนต์’ บิกิบอกกับหมอที่โรงพยาบาลแค่นั้น ผลการตรวจไม่มี
อาการผิดปกติทางสมอง ไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ ในร่างกาย หมอให้ข้อสรุปว่าเป็นบาดแผลทางจิตใจ
พอเวลาผ่านไปก็น่าจะดีขึ้น

การสืบสวนไม่มีอะไรคืบหน้า ไม่กี่สัปดาห์หลังถูกส่งตัวไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า บิกิก็ได้รับการ
อุปถัมภ์จากตาลุงพ่อบ้านคนหนึ่ง ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี เหมือนไขในหิน ไม่ขัดสนเงินทอง ไร้รายล้อมฟ้า
เลยก็ว่าได้ “เป็นประสงค์ของคุณผู้ชายขอรับ’ บ้างละ ‘เป็นประสงค์ของคุณผู้หญิงขอรับ’ บ้างละ” บิกิ
ทำเสียงทุ้มเลียนแบบตาลุงพ่อบ้าน ทั้งไม่เคยสักครั้งที่จะเห็นใบหน้าคุณท่านทั้งสอง หรือจะเสาะหาอะไร
สักอย่างภายในบ้านที่จะสาวไปถึงตัว ‘คุณผู้ชาย’ หรือ ‘คุณผู้หญิง’ ได้ ทำไม่ต้องทำตัวให้เป็นปริศนา
ลึกลับขนาดนั้น?

ผมปลั่งปากถามตอนกินมื้อเที่ยงในวันถัดมา

“คงเป็นความต้องการพิลึกของพวกเขาเศรษฐกิจที่ไม่สามารถมีลูกได้” บิ๊กตอบสลับกับคำเคี้ยวสลัดฝักรวมในปาก ล้างคอด้วยโค้กอีกใหญ่

“เป็นหมัน?”

“เออ แล้วอาจจะตายดับไปก่อนด้วยโรคร้าย เลยฝากฝังให้ตาลุงพ่อบ้านนั่นจัดการเรื่องอุปถัมภ์เด็ก”

“แกคิดว่าพวกเขาเขียนไว้เป็นพินัยกรรม หรือเป็นคำสั่งเสียจากปากในวาระสุดท้าย?”

“จะไปรู้เรื่อง เรื่องพรรคนั้น ใครสนกัน? ไซ้ว่าข้าอยากจะได้มาเสียเมื่อไร ขนาดพ่อแม่แท้ ๆ ข้ายังไม่เคยประกาศตามหาลูกที่หายตัวไป เอละ, ถ้าพูดเรื่องนี้ละก็ คงได้กลายเป็นนิยายอมทุกข์ แต่ข้าคิดว่า คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงนี่ ถ้าตายด้วยโรคร้ายน่าจะเขียนไว้เป็นพินัยกรรม อย่างน้อยก็คงรู้มานานแล้วว่า จะตายดับ? แต่ถ้าอุบัติเหตุละก็ น่าจะเป็นคำสั่งเสียจากปากตอนกำลังนอนแหว่ติดเตียง พอใจเอ็งหรือยัง?”

ผมกล่าวขอโทษขอโพย

“ช่างเหอะ คินนี่แกเบียร์ดีกว่า”

ผมเสนอว่าจะจ่ายค่าเบียร์เป็นการไถ่โทษ มั่นยืนมือมาแตะหัวไหล่ผมเบา ๆ บั้นหน้าเสแสร้งเห็นใจแล้วพูดว่า

“อย่าเลย เก็บไว้จ่ายค่าชั่วโมงเกมตอนบ่ายนี้ให้ข้าดีกว่า”

6

เย็นวันนั้น ผมขอตัวกลับที่พักไปอาบน้ำล้างโคลนเหลือง และเมื่อไปถึงบาร์ เจอบิ๊กเหม่อมองภาพพิมพ์สีซีดเผือด เป็นภาพหน้าลิงกลับหัว สวมหมวกเบสบอลทับที่ศีรษะ ปากคาบซิการ์ บนเคาน์เตอร์มีพินัยกรรมสมมุติที่เขียนด้วยมืออย่างบรรจง ต้องสังเวียเบียร์ถึงสองขวดกับเก้าบุหรืออีกกองหนึ่งในที่เขียนเนื้อหาเจือด้วยหยาดน้ำพิษแทรกซึมอยู่ทุกอณูของตัวอักษร

...

พินัยกรรมฉบับนี้ทำขึ้นเมื่อสักครู่นี้ ปี 2016

ข้าพเจ้า ‘คุณผู้ชาย’ และ ‘คุณผู้หญิง’ (นามแฝง) อายุ ไม่ปรากฏ ปี บ้านเลขที่ - ตรอก/ซอย - ถนน/หมู่ที่ - แขวงตำบล - เขต/อำเภอ - จังหวัด -

1. ข้าพเจ้าทั้งสองขอทำพินัยกรรมฉบับนี้ไว้เพื่อแสดงว่าเมื่อข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าขอยกทรัพย์สินให้แก่บุคคล/องค์กรต่อไปนี้
  - 1.1 หุ่นทั้งหมด ขอมอบให้แก่ ค.ช. บิ๊ก
  - 1.2 ทรัพย์สินที่เป็นวัตถุทั้งหมด ขอมอบให้แก่ ค.ช. บิ๊ก
  - 1.3 บัญชีธนาคารทั้งหมดที่เป็นชื่อของข้าพเจ้าทั้งสอง ขอมอบให้แก่ ค.ช. บิ๊ก
2. เมื่อข้าพเจ้าทั้งสองถึงแก่ความตายแล้ว ให้แต่งตั้ง ‘ตาลุงพ่อบ้าน’ เป็นผู้สรรหา หุ่นยนต์ ที่ถูกลักพาตัว อาศัยอยู่ร่วมกับกลุ่มคนลึกลับที่หนีเอาตัวรอดมาได้จากคดีค้ายมนุษย์ (ที่การสืบสวนไม่สืบหน้า) รับมาอุปถัมภ์ อุ้มชู เลี้ยงดู คังไซในหิน อย่าให้เจ็บไข้ได้ป่วย ส่งเสริมการศึกษา ทั้งด้านวิชาการและศิลปะ โดยทรัพย์สินทั้งหมดให้อยู่ในความดูแลของ ‘ตาลุงพ่อบ้าน’ จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

หมายเหตุ : พินัยกรรมสมมุติฉบับนี้เขียนขึ้นฉบับเดียว เพราะขี้เกียจเกินกว่าจะเขียนสองฉบับ เข้าใจนะ? ข้าพเจ้าเป็นผู้เก็บรักษาไว้เอง จนส่งถึงมือของเพื่อนมนุษย์ขี้สงสัยของข้า

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ในเวลาที่ทำพินัยกรรมฉบับนี้ ข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ทุกประการ มิได้ดื่มเหล้า เมาเบียร์ เสพสมบุหรณ์แม่สักมวน...แม่สักมวนเดียว

ลงชื่อ..........ผู้ทำพินัยกรรม
(ค.ช. บิ๊ก)

...

ความฝันของบ๊ิกที่ถูกบ่มด้วยเบียร์เกือบดั่ง

...

หัวปวดหนักหนึบหนึบเหมือนโคลนเหลว บักลีมตาเบิกโพลง แต่ที่นั่นมีเพียงความมืด ร่างกายไม่สัมผัสพื้น เพียงลอยคว้างเหมือนกำลังใส่ชุดอวกาศลอยอยู่นอกโลก ที่นั่นมีที่ไหน? บักพิมพ์า วินาทีถัดมา บ้ายไฟฉุกเฉินสีแดงสว่างวาบขึ้นมา ได้บ้ายไฟนั้นมีประตูเขียนกำกับไว้ว่า ‘ห้องฉุกเฉิน’ ร่างกายบักลอยไปตามความนึกคิด พยายามดันประตูเปิด แต่เปิดไม่ออก ประตูไม่มีกระจกให้มองทะลุผ่านได้ เลยลองเอาหูแนบประตูเพื่อฟังเสียง

“เซบาสเตียน”

“ขอรับ คุณผู้ชาย”

เสียงทุ้มของतालुพ่อบ้าน? นั่นอีกเสียงที่แหบแห้งคือ คุณผู้ชาย? บักประหลาดใจ

“ฉันน่าจะได้ไปรับเขาด้วยตัวเอง” จังหวะการพูดที่เร่งรีบ ฟังดูไร้เรี่ยวแรงเหมือนคนใกล้ตาย

“น่าเสียดายจริง ๆ ค่ะ—” เสียงผู้หญิง? เธอโออย่างรุนแรง เนื้อเสียงสั้นเครือ คงเป็นคุณผู้หญิงนั่นเอง อยู่กันครบเลยละซี จะได้เห็นหน้าตาพวกมนุษย์ที่สั่งให้เก็บเข้ามาสักที บักคิด แต่เปิดประตูไม่ออก

“นี่เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายนะ เอาละ, เซบาสเตียน ฟังให้ดี คำสั่งเสียจากเราทั้งสองภรรยาของฉันน่าจะไม่ใช่แล้ว ฉันจะพูดแค่ครั้งเดียว ต่อให้ต้องแลกมาด้วยชีวิต ก็ต้องทำให้สำเร็จให้ได้ ไม่อย่างนั้น โลกแตกดับ ถึงจุดจบ”

“ขอรับ” ตาลุพ่อบ้านตอบรับหนักแน่น

เสียงคุณผู้ชายโอแหบแห้ง เสียงคุณผู้หญิงแสดงความเป็นห่วง ตาลุพ่อบ้านเสนอให้ดื่ม น้ำ แต่ดูเหมือนคุณผู้ชายจะปฏิเสธ บักมองไม่เห็นอะไรเลย ได้ยินแค่เสียงแล้วจินตนาการเรื่องราวในห้องฉุกเฉิน

“ฟังให้ดี เซบาสเตียน นายต้องไปช่วยเหลือเด็กคนหนึ่งในคดีลักลอบค้ามนุษย์ จากนั้นก็เลี้ยงดูให้ดี พวกเราปรารถนาอยากจะมีลูกด้วยกันมานานแล้ว แต่เพราะร่างกายของฉันกับภรรยาไม่สามารถทำได้ นายเข้าใจสินะ...”

“ขอรับ คุณผู้ชาย”

“พวกเราเศร้าสลด ทรมานสาหัสที่ไม่สามารถให้กำเนิดเด็กสักคนและเลี้ยงดูชีวิตให้เติบโตอย่างงดงามได้” จังหวะการพูดของคุณผู้ชายเริ่มสับสน เดียวเร็วบ้างเดี่ยวช้าบ้าง “แต่เพราะอย่างนั้น เราจึงอยากช่วยเหลือเด็กที่ไร้หนทาง หหมดโอกาส อยากให้ได้มีชีวิตที่ดี กลายเป็นมนุษย์ที่สามารถยืนหยัดอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างภาคภูมิใจ เขาจะกลายเป็นคนที่แข็งแกร่ง ล้มก็ครั้งก็จะลุกขึ้นยืน ไม่ว่าผู้คนบนโลกใบนี้จะโหดร้ายทารุณมากขนาดไหน เล่ห์เหลี่ยมจะร้ายกาจมากเพียงใด เขาจะสามารถเอาตัวรอดได้ในท้ายที่สุด เรื่องเงินทุนไม่ต้องเป็นห่วง เงินทั้งหมด สมบัติทุกชิ้นที่ฉันหามาได้ นายนำไปใช้ได้ทุกบาททุกสตางค์ ฉันสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเพื่อการนี้ เข้าใจนะ...เซบาสเตียน”

“ขอรับคุณผู้ชาย กระผมจะจัดการทุกอย่างตามที่คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงต้องการแน่นอนขอรับ”

“ขอบใจ...ขอบใจมาก! เอาละ ถึงเวลาที่ฉันเองก็ต้องไปแล้ว เหนื่อยจังเลย—”

“เฮ้ย เดี่ยวก่อนซี” บิ๊กฟังประตูเข้ามาได้แล้ว “อย่ามาพูดเอาตามใจชอบนา ถ้าม้าช้ำด้วยซีว่าอยากจะได้รับการเลี้ยงดูบ้างอะไรพวกนั้นไหม? อีก็อย่าง ช้านะเป็นหุ่น—” ตาลุงพ่อบ้านกระโจนเข้ามาพยายามลากบิ๊กให้ออกจากห้องฉุกเฉิน บิ๊กยังคงตะโกนออกไปอย่างสุดเสียง

“ช้านะเป็นหุ่นยนต์! ไม่ใช่เด็กมนุษย์อย่างที่พวกเอ็งต้องการ จะมาคาดหวังอะไรกับหุ่นยนต์กระป๋องอย่างช้า? ไอ้พวกมนุษย์หน้าโง่!”

7

“ประหลาดพิลึก ประหลาดตั้งแต่ชื่อพ่อบ้าน” ผมบอก

“เพราะเอ็งนั่นแหละ ที่ทำให้ช้าฝันแบบนั้น”

เรานั่งเอนหลังพิงพนักของม้าหินอ่อนหน้าร้านเกม เหมือนมองปุยก้อนเมฆบนท้องฟ้าลอยเอื้อมจากทางซ้ายไปทางขวา

“สำหรับหุ่นยนต์ ความฝันอาจเป็นการอ่านข้อมูลตกค้างขณะหลับ” ผมบอก

“เอออะ อาจจะมี”

“แต่แกเป็นคน”

มันแสรังไขหูหลังผมพูดจบ

“แกยังคิดว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์อยู่จ้ะ?”

“ช้าไม่ได้คิด นั่นเรื่องจริง”

ผมส่ายหัวไปมา คิ้วกึ่งของนูหรือยัยอยู่ในกระเป๋ากางเกงออกมา สองมวนสุดท้าย แบ่งกันคนละมวนจุดสูบ พลังคิดว่าน่าจะได้เข้าร่วมพิธีมอบโล่ยกย่องเป็นเกียรติแก่มนุษยชาติ ผมเป็นมนุษย์คนแรกที่ได้เป็นเพื่อนกับหุ่นยนต์ ส่วนมันได้เป็นมนุษย์โลกที่เพ้อเจ้อที่สุดในโลก

หมดมวน เราสองคนใส่หัวกลับไปขลุกตัวอยู่ในร้านเกม

8

เมื่อครั้งยังเด็กกว่านี้ ผลการเรียนของผมหาดีไม่ได้ พ่อแม่กลัวว่าจะกลายเป็นคนไม่เอาไหน เลยจับส่งไปเรียนที่โรงเรียนประจำตอนชั้นมัธยมต้น ที่โรงเรียนมีกฎให้ปฏิบัติตามนับไม่ถ้วน จะผิดไปแม้

สักข้อไม่ได้ มีกำหนดตารางเวลาสำหรับกิจกรรมทุกอย่างไว้ชัดเจน ถ้าไม่ปฏิบัติตาม สุดสัปดาห์ก็จะได้กลับบ้านเหมือนคนอื่น

ตอนมอสอง ไม่รู้อะไรเป็นมาอย่างไร ผมกับเพื่อนอีกคนถูกเข้าใจผิดเรื่องการทะเลาะวิวาท ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด (ผมกับเขาไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วยซ้ำ) แต่เราก็ต้องรับชอบเพราะไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยัน สัปดาห์นั้นเลยต้องอยู่ช่วยงานสารพัดที่โรงเรียน ไม่ได้กลับบ้าน

“ถามจริงเหอะ นายเข้ามาทำ ‘อะไรในคุกนี่?’” คุณกรณีจำเป็นเอ่ยถามตอนเรากำลังขัดคราบเหลืองน่าขย้อนที่คอห่านด้วยแปรง

“คุก?”

“โรงเรียนประจำก็เหมือนคุก” เขาอธิบาย “ทำผิด ก็ต้องรับผิดชอบ ถ้าเป็นนักโทษ ก็ขัดใช้ด้วยเวลา”

“จิ้งเต็กอย่างเราก็ดัดใช้ด้วยการเรียน”

“นายโง่เรื่องเรียนอะไรอะ”

ผมผงกหัว

“พอเราจับได้ว่า เราตั้งใจสอบให้ไม่ติดโรงเรียนประจำจังหวัด เลยบอกให้มาสำนึกผิดที่นี่”

ผมนินวหน้า

“จะไปมีกะใจเรียนได้ไง ไม่มีสาวสักคน เป็นโรงเรียนชายล้วน”

“โอ...”

“ไม่เคยมีแฟนรึไง?”

“ม่าย”

“วะ, เหลือจะเชื่อ หรือจะเก็บไว้ชิงโชค?” คุณกรณีจำเป็นตาเบิกโพลง ทำผมรู้สึกอยากให้เรื่องทะเลาะวิวาทเป็นความจริงขึ้นมา “เอานี้ สัปดาห์หน้าไม่ต้องกลับบ้าน ไปกับเรา แอบไปหอหญิงตอนกลางคืนกัน เรานัดไว้แล้ว เรื่องปกติธรรมดาละนะ ก็เหมือนที่โง่เรื่องเรียน ใคร ๆ ก็โง่เรื่องเรียนได้ เรื่องแบบนี้ก็เหมือนกัน เรามาทำให้มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาเถอะ”

เรื่องปกติธรรมดา? มองอย่างไรการแอบไปหอหญิงตอนกลางคืนก็ไม่ปกติธรรมดา หรือที่ผมรู้สึกว่ามันไม่ธรรมดา เพราะที่ผมไม่เคยทำเรื่องแบบนี้มาก่อน แต่สำหรับพวกที่เคยได้ทำเรื่องแหกคอกครั้งหนึ่งแล้ว เรื่องแหกคอกก็จะกลายเป็นเรื่องปกติ? ไม่รู้สึกว่ามีสิ่งที่คุณมองว่าแปลกเป็นเรื่องแปลกอีกแล้ว

วันเสาร์สัปดาห์ถัดมา ผมอาบน้ำ ทาครีมพอกไว้ตั้งแต่ปลาย เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดที่กลิ่นหอมฟุ้ง น้ำยาปรับผ้านุ่ม นั่งรออยู่บนเตียงในห้องพัก สามทุ่มก็แล้ว สี่ทุ่มก็แล้ว แต่ไม่มีใครโผล่มาเคาะประตูห้อง

คุณกรณีของผมหายตัวไปไว้วู๊แวว วันจันทร์ผมไปถามเพื่อนร่วมชั้นของเขา แต่ก็ไม่มีใครทราบ ผมต้องรวบรวมความกล้าเข้าไปถามอาจารย์ประจำชั้นของเขา ปรากฏว่าพ่อของเขาทำเรื่องย้ายโรงเรียน

ไปแล้วเมื่อกลางสัปดาห์ที่ผ่านมา แล้วกลายเป็นว่า พ่อของผมก็ไม่มารับผมในวันสุดสัปดาห์อีกเลย พ่อคิดว่าผมมีเรื่องทะเลาะวิวาทจริง แล้วสัปดาห์ถัดมาผมก็โกหกว่าก่อเรื่องอีกครั้ง จะได้แอบไปหอพัก หญิงตอนกลางคืนกับคู่อภิเษกที่หายตัวไปแล้ว ความเข้าใจทั้งหมดกลายเป็นความเข้าใจผิดที่ว่า ผมไม่อยากกลับบ้านอีกแล้ว

ผมเหลือตัวคนเดียวอยู่ที่หอพัก ได้แต่คิดว่า การตัดสินใจอยากลองทำเรื่องแหกคอกในวันสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา นั้น เป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด และเพื่อที่จะได้ออกห่างจากคุกแห่งนี้ ผมต้องอดทนรอไปอีกหนึ่งปีเต็ม

ก่อนเปิดเทอมขึ้นมอสาม ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดีหากจัดการให้ตัวเองอยู่ในระเบียบ ผมคิดออกกำลังกายก่อนย่ำรุ่ง อาบน้ำ ทบทวนบทเรียนก่อนคาบแรกในตอนเช้า เวลาว่างช่วงพักกลางวันหรือตอนเย็นก็อ่านตำราที่ยังไม่เข้าใจ ทำแบบฝึกหัดก่อนนอน ผมจะทำแบบนี้เป็นประจำทุกวันตลอดหนึ่งปีจากนี้ ผมบอกตัวเอง

เหลือเชื่อ! ผมอุทานออกมา ในใบแสดงผลการเรียน ไม่มีวิชาไหนที่ผมสอบตกอีกแล้ว แม้คะแนนจะไม่สูงถึงขั้นติดหนึ่งในร้อยอันดับแรก แต่ก็ไม่ติดหนึ่งในร้อยอันดับนับจากท้ายตารางอีกด้วย ดูจากสีหน้าของพ่อแม่แล้วน่าจะอยู่ในระดับที่น่าพอใจ นับเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่เลยก็ว่าได้ ต่อจากนี้ไป หากทุกอย่างเป็นไปตามระบบ ไม่หลุดออกนอกกรอบ ผมก็จะได้รับการอภัยโทษ ผมย้ำเตือนกับตัวเองซ้ำอยู่หลายครั้ง

9

ย่าสนธยา รอยต่อก่อนดวงอาทิตย์สุดขึ้นที่ขอบฟ้า ห้องมืดสลัว เมื่อมองด้วยตาเปล่าผมเห็นบรรยากาศปกคลุมไปด้วยสีน้ำเงินหม่น ในหนึ่งวันจะมีช่วงเวลาแบบนี้เพียงสองครั้ง น่าจะเป็นเพราะบรรยากาศขมุกขมัวของคืนที่ผ่านมาทำให้ผมรู้สึกเคลิบเคลิ้มและอ่อนไหวอย่างประหลาด ผมรู้สึกอยากสูบบุหรี่ แต่ปากก็เต็มไปด้วยรสขมของบุหรี่อยู่แล้ว อีกอย่าง ผมไม่อยากลุกจากเตียงตอนนี้ สัมผัสนุ่มนวลอ่อนโยนตรงท่อนแขนซ้ายที่ถูกเธอกดรัดอยู่ ตรึงผมเอาไว้แทบจะอยู่หมัด

ผมก็มมองแผ่นอกเปลือยเปล่าของตัวเอง สัมผัสช่วงล่างก็อ่อนปวกเปียก ผมเค้นกลัมน้ำนมองทุกส่วนเท่าที่จะทำได้ นึกชื่อของเธอ แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออก เงยหน้ามองเพดานห้องที่ไม่คุ้นเคย ผันห้องเป็นปูนเปลือย การตกแต่งแบบสมัยใหม่ เครื่องเรือนเป็นแบบบิวอิน ผมเดาตามความรู้สึกว่าเครื่องเรือนทั้งหมดเป็นสีขาวตัดกับสีเทา ที่ไม่แน่ใจเพราะบรรยากาศสีน้ำเงินของย่าสนธยาปกคลุมไว้ได้ทั้งหมด

ผมเพื่อนหน้ากลับมามองเธอ ใบหน้าครึ่งหน้า ไผ่เมื่อนั้นดูโดดเด่นเมื่ออยู่บนแก้ม เธอนอนอยู่ในท่าตะแคงเผยให้เห็นหน้าท้องนวลเนียน แขนซ้ายผมถูกเอาไปทำหน้าที่แทนหมอนข้าง แทรกตัวอยู่ระหว่างร่องอก ผมเห็นเนื้อหนังของเราทั้งหมดเป็นสีน้ำเงินที่ให้ความรู้สึกเย็นเยียบเหมือนมีไอสีขาวยุยฟูขึ้นมา โลมหายึกหย้อยไผ่ขึ้นมาทักทายครั้งหนึ่ง ที่เหลือลงไปถูกผ้าห่มคลุมไว้มิดชิด ผมเสียวสันหลังวาบตอนความคิดแล่นผ่านเข้ามาว่าเหมือนกำลังนอนกอดกับร่างของศพในห้องดับจิต

ผมตัดใจเมื่อเธอไม่มีวีแววว่าจะตื่น ดันตัวลุกขึ้นจากเตียง...เงียบเยียบที่สุด วางศีรษะเธอไว้บนหมอน...แผ่วเบา ความหาชั้นเสื้อผ้าที่พื้น เจอกางเกงสแลคสีดำพาดอยู่บนโคมไฟที่ชั้นวางตรงหัวนอน ผมหน้าเหยเก แต่ก้หีบมาสวม ชองบูหรือยัยอยู่ในกระเป๋าพร้อมกับไลท์เตอร์ยังอยู่ดี ผมเลื่อนบานหน้าต่างเปิดให้กว้างพอจะแทรกตัวจุดบูหรือสูบได้ เป้าคว้นพรวดออกมา มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งขับผ่านไป ท่อไอเสียส่งเสียงคำรามเหมือนเสียงคนตะโกนอยู่ในห้องน้ำ เสียงนั้นดังแข่งกับเสียงในหัวของผม

...นี่มันหะอะไรวะเนี่ย-ย-ย?

10

แดดออกจ้าตอนเจ็ดโมง เม็ดเหงื่อเริ่มซึมออกมาตามผิวน้ำ เครื่องปรับอากาศถูกตั้งเวลาให้ดับตอนดวงอาทิตย์ผุดขึ้นที่ขอบฟ้าพอดี บูหรือเกือบสิบมวนตั้งแต่หัววันทำผมคลีนได้ เกือบสองชั่วโมงผ่านมา ผมพยายามหาคำตอบ แต่ก็ทำได้แค่เรียบเรียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหัว

เมื่อวานตอนบ่ายโมงตรง ผมหนีอากาศร้อนจะเข้าไปในร้านเกม แต่พนักงานใหม่เรื่องมากจนนำหงุดหงิด ขอตรวจบัตรประชาชน หาวว่าผมเป็นเด็กมัธยมปลายแอบโดดเรียนมา ผมยื่นบัตรนักศึกษาให้ดู ผมทิ้งตัวจมลงบนเก้าอี้บุนวม นั่งเอาหูฟังครอบหัว เคลื่อนเมาส์คลิกเปิดบราวเซอร์ กดแบ่นพิมพ์หาเว็บไซต์ยูทูบ ฟังเพลง ดี เฮนด ออฟ เดอะ เวลด์, อโลน อเกน (แนช-แวลลี) เล่นไปได้ครึ่งเพลง ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศตกละหวัจนผลอลับ เพลงถูกสูมด้วยอัลกอริทึมเล่นไปเรื่อย ไม่นานที่ผมสะดุ้งตื่น ไซม์ อิน อะ บอทเทิล กำลังเล่น ผมฟังจนจบ คลิกปิด ล็อกอินเข้าเกม

เล่นจนลืมเวลา แต่ไม่ลืมกินข้าวเย็น หกโมงครึ่ง ผมออกไปกินข้าวตามสั่งหน้าร้านเกม กลับมาเล่นเกมต่อจนถึงสองทุ่ม แต่จู่ ๆ ก็เหงาจับจิต เลยไผ่หน้าไปที่บาร์ ไม่รู้ทำไมร้านเล็กซอมซ่อแบบนี้ถึงคนแน่นเอียด บาร์เหล่าทุกที่มีคนทุกประเภทมารวมตัวกัน ผมกวาดสายตามองทั้งร้าน แต่วันนี้ไม่มีคนประเภทที่บอกว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์ หมาขวิดที่สาม เริ่มต้นขวิดที่สี่ จู่ ๆ ก็เริ่มพะอืดพะอม อยากจะขยี้หน้าออกมา เลยวิ่งไปเข้าห้องน้ำ

ความทรงจำมีจำกัดอยู่แค่นั้น

ผมมีนัดออกกำลังกายก่อนย่ำรุ่งกับตัวเอง เลยไม่เคยปล่อยให้มาหนักขนาดนี้ และถึงต่อให้มาหนักแค่ไหน หากได้วิ่งน้ำล้างหน้าสักสองสามครั้งก็พอจะเดินกลับที่พักได้ แต่คราวนี้ ผมนี่ก็ไม่ออกมาว่า มาลงเอยอยู่ในห้องผนังปูนเปลือยนี่ได้อย่างไร? ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร? เขาเถอะ พลาดไปแล้ว ผมควรจะทิ้งไนต์ไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง เก็บเสื้อผ้า เดินออกจากห้อง นี่ดีที่สุดที่คิดได้แล้ว ต่อให้คิดมากไปกว่านี้... คิดจนสมองไหลก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ผมหันไปมองร่างเปลือยของเธอบนเตียงอีกครั้ง แดดจ้าเปลี่ยนสีเนื้อศพให้มีชีวิตขึ้นมาแล้ว ผิวสีน้ำผึ้ง ผมสะบัดหัวไล่คุณธรรมทั้งหลายกระเจิดกระเจิง รีบเก็บเสื้อยืดที่พื้นขึ้นมาสวม ย่องเบาเหมือนโจรจะเดินออกจากห้อง

“คุณทำแบบนี้เสมอหรือ?” เสียงเธอกระดั่งกระดอนไปมาอยู่ในห้อง ผมสะดุ้งสุดตัว ทำอะไรไม่ถูก ตัวแข็งทื่อ

“ทำ ‘ไร?’”

“ซึ่งผู้หญิง?” เธอตอบเสียงจ้วเจีย ดึงผ้าห่มมาคลุมตัว

“มาย” ผมกระแอมไอหนึ่งครั้ง “จะเสียมารยาทไหมหากผมถามว่า เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น?”

เธอนิ่งหน้า

“ภาพตัดตรงอ่ากลางหน้าที่บาร์ หลังจากนั้นไม่มีอะไรเหลือ” ผมบอก

เธอตาเบิกโพลง หัวเราะเสียงใส

“ล้อเล่นน่า... จำอะไรไม่ได้เลยหรือ เมื่อคืนคุณสุขสุดเลยนะ ทั้งทำแบบนี้...” เธอลากท้ายคำให้ยาวขึ้น “แล้วก็ทำแบบนี้... กับฉัน”

“ผมขอโทษ ผมจำอะไรไม่ได้” พนันได้เลยว่าผมหน้าแดง

เธอหัวเราะอีกครั้ง “ไม่เป็นไรค่ะ... ฉันยินดี”

ผมได้แต่ยิ้มนิ่ง ใบหน้าร้อนผ่าว เธอควานหาโทรศัพท์ดูนาฬิกา

“ยังไงก็ไปกินข้าวด้วยกันก่อนเถอะ เดี่ยวฉันต้องไปทำงานแล้ว” ว่าแล้วเธอก็ก้าวลงจากเตียง ห่อตัวด้วยผ้าห่ม เก็บชั้นในกับเสื้อผ้าโยนลงตะกร้า หยิบผ้าเช็ดตัว กำลังจะเดินเข้าห้องน้ำ ผมยืนงุนงง ทวนคำเชิญชวนของเธอซ้ำอยู่ในหัว

“กินข้าว? ปกติแล้วต้องกินข้าวกันด้วยหรือ?” ผมนิ่งหน้าถาม

เธอหันหน้ามามองผมเหมือนเห็นตัวประหลาด

“มี ‘ไร?’ ผมพูด ‘ไรผิด?’ เวลาผ่านมา ผมแทบอยากจะแทรกตัวให้กลืนหายไปกับผนังปูนเปลือยที่พูดออกไปแบบนี้

“อย่าบอกฉันเชียวนะ... คุณทำแบบนี้เป็นครั้งแรก?”

ไม่ว่ายังไงก็ตาม... จะให้หุ่นยนต์เพื่อนรักสู้ไม่ได้เป็นอันขาด

“ใกล้สิ้นปีจะมีออเดอร์ของลูกค้าจะไหลเข้ามาแทบไม่หยุดเชียว แผนการผลิตล่วงหน้าเริ่มลากยาวไปจนถึงกลางปีหน้าแล้ว มีหน้าซ้ำ เมื่อวานมีออเดอร์ปริศนาไหลแทรกขึ้นมาท่ามกลางออเดอร์ที่ยังจัดการไม่เสร็จ ล็อตการผลิตขนาดใหญ่เชียวละ ฉันวิ่งุ่นตามหาที่มา แต่หัวหน้าบอกว่าจะเป็นออเดอร์จากที่ไหนก็ไม่สำคัญ ถ้ามีอยู่ในตารางก็ให้จัดการให้เรียบร้อย พนักงานวางแผนอย่างฉันก็ทำได้แค่ปิดปากแน่น ก้มหน้าก้มตาทำงาน ฉันเลยต้องทำงานล่วงเวลาจนถึงสองทุ่ม

“สองทุ่มครึ่ง ฉันเหนื่อยสายตัวแทบขาด อยากจะทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่ม ๆ แต่ก็เหนื่อยเนื้อตัวใจชีวิตได้ไวน้ำขาวเย็นเจี๊ยบสักสองสามแก้วก็คงช่วยขโลมหัวใจบอบซ้ำได้ เลยเดินเข้ามาในบาร์ หมดแก้วที่สาม โหนกแก้มเริ่มตึง ฉันวางเงินที่เคาน์เตอร์ เดินออกมาหน้าร้าน หัวใจยังกระสับกระส่ายไม่สู้ดี คุณเดินโซเซเข้ามาทัก บอกว่าชอบฉันเหลือเกิน สมัยนี้การทำแบบนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากชายฉกรรจ์ชวนหญิงสาวไปเล่นจ้ำจี้ ฉันมองปราดเดียวก็รู้ แล้วหน้าตาคุณก็ไม่แย่อะไร ออกจะน่ารักเสียด้วย ชายหนุ่มชี้เหงากับสาวเปลี่ยวใจ โชคดีของคุณที่ฉันคิดว่า ถ้าได้ใครสักคนมานอนกอดในคืนเหน็ดเหนื่อยแบบนี้ก็ไม่เลว เราก็เลยลงเอยกันไปในสภาพนี้”

เรานั่งกันในร้านกาแฟเล็ก ๆ เธอกินแซนด์วิชที่ร้านนี้ก่อนออกไปทำงานเสมอ เรื่องทั้งหมดนั้นถูกเล่าให้ฟังตลอดเวลาที่เดินเข้ามาที่ร้านนี้ เวลาสั้น ๆ เจ็ดหรือแปดนาที ผมเดินกอดอก ปิดปากเงียบมาตลอดทาง

ระหว่างเธอยัดแซนด์วิชโบโลน่าไข่มุขเข้าปาก เคี้ยวเร็ว ๆ แล้วล้างคอด้วยกาแฟดำหวานน้อย ผมลอบมองไฝเม็ดนั้นบนแก้มพลางคิดว่า เธอในชุดยูนิฟอร์มสีเทาของโรงงานเข้ากันดีอย่างน่าประหลาด พอเธอทำที่เหมือนจะสบตา ผมก็หลบมามองแซนด์วิชทูน่าในจาน ผมกระดกน้ำดื่มไปแล้วครึ่งแก้ว ล้างความขมของบูหรี่ในปาก

“แต่ไม่อยากจะเชื่อว่าคุณคนเมื่อคืนกับคุณในเช้าวันนี้จะเป็นคนเดียวกัน” ประโยคแรกหลังความเงียบรอยตัวคลั่งบนหัวเราสองคนอยู่นาน

“หมายความว่าไง?” ผมถาม

“ก็คุณบอกว่าเป็นครั้งแรก ฉันล่ะไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็เข้าใจได้นะคะ...ไม่ว่าใครก็ต้องมีครั้งแรกกันทั้งนั้น”

ผมรู้สึกไร้ค่าจนใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก อยากจะบอกเธอว่า ที่จริงผมศึกษาเรื่องทุกอย่างที่คิดว่าจะได้ทำ แต่ยังไม่เคยลงมือทำ เตรียมพร้อมเอาไว้ ผมไม่อยากจะให้เกิดข้อผิดพลาด เพราะความเข้าใจผิด ๆ หรือข้อผิดพลาดเล็กน้อย อาจจะไปสู่อะไรบางอย่างที่ผมอาจยังทราบได้ บทเรียนบทสำคัญเมื่อนานมาแล้ว

“ถึงจะเป็นครั้งแรก แต่คุณก็ทำได้ดีเลยนะคะ ฉันรู้สึกภูมิใจจริง ๆ ถึงจะไม่ใช่เรื่องที่คุณควรจะรู้สึกแบบนี้ แต่ก็เหมือนได้เห็นลูกชายคนเล็กทำอะไรบางอย่างสำเร็จ ถ้าให้ยกตัวอย่าง...เหมือนได้ไปดูคุณวิ่งแข่งในงานกีฬาที่โรงเรียนเป็นไง? น่ารักใช่ไหมล่ะ”

พุดจบเธอหัวเราะเสียงใส ผมสะกดข่มอารมณ์ไว้สุดกำลัง คงไม่ได้คิดไปคนเดียวหรอกจริงไหม? แม่ที่กำลังเยาะเย้ยผม แต่หากผมแสดงท่าทีอะไรออกไป คงได้ใจไปกันใหญ่ ผมนิ่งไม่ตอบ หยิบแซนดวิชทูน่ามากัดหนึ่งคำ

“ขอโทษนะคะ ฉันเปล่งไปหน่อย” ว่าแล้วเธอก็หมุนข้อมือมองนาฬิกา “ได้เวลาต้องไปแล้ว รีบกวาดจ่ายค่าอาหารด้วยนะคะ แลกเปลี่ยนกับค่าอุปกรณ์จำเป็นของคุณเมื่อคืน”

พุดจบเธอขยิบตา หยิบกระเป๋าถือเดินออกจากบ้านไป

ผมยัดแซนดวิชที่เหลือเข้าปาก เคี้ยวละเอียด กลืนลงท้อง อุปกรณ์จำเป็น? ผมนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง กรอกน้ำส้มที่เหลือล้างคอ เพียงเท่านั้น ของสำคัญที่จะขาดไปไม่ได้สำหรับการร่วมรักกันของมนุษยชาติ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ แม้กระทั่งป้องกันการตั้งครรภ์ ซ้อย่หอดังผุดขึ้นมาในหัว นี่ควรจะเป็นสิ่งแรกที่ผมนึกถึง แต่ผมลืมเสียสนิท ผมพลาดไปแล้ว แต่แม่ล่ะละเอียดรอบคอบ...จนผมเทียบไม่ติด พวกชมรมสุขภาพพุดไม่ผิดจริง ๆ ที่ผมกินอบายมุขแทนข้าว...เหตุแห่งความฉิบหายได้สถิตอยู่ในตัวผมแล้ว

ผมลุกไปจ่ายเงิน กระจกตู้ขนมเค้กสะท้อนใบหน้าซีดเผือดของผม สาวแคชเชียร์เอ่ยปากถามว่า อาหารไม่อร่อยหรือคะ? ผมปฏิเสธ อร่อยไม่มีที่ติ ผมบอก หันหลังเดินออกจากบ้าน

ตลอดทางกลับที่พัก ผมคิดหาเรื่องเหนือความคาดหมายในชีวิตที่เคยทำ นี่เป็นครั้งแรก...ผมรู้สึกอยากบิตตัวบิตหน้าเหมือนรูปปั้น อีฟ ของ โอกุสต์ โรแต็ง⁹ เหลือเกิน และถ้าไม่อยากจะหล่นไปอยู่ในหล่มของตัวตลกด้วยแล้ว...จะให้หุ่นยนต์เพื่อนรักรู้ไม่ได้เป็นอันขาด

11

กิจวัตรประจำก่อนย่ำรุ่ง ผมวิ่งออกกำลังกาย กิโลเมตรที่ห้าผ่านไป แล้ว ผมเดินเร็วต่ออีกครึ่ง กิโลเมตร ปล่อยให้กล้ามเนื้อได้ผ่อนคลายจากความตึงเครียด อากาศช่วงก่อนเก้าโมงเย็นสบาย หลังจากนั้นจะร้อนดับแลบ

หลังจากยืดกล้ามเนื้อจนพอใจ ผมกลับที่พัก อาบน้ำ หยิบสมุดโน้ตเนื้อหาการสอบใส่กระเป๋าติดมาอ่านด้วยตอนกินมื้อเช้าที่ร้านอาหารตามสั่ง โผล่หน้าไปร้านเกม หนุ่มพนักงานใหม่ที่นั่งหน้าอยู่ที่

⁹ Auguste Rodin : ประติมากรและจิตรกรชาวฝรั่งเศส

เคาน์เตอร์พนักงาน ผมยกตัวให้เป็นการกล่าวสวัสดิ เมื่อถึงมือกลางวันก็กินอาหารตามสั่งง่าย ๆ แล้ว กลับเข้าไปนั่งหลบอากาศร้อนในร้านเกมจนถึงเย็น

ก่อนออกจากร้าน ผมเอ่ยปากถามหนุ่มพนักงานใหม่ว่า เห็นผู้ชายร่างผอม ผิวคล้ำกร้านแดด สูงกว่าผมนิดหน่อย มาที่ร้านบ้างไหม? เขาหันไปมองในร้านครู่หนึ่ง เพื่อนหน้ากลับหาผม แกว่งตาไร้ประกาย ประหนึ่งสงสัยว่าไอ้หมอนี้ถามอะไรโง่ชะมัด ประเทศที่แสงแดดส่องสว่างจ้าเข้าจรดเย็นแบบนี้ ก็มีคนแบบนี้ นอนอยู่ทั่วทุกที่

“คนที่มีแผลเป็นที่หัวคิ้วซ้ายนะ” ผมอธิบายเพิ่ม บักน่าจะได้มาก่อนจะความจำเสื่อม

“อ้อ คนนั้น” หนุ่มพนักงานใหม่พิมพ์ว่า นิ่งคิดครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ตอบว่าไม่เห็นครับ

หกโมงครึ่ง ผมนั่งอยู่ในบาร์ เหม่อมองภาพพิมพ์ลึงกลับหัว พักหนึ่งก็เอาบุหรี่ยืนมาจุดสูบ เป่าควันออกมูมปากเลียนแบบลึงในภาพที่คาบชิการ์อยู่ บาร์เทนเดอร์วัยกลางคนเซ็ดแก้วอยู่ที่ปลาย เคาน์เตอร์อีกด้าน ผมรู้สึกได้ว่าเขาเหล่มองผมอยู่นานสองนานแล้ว ไม่นานก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่ได้สั่ง เครื่องดื่ม เลยเอ่ยปากสั่งเบียร์ขวดหนึ่ง ครู่เดียวเขาก็เดินเอาเบียร์มาวางให้พร้อมแก้ว แล้วก็เดินกลับไป ที่ปลายเคาน์เตอร์ แต่ผมก็ยังมีความรู้สึกที่ถูกรังมองอยู่ เหมือนที่รู้สึกได้เวลามีใครสักคนมายืนอยู่ ด้านหลัง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ?” ผมหันไปถาม เขาสะดุ้งเล็กน้อย ก็มองผ้าขนหนูกับแก้วในมือเพียงชั่ว อึดใจ ละทุกอย่างในมือวางไว้แล้วเดินตรงมาหา แต่ก็ยังมีท่าของความสองจิตสองใจอยู่นิดหน่อย

“มันจะน่าอายไหมถ้าคนรุ่นลุงอย่างฉันจะขอให้คนหนุ่มอย่างเธอช่วยอะไรหน่อย” บาร์เทนเดอร์ว่า “อายุก็ปาเข้าไปจะห้าสิบแล้ว แกมยังตัวคนเดียว แล้วก็มีเรื่องที่ยังทำไม่เป็นอยู่อีกมากโขเลย โดยเฉพาะ เรื่องไอ้เนี่ยะ”

บาร์เทนเดอร์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง หยิบเอาสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า

“ทำไมครับ ไอ้เนี่ยมันทำไมหรือ?”

“วันก่อนได้ยืมลูกค้าคุยกัน สมัยนี้เขาหาเพื่อนกันผ่าน สะ สะ...มาดโฟน?”

“สมาร์ตโฟน” ผมบอก

“ใช่ นั่นละ ฉันก็เลยไปซื้อเครื่องหนึ่ง คนขายบอกว่ารุ่นนี้รุ่นใหม่ล่าสุด แต่ซื้อมาก็ใช้ไม่เป็นเลย ช่วยสอนให้ฉันหน่อยซี คนหนุ่มอย่างเธอคงรู้เรื่องรูปร่างมากกว่าอยู่แล้ว จริงไหม?”

“ผมยังใช้ดีหมาตายตีควายสลบอยู่เลยครับ” ว่าแล้วผมก็ล้วงโทรศัพท์ของตัวเองออกมาให้เขาดู ใช้มาตั้งแต่ถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำ มรดกจากรุ่นปู่สู่รุ่นพ่อ แล้วก็ส่งต่อจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก “ดูแล้วน่าจะ ให้คนอื่นช่วยดีกว่านะครับ”

“ฉันไม่กล้าขอให้ลูกค้าคนอื่นช่วยหรอก เห็นฉันทำงานแบบนี้แต่ฉันก็เป็นคนขี้อายนะ ส่วนใหญ่ลูกค้าก็มักกันเป็นกลุ่มทั้งนั้น เวลาเจอคนที่มาคนเดียวฉันก็ดันไม่มีเวลา ก็มีแต่เธอนี่ละ ที่จะโผล่มาที่นี้ตั้งแต่หัวค่ำแบบนี้”

“คุณจำลูกค้าได้หมดเลยหรือ?”

“กิจการของฉันนี่” ว่าแล้วเขาก็ตบอกยึดตัวขึ้นอย่างภูมิใจ “ช่วยฉันหน่อย ยังไงเดี๋ยวฉันเลี้ยงเองวันนี้”

วิธีง่ายสุด ผมปั่นหน้าตาน่าสงสาร เดินเข้าไปขอให้ลูกค้าในร้านช่วยสอนวิธีใช้ แต่ทุกคนหาว่าผมล้อเล่น “สมัยนี้ถ้าเชื่อว่ายังมีวัยรุ่นใช้สมาร์ตโฟนไม่เป็น ก็เหมือนบังคับให้เชื่อว่าพรุ่งนี้โลกจะแตก” พูดออกมาทำนองนั้น แล้วก็เดินจากไป จนสามทุ่ม ผมเดินวนกลับมา นั่งบนเก้าอี้สูง กระจกเปียร์ลงคอไปพร้อมกับความอดทนที่หมดลง

สิบห้านาทีผ่านไป สาวแว่นสวมเดรสยาวลายสก๊อตทับด้วยเสื้อคลุมบางเดินเข้ามาในร้าน โรอยตัวนั่งบนเก้าอี้สูงข้างกัน วางกระเป๋าถือบนเคาน์เตอร์ ออกปากสั่งมากริต้า มือหนึ่งนวดคิ้วขมับไปมา ครู่หนึ่งก็สูดลมหายใจเข้าเฮือกใหญ่ ผ่อนออกช้าและแผ่วเบา จากนั้นก็ล้วงเอาสมาร์ตโฟนในกระเป๋าออกมาไถหน้าจอ

ผมลอบมองใบหน้านั้นจากด้านข้าง ลงความเห็นในใจว่าเธอหน้าตาดีใจดี

“สวัสดีครับ” ผมกล่าวทักทาย

“คะ?”

“ดูท่าทางจะเครียดนะครับ มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า?” ผมถาม

“ถ้าจะจับล่ะก็ ขอผ่านนะคะ”

“อย่าใจร้อนนักสิครับ ผมแค่อยากคุยด้วย”

“แต่วันนี้ฉันไม่มีอารมณ์คุยกับใครคะ ขอตัวก่อนนะคะ” สาวแว่นคว้ากระเป๋า ตั้งท่าจะไถลตัวลงจากเก้าอี้

“เดี๋ยวก่อนครับ...ขอโทษครับ” ผมแผลกคว้าแขนเธอ ถอนหายใจอ้อมแพ้ “...คือ ผมมีเรื่องอยากให้อะไรครับ”

เธอถอนหายใจเหมือนกัน สองแขนยกขึ้นกอดอก ประหนึ่งบอกว่า มีอะไรก็รับเข้ามา ผมเ้มปากแน่นก่อนจะพูดขึ้น

“อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยช่วยเหลือผมมาตลอดบอกว่าเชื่อมั่นในตัวผมมาก เลยโยนหัวข้อวิจัยจบการศึกษาที่ยากมาให้ เชียร์ให้ผมทำเต็มที่ ผมจะปฏิเสธอะไรได้? แต่ผมมีดบาดด้าน เพราะหัวข้อที่ว่ามันต้องใช้สมาร์ตโฟนเป็นเครื่องมือ ผมจำใจกำเงินเก็บไปซื้อมา แต่ก็ช่วยช้าสองเพราะใช้ไม่เป็น ลืมถามคนขายว่าใช้อย่างไร แล้วก็อย่างที่เห็น ก่อนหน้านี้ผมก็ใช้แค่โทรศัพท์รุ่นเก่ามาตลอด กำหนดส่งเหลือไม่มาก

แล้ว อาจารย์ที่ปรึกษาที่ติดต่อก็ไม่ได้ ผมหมดหนทาง วันนี้เลยคิดจะดื่มย้อมใจยอมแพ้ แต่ก็มาเจอคุณใช้
สมาร์ทโฟนอยู่ เลยอยากจะลองขอความช่วยเหลือจากคุณ ช่วยสอนผมใช้หน่อยจะได้หรือเปล่าครับ?”

“แล้วทำไมไม่ให้เพื่อนช่วยสอน? ก็น่าจะมีเพื่อนสักคนที่พอจะรู้จักอยู่บ้างใช่ไหม?”

“ดูสารรูปของผมสิ สมัยนี้จะมีใครที่ไหนมานั่งดื่มในบาร์คนเดียว นอกซะจากไม่มีใครคบ?”

เธอถอนหายใจออกมา นี่เธอถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วหนอ?

สรุป สาวแว่นใจดียอมสอนวิธีใช้ให้ พลังจิตมาการิต้าที่तालुบาร์เทนเดอร์เอามาเสิร์ฟ ผมขอให้
เธอสอนวิธีการใช้งานแพลตฟอร์มหนึ่งบนโซเชียลมีเดียอย่างง่าย สมัครบัญชีในชื่อของตัวเองเป็นการ
ทดลอง แม้หน้าตาสมาร์ทโฟนจะไม่เหมือนหน้าตาโทรศัพท์ของผมเลย แต่ฟังเพียงครั้งเดียวก็พอเข้าใจ
รูปแบบการทำงานคร่าว ๆ ได้ คงเพราะมีพื้นฐานเรื่องคอมพิวเตอร์อยู่แล้วนิดหน่อย

“แต่ไม่น่าเชื่อเลยนะ เด็กสมัยนี้ก็ยังมีความที่ใช้สมาร์ทโฟนไม่เป็นด้วย” สาวแว่นบอก

ผมไม่รู้จะหาคำแก้ตัวอะไรมาใช้แล้ว “ไม่ว่าใครก็ต้องมีครั้งแรกกันทั้งนั้น”

“จริงของคุณคะ”

“ยังไงก็ขอบคุณมากนะคะครับ ไม่ได้คุณละก็ผมต้องแย่งแน่”

“ไม่เป็นไรคะ”

“ยังไงให้ผมเลี้ยงเครื่องดื่มตอบแทนนะคะครับ”

สาวแว่นยิ้มปากแน่น คิดครุ่นเดียว “จิ้นจิ้นไม่เกรงใจนะคะ”

तालुบาร์เทนเดอร์ที่ลอบมองท่าทีของเราสองคนมาตลอด รีบตรงปรีเข้ามามาตอมผมกั๊กมือเรียก
เธอสั่งมาการิต้าอีกแก้ว ผมสั่งเบียร์อีกขวด

“เดี๋ยวนี้อะไรต่อมิอะไรก็กำลังเปลี่ยนแปลงนะคะ คุณว่าไหม?”

“ครับ เมื่อก่อนผมยังท้อแท้สิ้นหวังเรื่องวิจัย สามสิบนาทีต่อมาคุณก็ทำให้ผมเห็นแสงแห่งความหวัง
ลอยอยู่ใรรึไรแล้ว”

สาวแว่นหัวเราะเหนียมอาย ผมรู้สึกเหมือนเดมาหัวงูวายร้ายที่ถูเรื่องขึ้นมาเพื่อหลอกฟันเธอ

“บอกฉัน คุณมองว่าฉันเหมือนคนโง่ที่พร้อมจะโดนผู้ชายหน้าว้าวหลอกหรือเปล่า?”

ผมยิ้มแหย ถึงภาพลักษณ์ภายนอกเธอจะดูใสซื่อหลอกง่าย แต่แน่นอนว่าผมแสวงปฏิเสธรอยาง
หนักแน่น “ไม่เลยครับ อะไรทำให้คุณคิดแบบนั้น?”

“ไม่เลยหรือ?”

“จริงอยู่ที่แว่นตานั่นอาจทำให้คุณดูเหมือนพวกเด็กหน้าห้องที่ใสซื่อ ดูแล้วเหมือนจะหลอกง่าย
แต่ที่จริงแล้ว ตัวคุณเปี่ยมไปด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจ น้ำใจคุณก็มีเหลือเฟือ ตอนนี้นั้นไปทางไหนก็มี
แต่คนหลอกกลวง มนุษย์บนโลกทั้งหมดหลังจากวินาทีนี้ต้องการคนแบบคุณนี่แหละ ใครก็ตามที่หลอกคุณ
ผมกล้าพูดเลยว่า มันพลาดโอกาสที่จะได้ครอบครองแรร์ไอเทม!”

“ขนาดนั้นเชียวนะ”

“ขนาดนั้นเชียวนะครับ”

พุดจบ ผมรู้สึกสมเพชตัวเองเหลือเกิน สาวแวนเหม่อมองต่ำ มือได้เกลือที่ขอบแก้วแก้วเบา
ครู่เดียวเท่านั้น เธอหันมาเผยรอยยิ้มแฝงนัย รอยยิ้มเย็นเยือกทำผมเสียวสันหลังวาบ

“ขอตัวสักครู่นะคะ”

เธอลงแล้วคว่ำกระเป๋าเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

ผมจับหูหรือหูตูด ตาลุงบาร์เทนเดอร์เอาเครื่องตีมาเสิร์ฟ ไม่ลืมที่จะล้อเรื่องฝีมือจับสาวของผมว่า
ห่วยเสียไม่มี ถึงไม่อยากยอมรับ แต่ก็เป็นเรื่องจริง

ห้านาที่ผ่าน เธอเดินกลับมา ริมฝีปากเต็มลิปสติกเนื้อเมท แก้มมีสีอมชมพูขึ้นนิดหน่อย มือคว้า
เอามากาไรต้าแก้วใหม่ยกกระดกรวดเดียวหมด ผมกับตาลุงบาร์เทนเดอร์หน้าเหวอ อ้าปากค้าง

“ขอบคุณสำหรับเครื่องดื่มนะคะ...ขอบคุณที่พูดให้กำลังใจฉัน” สาวแวนหันมายิ้มให้ผม “...
แล้วก็ขอให้ฉันแนะนำอะไรคุณสักอย่าง เพราะดูแล้วคุณเองก็น่าจะเป็นคนใส่ชื่อเหมือนกัน”

ผมเฝ้าปากแน่น รอฟัง

“อะไรต่อมิอะไรกำลังเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วด้วย ยิ่งในโลกโซเชียลที่คุณยังไม่คุ้น
จะต้องระวังตัวให้ดี...โดยเฉพาะเรื่องหัวใจ”

ผมนึกวนหัว

“ลาก่อนค่ะ ฉันมีธุระต้องไปจัดการ”

“ตอนนี่?”

“ใช่ ฉันต้องไปตบหน้าไอ้ผู้ชายชั่วที่หลอกฉัน...แล้วบอกลามันซะ!”

ว่าแล้วสาวแวนก็หันหลังเดินออกจากร้าน ไปแล้วไปลับไม่หวนกลับ

ถึงเวลาบาร์ปิด ผมสมัครบัญชีใช้งานให้ตาลุงบาร์เทนเดอร์ ใช้เวลาอธิบายวิธีการใช้งานอีกเกือบ
สองชั่วโมง หยอดเปียร์ไปคนละขวด ผมนึกถึงที่คนรุ่นเดียวกับพ่อแม่ผมทำความเข้าใจเรื่องสมาร์ทโฟนได้
ยากขนาดนั้น

“คุณจำลูกค้าทั้งหมดได้ใช่ไหม?” ผมถาม

“ก็ประมาณนั้น”

“ฝากสวัสดิ์ลูกค้าที่มีแผลเป็นตรงหัวคิ้วซ้ายด้วย บอกว่ามีปัญหาแน่ ถ้าขาดเรียนอีกแม้แต่วัน
เดียว” ผมบอกตาลุงบาร์เทนเดอร์ก่อนออกจากร้าน

เดี๋ยวนี้อะไรต่อมิอะไรก็กำลังเปลี่ยนแปลงนะคะ

ประโยคนั้นของสาวแวนดังก้องอยู่ในหูผมตลอดทางเดินกลับที่พัก

LIVE

“สวีตดี สวัสดี พบกับผมคนดีคนเดิม ลอง เจอร์นีย์ กับเพจ อีส อิท ไรท? หัวค้ำวันนี้เรากำลังเดินอยู่ที่ตลาดใต้รุ่งองค์พระปฐมเจดีย์ ใจกลางเมืองนครปฐม เดี่ยวผมจะหั่นกล่องให้ดู...เห็นกันรึยัง? นี่คือแหล่งชุมชนที่อุดมไปด้วยอาหารปากและอาหารตา นักศึกษาหล่อเหลาและสาวสวย หอยทอดเจ้าดัง มะม่วงน้ำปลาหวานเจ้าอร่อย ไอติมลอยฟ้า เห็นแล้วก็น้ำลายสอเลยครับ เดี่ยวรอสักครู่...มีลูกเพจบอกว่า ถ้าได้มานครปฐมให้มาลองกินร้านนี้ ไม่รู้ทุกคนจะรู้จักกันไหม นี่เลยครับ ‘เจ้เจ็ง’ ...ผมหั่นกล่องให้ดูป้ายร้านหน่อยดีกว่า เขียนไว้ว่า ‘ก๊วยเตี้ยว—ข้าวต้มปลา’ ลูกเพจบอกอร่อยมาก! ผมก็ไม่รู้ว่า จะอร่อยเหมือนที่คุยรีเปลา่ ก่อนเราจะไปลุยภารกิจกัน ให้ผมเติมพลังกับบะหมี่แห้งทะเลเจ้เจ็งกันก่อน ว่ากันว่าที่เด็ดตลาดองค์พระเลยนะ ชาวนครปฐมท่านไหนยังไม่เคยกินก็มาลองกินกันได้ บอกไว้ก่อนว่าผมไม่ได้ค่าโฆษณาแม้แต่บาทเดียว ที่จริงก็ดังอยู่แล้ว ไม่ต้องให้สตรีมเมอร์ต็อกตอยอย่างเอ็งมาโฆษณาให้หรอก ผ่าม! เจ้าของร้านไม่ได้กล่าว *รับอะไรดีครับ?* เอาบะหมี่แห้งทะเลพิเศษครับ เอาละ ผมสั่งแล้วเดี๋ยวเรามารอดูหน้าตาบะหมี่แห้งทะเลกัน ช่วงนี้ก็ดูอะไรเพลิน ๆ กันไปก่อน เออเนะ ค่าขวัญจังหวัดนี้ว่าอะไรแล้วนะ? ก่อนจะมาที่นี่ผมทำการบ้านมาแล้ว ขอนี้สักครู่ ส้มโอใหญ่...อืม ใหญ่จริง ๆ แหม ๆ ลองดูทางนั้นซี เอ้ย ซ่อนนี้มีเด็กดูเยอะรีเปลา่หว่า ห้ามทะเล้ง ผมรู้หรอกน่า ส้มโอหวานต่างหาก ต่อไปก็... ลูกสาวขาว...ลูกสาวงาม...เอ่อ ดูเหมือนมันจะพิลึกพิลยังงไรไม่รู้ ผมก็จำไม่ได้ ใครรู้ก็ใครพิมพ์บอกผมในคอมเมนต์หน่อย...ตอนนี้ช่างแม่มไปก่อนแล้วกัน บะหมี่มาแล้ว ผมขอยีสบวินาทีเท่านั้น—

COMMENT

...มาแล้วววว ลอง...เจอนี้

...สวีตดี

..ดีค่า...สวีตดีค่า

มานครปฐมด้วยแหละแกร....ไปกันไหม?

อยากกินเจ้เจ็ง....เจ้เจ็งอร่อยยย

หอยทอด;_;

...ไปองค์พระดีกว่า เผื่อจะได้ออกไปไฟสด

ส้มโอหวาน!!!

...ส้มโอหวาน

ส้มโอหวาน!

ข้าวสารขา! ทำการบ้านมาying...เออ แต่ก็ขาจริง

เฮ้ย ดูทำแล้วไอ้เด็กนี่มันมาเหล่สาวมากกว่ามั้ง....

5555555555555555555555555555555555

LIVE

“อ้ออ้อ! อ้ออ้อจริง ๆ เดี่ยวผมขอตัวจ่ายเงินสักครู่ ...ก็ขอแจ้งให้ทราบกันถ้วนหน้าก่อนนะครับ ต้องขออภัยบางคนด้วยที่ผมไม่ได้อ่านคอมเมนต์ พิมพ์มาพร้อมกันมันก็ไหล...อ่านไม่ทันจริง ๆ จะมาหาว่าผมขี้โกง เรายอดไลค์ยอดวิวแล้วไม่ใส่ใจ ก็ขอให้เข้าใจกันด้วยนะครั้บ

“เออละ...มา! เรามาเข้าเรื่องของเราชาวไร่ ผ่าม! ชาวไร่ ผ่าม! ถูกแล้ว! แหม่ นี่ก็จะไม่ห้ามกันซะแล้ว เรายังคงเดินทางกันอย่างต่อเนื่อง จากเหนือสุดสู่ใต้สุด เชียงใหม่สู่เบตง...เฮ้ย เดี่ยวก่อนเหนือสุดนี่...เชียงใหม่หรือเชียงรายหว่า? เรื่องหุยมหิมอย่าเก็บมาใส่ใจ อย่างผมก็ใช้ว่าจะรู้ทุกอย่าง เอ้า นั่นไง คอมเมนต์บอกว่า เป็นเชียงราย หัวเราะเยาะกันเหมือนผมเป็นจำอวดอย่างนั้น ฮา...ดูไปก็คล้ายอยู่ อะไรวะเนี่ย...ยังงั้นภารกิจของเราในวันนี้ก็ยิ่งเหมือนเดิม ใครที่กำลังดูไลฟ์สดตอนนี้ นับจากนี้ไปอีกหนึ่งชั่วโมงเต็ม จะได้เห็นผมตามหาคนที่ใช่ สิ่งทีใช่ อะไรทีใช่ หากไม่ลดละความพยายาม สุดท้ายเราก็จะตามหากันจนเจอ ที่ผ่านมาก็เจอแปลกใจเล่น ยังจำสาวน้อยพลังไบในจังหวัดอุดรติดกันได้ไหม? หรือคุณป้าที่สุโขทัย...ชายถั่วทอดกลอยมาสสามสิบปี นับถือความพยายามจริง ๆ

“ในวันนี้ ผมมีของที่ระทึก...สุดพิเศษมาให้กับคนที่ใช่ของเราด้วย ชาวนครปฐมเนียนพร้อมกันแล้วรึยัง? อ้อ ก่อนจะไปพบกับคนแรกของเรา อย่าลืมกดไลค์ กดแชร์ กดติดตาม เพจของผมบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียทั้งหลาย จะได้ไม่พลาดสาระคอนเทนต์คุณภาพจากช่อง อีส อิท ไร่ นะครั้บ

COMMENT

ส้มโอหวาน...ข้าวสารขา...ลูกสาวงาม...ข้าวหลามหวานมัน...สนามจันทร์งามล้ำ...อะไรต่ออะไร?

ชาวไร่!

ไรล์...

ไรล์...ไล่อะไรละ

กินไวจัดเลย ลองเจอร์นี่...

...กินหรือยัดวะหนะ?

เซียงรายยยย....

.....เซียงรายยย คนรุ่นใหม่แค่นี้ก็มายรุ

..พิมพ์ภาษาไทยให้มันถูกหน่อยสิคะ วิบัติกันไปหมดแล้ว!

....5555555555555555ทำไมต้องทำให้ขรรม

มาติ มาสอนพาสาไทหน่อย ยูสามพวานอ่า คนแก่ง

เอาแล้วไว้ยยย มันส์...

จะทะเลาะกันทำไมครับ? มาดูเขาไลฟ์สนุก ๆ เสียบรรยากาศหมด

นักเลงคีย์บอร์ดมาแล้วไว้ยยย

13

ทุ่ครั้งที่ ระหว่างยื่นร้อห่อข้าวมันไก่ที่ร้านในตลาด ผมเหม่อมองเด็กน้อยเงยหน้าอ้าปากหวอตอน คนขายของเล่นดีดฝนดาวตกขึ้นไปบนฟ้า หนึ่ง สอง สาม...หก และเจ็ด กระบวนกรตั้งแต่ฝนดาวตก ส่องแสงวิบวับลอยขึ้นไปก่อนจะร่วงหล่นลงมา ใช้เวลาราวเจ็ดวินาที ผมนับวินาทีอยู่ในใจ ต่อมา คนขาย ของเล่นยื่นให้เด็กน้อยลองดูบ้าง ผมเตรียมนับระยะเวลาที่ฝนดาวตกจะลอยขึ้นไปอีกครั้ง หนึ่ง สอง ส—

“สวัสดีครับ”

“หะ?”

“ผม ลอง เจอร์นี่ จากเพจ อีส อิท ไรท นะครับ”

“ใครนะ?”

“ผมกำลังถ่ายรายการสดผ่านช่องทางออนไลน์ คุณเคยดูไลฟ์สดมาก่อนหรือเปล่า?”

ผมสั่นหัว

“ไม่เอาน่า สมัยนี้ใคร ๆ ก็ต้องไลฟ์สดออกสื่อกันแล้ว เรียกเรตติ้งจากเพื่อนหนุ่มเพื่อนสาว วันนี้ กินข้าวกับอะไร จะไปชงบัสสะโพกสายเอวที่ไหน ไม่เคยดูเลยหรือ?”

ผมสั่นหัว

“ทุกคนได้ยินเปล่า พี่ชายคนนี้ไม่เคยดูไลฟ์สดมาก่อน เหลือเชื่อจริง ๆ เลยละครับ แต่ไม่เป็นไร ขออนุญาตสัมภาษณ์พี่ชายสักนิดสักหน่อยได้ไหม?”

“ถ้าตอบว่าไม่ได้?”

“ผมก็จะคะยั้นคะยอขอยูดี ผ่าม! ผมรู้สึกที่เรามีชะตาที่ต้องตรงกัน เราอาจจะเคยเป็นคู่หูคู่ฮา เมื่อห้าร้อยปีก่อน พี่ชายไม่คิดอย่างนั้นหรอก”

ผมสั้นหัว

“สรุปก็คือ ผมรู้สึกได้ทันทีว่าพี่ชายคือคนที่ ‘ใช่’ สำหรับรายการของเรา นานะ...ขอถามอะไรสักสองสามคำ ไม่รบกวนเวลาเกินห้าวินาที ผมแค่อยากรู้ว่าพี่ชายชอบชีวิตตอนนี้ของตัวเองรึเปล่า ตกกลางนะ?”

ผมจะทำอะไรได้?

“ชื่อแรก พี่ชายเป็นนักศึกษา?”

“ครับ”

“ว้าว คุณดูได้ยีนรีเปล่า? ที่จริงถ้าผมไม่ได้มาเป็นสตรีมเมอร์ ผมก็น่าจะกำลังเรียนมหา ‘ลัยที่ไหนสักแห่งอยู่เหมือนกัน อายุล่ะครับ?”

“ยี่สิบสอง”

“จบปีนี้?”

ผมผงกหัว

“เรียน ‘ไรครับ?”

“เศรษฐศาสตร์”

“ทำไมต้องเสด-สาด”

ผมโน้มหน้า “สอบติดอันไหนก็เรียน เมื่อก็บอกว่าเป็นอะไรนะ? สตรีมเมอร์?”

“ครับ สตรีมเมอร์”

“คือ ‘ไร?”

“ไม่รู้จักเรอะ?”

“ไม่”

“คุณดูได้ยีนรีเปล่า? นักศึกษา...วัยรุ่น ไม่รู้จักเพลงของผมก็ยังไม่พอเข้าใจ ทำเพลงไม่ได้ดังข้ามคืน แต่ไม่รู้จักสตรีมเมอร์! พี่ชายไม่เคยเล่นโซเชียลมีเดียอะไรพวกนั้นเรอะ?”

“ไม่เคย” พูดจบผมก็นึกขึ้นมาได้ “อ้อ เพิ่งสมัครบัญชีเมื่อวันก่อน”

“เยี่ยม...เยี่ยมจริง ๆ เอละ พี่ชาย มีความสุขหรือเปล่าครับที่มาเป็นนักศึกษา?”

“ก็ไม่แยء”

“แล้วถ้าไม่ได้เรียนมหา ‘ลัย คิดว่าตอนนี้ตัวเองน่าจะกำลังทำอะไรอยู่ครับ?”

จะไปรู้เรอะ? เรื่องพรรคนั้น แต่เพราะมีกล้องจับภาพ ทำให้ผมรู้สึกที่ไม่ควรพูดออกไป

“ก็น่าจะทำอะไรสักอย่าง” ผมบอก

“ไม่มีอย่างอื่นที่อยากทำ?”

“คงงั้นมั้ง”

“จะบอกว่า การได้มาเป็นนักศึกษานี้ใช่ที่สุดแล้ว?”

ในเมื่อไม่มีอย่างอื่นที่อยากทำ ผมจะตอบอะไรได้ รีบบอกปัด ๆ ให้เสร็จไปดีกว่า อีกอย่าง กระเพาะของผมเริ่มส่งเสียงร้องประท้วงแล้วด้วย

“เออ—”

“เดี๋ยวล!”

“อะไรอีกเล่า?”

“อย่าเพิ่งตอบครับ เกือบลืมไปซะได้ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของเพจนี้ ผมจะถามคุณพี่ชายด้วย ประโยคเดียวกับชื่อเพจ ถ้ารู้สึกว่ามีอะไร ก็ให้ตอบ ไรท์! ถ้าไม่ใช่ ก็ น้อท-ไรท์ เข้าใจนะ? อืม...ปัญญาชน ระดับนี้ ก็ต้องเข้าใจอยู่แล้ว ผมจะให้คนดูว่าหาร้อยชีวิตที่กำลังดูไลฟ์สดตอนนี้ช่วยกันถามด้วย ข้อ ขอแสดงความยินดีล่วงหน้าสำหรับการสำเร็จการศึกษาครับ หลังจากนั้นก็ไปใช้บัญชีของตัวเองอินบ็อกซ์เข้ามาที่เพจของเรา แล้วผมจะส่งของที่ระลึกบ้าง ผ่าน! ของที่ระลึกไปให้ เข้าใจนะพ่อปัญญาชน

“เออละ พร้อมหรือยัง? คนดูอย่าลืมช่วยกันถามพี่ชายนักศึกษาคนนี้ด้วยกันนะคร้าบ ผมจะทวน คำถามอีกครั้ง พี่ชายมีความสุขที่ได้เสียสละเวลาชีวิตสี่ปีให้กับคราบของนักศึกษา? อีส อิท ไรท์?! —”

COMMENT

...อีส อิท ไรท์?

...อีส อิท ไหล้?

อีสอิทไรท์..

อีส อิท ไรท์...

....ขอรับรองเถอะค่ะ ช่วยพิมพ์ภาษาไทยให้ถูกต้องด้วยนะค่ะ!!!

อีส อิท ไรท์?

Is it right? Can I type in English?...

....อีส อิท ไรท์?

...อิด อิด อิด

..ทำไมตอบไม่ตรงวะหนะ?...

...นักศึกษามัธยมเข้าจ๊ายอัลไลยากจนเบย

....Is it right?

.....รห ระ พร ะ ะ ภา

เปลี่ยนภาษาก่อนไหม?

อีส อิท ไรท์?

โง่เกิน...ไปเอาคนอื่นมา...เอาไฉนไปไกล ๆ

อิส อิท ไรท?

...เฮ้ย...แค่ไรทกับน้อทไรทมันยากหรอวะ

ไปเหอะ...ลอง...เจอนี้..เปลี่ยนคนๆ

เอาอีกแล้วไวยยยย

555555555555555555555555555555

อิส อิท ไรท...

...ตอบไรทีดิวะ

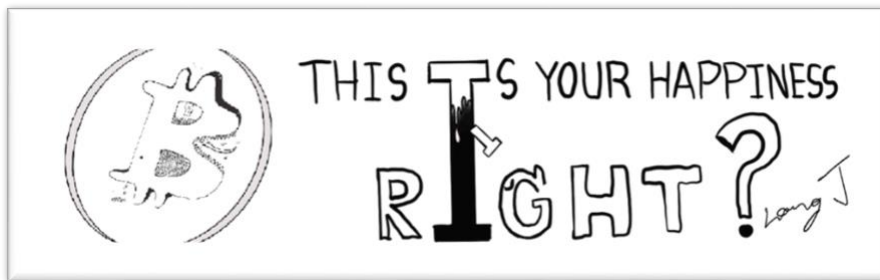
...ต้องด่าขนาดนั้นเลยหรอ?

ยุ่ง...ไอควา—

ชาวไซเซียมันส์มือ...สนุกปาก...ลำบากคนประกันตัว อี้ะ หยอก ๆ

14

ช่วงสายวันถัดมา ผมไปร้านเกม ทักข้อความบนไซเซียมได้ขี้ไปที่เพจ *อิส อิท ไรท* ระบบแจ้งว่ามีคนอ่านข้อความแล้ว แต่ไม่มีการตอบกลับ สามวันถัดมาก็มีซองเอกสารส่งมาให้ ระบุว่า เป็นของที่ระลึก แจ้งในช่องรายละเอียดว่าเป็นบัตร กีฟ ภูเขาเซอร์ พร้อมลายเซ็น แต่ดูแล้วเหมือนเป็นพวกแชร์ลูกโซ่ หลอกหลวง เพราะไม่มีความน่าเชื่อถือสักนิด ผมเลยเอามาทำเป็นที่คั่นหนังสือ หน้าตาแบบนี้ :

15

เมื่อดฝนโปรยปรายช่วงหลังเที่ยงไปแล้ว ผมนั่งบนม้าหินหน้าร้านเกม เหม่อมองถนนเปื้อนหยดน้ำ สูปบูหรี กล้ามนั่นองขาตั้งเปรี๊ยะเพราะการวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า มีคูร์ักมัธยมกางร่มพากันวิ่งผ่าน เพรมสายตาไปเหมือนภาพยนตร์รักน้ำเน่า กระบะวีโก้เปิดที่ปัดน้ำฝนสเติบหนึ่งขับผ่านไป ผมสมเพช

ตัวเองเหลือเกินที่เคยเชื่อเป็นตุเป็นตะว่าโลกจะแตกเหมือนในภาพยนตร์วันสิ้นโลก ผ่านมาสามปีกว่าแล้ว รอบตัวทุกอย่างยังปกติสุข ผมอัปเดตวันอีกสุดท้ายเข้าปอด ปีกันกรองกับพื้นรองเท้า โยนลงกระถางต้นไม้เปล่า เป่าควันพลุลอยหายไปในอากาศ

เดินกลับเข้ามาในร้าน ทั้งตัวลงบนเก้าอี้บุนวม สายตาเหลือบไปเห็นกล่องข้อความบนโซเชียลมีเดียเพิ่งตั้งขึ้นมา (ผมล็อกอินเพื่อแจ้งกลับไปเพจนั้นว่าได้รับของที่ระลึกแล้ว) ผมนึกหน้าจ้องชื่อ-นามสกุลเจ้าของข้อความ “ดีค่า...” ไม่คุ้นสักนิด ผมคิด เลื่อนเคอเซอร์คลิกที่ชื่อเพื่อเข้าไปในส่วนหน้าโปรไฟล์ คลิกอีกครั้งที่รูปเพื่อดูรูปภาพขนาดใหญ่ สาวโรงงานคนนั้นเอง หากไม่ได้ไผ่โตดเด่นบนแก้มเมื่่นั้นผมคงจำเธอไม่ได้ คิดชั่วจิตใจ สวัสดีครับ...ผมพิมพ์ตอบ

ดีค่า...

สวัสดีครับ

จำกันได้หรือเปล่าคะ? ฉันเอง...

คุณ...

คนที่เอาครั้งแรกของคุณไป

อ้อ

แหม ไม่มีอารมณ์ขันเอาซะเลย

ฉันแค่คิดว่าต้องเป็นคุณแน่...

ก็เลยลองทักมาคุยด้วย

มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ?

แค่อยากคุยด้วย จะต้องมีธุระอะไร

ด้วยหรือ?

อ้อ

ต้องเป็นพรหมลิขิตแน่ ๆ

คุณไม่คิดงั้นหรือ?

ยังไง?

ก็ส์ปดาห์ก่อนเราเพิ่งเจอกัน

แล้วจู่ ๆ หน้าฟีดก็มีให้เพิ่มคุณเป็นเพื่อน

หา?

ฉันดีใจ...ฉันคิดไปแล้วว่าจะไม่มีโอกาส

ได้เจอกันอีกแล้ว แต่ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็

คุยกับคุณได้บ่อย ๆ จริงไหม?

...

ฉันต้องไปทำงานแล้ว ขอตัวก่อนนะคะ
ไว้เลิกงานแล้วฉันจะทักมาคุยด้วย
สวัสดีค่ะ

ฝ่ามือผมยังคงค้างอยู่ที่แป้นพิมพ์ ยังไม่ทันได้พิมพ์อะไรตอบกลับไปสักตัว จุดสีเขียวที่ช่องกล่องข้อความของเธอก็หายวับไป

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า เพราะเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ มนุษยชาติจึงมาได้ไกลถึงขนาดนี้ ความคิดถึงไม่จำเป็นต้องอดทนฝากให้นกพิราบหรือพนักงานนำจ่ายไปกดกริ่งส่งให้ถึงหน้าบ้าน ผมซาบซึ้งจนน้ำตาแทบจะไหลออกจากเบ้า

16

คำวันนั้น หลังจากเดินเข้ามาในบาร์ จังหวะพอดีกับตอนที่ผมรอยตัวนั่งบนเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์รุ่นดึกดำบรรพ์ในกระเป๋ากางเกงดังขึ้นมาร้องเรียกความสนใจ ตาลูบาร์เทนเดอร์เดินมาถามว่าอยากฟังเพลงอะไรเป็นพิเศษไหม ผมบ่นไปบอกเขาอะไรก็ได้ ขอตัวคุยโทรศัพท์สักครู่ เขาเดินจากไป และเปิดเพลง เฮ้ จู๊ด ของ สี่เต๋าทอง เดอะบีเทิลส์¹⁰

“ตลอดชีวิตนักศึกษาคงได้ทราบกันแล้วว่า มนุษย์เราไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกัน และเมื่อก้าวเข้าสู่สังคมก็เหมือนได้ลงสนามแข่งวิ่งหลากหลายประเภท บางคนเหมือนกำลังได้ลงวิ่งแข่งมาราธอน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปลายทางมีเพียงตัวเองเท่านั้นที่จะพึ่งพาได้ บางคนเหมือนได้ลงแข่งวิ่งผลัดระยะไกล ต้องรับไม้ต่อจากครอบครัว เหล่านี้คือชนชั้นกลาง และแน่นอนว่ามีบางคนที่ไม่ต้องลงสนามแข่งอะไรเลย

“คนประเภทที่ไม่ต้องลงสนามแข่ง แบ่งออกได้สองประเภท แรกสุด คนประเภทที่ไม่จำเป็นต้องลงแข่ง คนประเภทนี้ไม่ว่าจะเข้าเส้นชัยลำดับที่เท่าไร ในการแข่งวิ่งประเภทไหน ก็ไม่ได้ทำให้กราฟชีวิตพุ่งขึ้นฟ้าหรือดิ่งลงเหว กล่าวคือ แทบไม่ต้องดิ้นรน ประเภทที่เปรียบเหมือนชนชั้นสูง

“ส่วนอีกประเภทคือ ประเภทที่ไม่มีโอกาสได้ลงแข่ง เป็นชนชั้นล่าง ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม—”

¹⁰ The Beatles : วงดนตรีร็อกแอนด์โรลจากเมืองลิเวอร์พูล ประเทศอังกฤษ ปี 1960

“ขออนุญาตถามสักคำเหอะ บ่น ‘ไรของเอ็ง?’”

“สุนทรพจน์กล่าวจบการศึกษา”

“ใครแต่ง?”

“ฉันเอง แต่งเมื่อกี้”

“ห่วยเหมือนจับสาวจริง ๆ” ผมแทบจะหันไปแยกเขี้ยวใส่ตาลูกบาร์เทนเดอร์ “ช่างเหอะ ข้าโทรมา เพราะมีเรื่องอยากให้ช่วย”

“เรื่อง ‘ไร?’”

“สามวันหลังจากนี้ว่างหรือเปล่า?”

“ไม่มีอะไรต้องทำเป็นพิเศษ” ผมตอบ

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง ผมหันไปบ่นใส่สิ่งเบียดกับตาลูกบาร์เทนเดอร์ขูดหนึ่ง “...อีกสามวัน เอ็งช่วยไปร้านเกม ล็อกอินรหัสตัวละครของข้า ทำอะไรก็ได้ จะลงดันเจี้ยน¹¹หาแรร์ไอเทม กร่างทำพีวีพี¹² ผู้เล่นคนอื่นทั้งเซอร์เวอร์ ถลุงวัตฤติบในคลังมาคราฟ¹³อาวุธหรือชุดเกราะจนล้มละลาย เสียงทาย ลอตเตอร์ประจำวันจนเงินหมดคลัง ข้าไม่สน ทำได้ทุกอย่าง ขอแค่อย่าล็อกเอาท์ก็พอ”

“มีอีเวนต์ประเภทเก็บชั่วโมงบินงั้นหรือ?”

“ประมาณนั้น...แล้วจะเล่าให้ฟัง”

“แล้วทำไมแกไม่ทำเอง”

“ข้าต้องทำอย่างอื่น”

“แล้วทำไมฉันต้องช่วยแกด้วย? ทำไมฉันไม่เอาเวลาไปล็อกอินตัวละครของตัวเอง?”

“เฮ้ย ถ้าเอ็งไม่ช่วยข้าแล้วใครจะช่วย? ข้ามีเพื่อนคนอื่นที่ไหนกัน ของรางวัลเป็นน้ำมันเบนซิน หล่อเลี้ยงชีวิต เอ็งเป็นมนุษย์ ไม่ต้องการน้ำมันเบนซิน ข้าเป็นหุ่นยนต์...ต้องใช้น้ำมันเพื่อการขับเคลื่อน เข้าใจนะ?”

ตาลูกบาร์เทนเดอร์เอาเบียร์กับแก้วมาวางบนเคาน์เตอร์ ผมผงกหัวแทนคำขอบคุณ หนีบโทรศัพท์ ระหว่างใบหูกับหัวไหล่ สองมือยื่นไปคว้าขวดเบียร์กับแก้วตึงมาใกล้ตัว อืม...ผมกรอกเสียงใส่โทรศัพท์ หวังจะซื้อเวลาคิดคล้ายข้อสงสัย แน่نونว่าแค่นั้นผมทำให้ได้อยู่แล้ว งานง่ายเหมือนปอกกล้วย ทั้งของรางวัลจากกิจกรรมเก็บชั่วโมงบิน คงไม่มีอะไรดีไปกว่าขวดน้ำยาเพิ่มค่าประสบการณ์ ซึ่งตัวละครเราสอง คนมีค่าประสบการณ์ล้นพอจะแทนค่าหน่วยกิตวิชาเรียนสำหรับคนทั้งโลกได้

“ตกลง” ผมตอบ “ว่าแต่—”

---

¹¹ *Dungeon* : สำหรับแควดวงเกม ดันเจี้ยน หมายถึงสถานที่ ซึ่งสัตว์ประหลาด (Monster) จะมารวมตัวกัน เมื่อผู้เล่นใช้อาวุธปราบสัตว์ประหลาดในดันเจี้ยน จะทำให้ได้รับค่าประสบการณ์บางส่วน และมีโอกาสได้รับอุปกรณ์ต่าง ๆ

¹² *Player Versus Player* : ระบบยื่นคำท้าทายต่อสู้ระหว่างผู้เล่น

¹³ *Crafting* : ระบบสร้างอุปกรณ์ด้วยตนเอง

“เยี่ยม! เก้าโมงเป็นต้นไปนะ จนถึงห้าโมงเย็น ทำได้ทุกอย่าง ยกเว้นหน้าม่อใส่สาวในเกมด้วย
ตัวละครของข้า เข้าใจนะ? ขอบใจเอ็งวะ”

แล้วสายก็ตัดไป

...

“ว่าแต่เอ็งอยู่ไหน? วันนั้นต้องทำอย่างอื่นที่วันนี้ทำ ‘ไร?’”

“มีนัดกับสาวนะซี แต่ก็ไม่อยากพลาดไอเทมที่ได้จากกิจกรรมเก็บชั่วโมงบิน เอ็งเข้าใจข้าใช่ไหม?”

“แน่นอนอยู่แล้ว ฉันเข้าใจแะ แกอยากได้ของรางวัลจากกิจกรรม แล้วก็อยากไปจู่จี้กับสาวสวย
อวบอิมเน็อนมไซ้ แต่ที่ไม่เข้าใจคือ ทำไมแกถึงได้อยู่กับสาว แล้วฉันต้องมานั่งถ่างตามอง
จอคอมพิวเตอร์?”

“วะ, เอ็งเป็นที่พึ่งคนเดียวของข้า แล้วทำไมข้าจะไม่มาขอให้เอ็งช่วยกันเล่า? ข้าพูดถูกหรือข้าพูด
ไม่ผิด?”

“ถ้าไม่เป็นการรบกวนมากเกินไป น้ำใจเล็กน้อยขอเป็นเบียร์สักขวด”

มันคงระเบิดเสียงหัวเราะใสแจ๋วใส่โทรศัพท์แล้วว่า

“เรื่องเล็กวะ”

ผมรินเบียร์เต็มเต็มแก้ว ยกชนกับขวดเบียร์เสียงกังวานใสแจ๋ว กระดกลงคอรวดเดียว เงยหูระดับ
เสียงของ พอล แมคคาร์ตนี¹⁴ ในท่อนท้ายซ้ำเต็มความเปลี่ยวเหงา

นา...นา..นา..น่า..น่า..น่า..น่า..น่า..น่า..น่า..น่า...เฮ้ ดู๊ด...

17

วันนั้นทั้งวัน ผมง่วนอยู่กับการพาตัวละครบั๊กลงดันเจี้ยนล่าบอสกับคนในปาร์ตี้ ถึงจะบอกว่าเป็น
ปาร์ตี้ แต่ก็มีแค่ผมกับผู้เล่นอีกคนที่ไม่สนใจไยดีคำทักทายที่ผมพิมพ์กรอกลงไปในช่องสนทนาแม้แต่น้อย

จนบ่ายสาม เหลือผมตัวคนเดียว ผมถลุงวัตถุดิบในคลังตัวละครออกมาคราฟไอเทมฆ่าเวลา
สูญเงินไปครึ่งหนึ่งจากที่มีทั้งหมด วัตถุดิบหายากร่อยหรือไปถึงสองในสามของคลัง สิ่งที่ได้กลับมามีแต่
เกลือและเกลือเท่านั้น

¹⁴ Paul McCartney : หนึ่งในสี่สมาชิกของวงดนตรีร็อกแอนด์โรล The Beatles

หกโมงครึ่ง หลังเดินออกจากร้านเกม ผมเผลอหน้าไปที่บาร์ สาวโรงงานเดินเข้ามาโรยตัวนั่งบนเก้าอี้สูงข้างกัน จ้องหน้าผมนิ่งด้วยแววตาซึ่งขงจริงจัง ผมทำตัวไม่ถูก หันมองไปรอบร้าน โยนเม็ดถั่วลิสงเข้าปาก กระดกเบียร์ล้างคอ

“สวัสดีครับ” ผมทนทำมาดขรึมไม่ไหวแล้ว “มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ? ตอนนี้อยู่ที่บาร์เทนเดอร์ออกไปยกของอยู่หลังร้าน ฝากให้ผมดูหน้าร้านแทน ต้องการอะไรบอกผมได้เลยนะครับ”

“เริ่มอธิบายได้แล้ว”

“อธิบาย?”

“ทำไมคุณไม่ตอบข้อความฉันเลย?”

“ข้อความคุณ?”

“ใช่ ข้อความของฉัน”

ผมยกแก้วเบียร์ขึ้นจิบ คิ้วขมวดหรือออกมาจุดสูบ ชื่อเวลาคิด เธอสวมเสื้อคอเปิดไหล่ ตอนสุดลมหายใจเข้าเลยเห็นกระดูกไหปลาร้าชัด มีหนึ่งที่วางบนเคาน์เตอร์กำแน่น ผมเดาว่าเธอคงอยากจะทำกับมันลงบนหน้าของผม

“ผมตอบข้อความคุณไม่ได้”

“หมายความว่ายังไง?”

ผมล้วงเอาโทรศัพท์ตีกดปุ่มออกมาให้เธอดู “ผมไม่มีสมาร์ทโฟน”

เธอแบ่ปากยกไหล่ “แล้วคราวที่แล้วเราคุยกันยังไง?”

“ร้านเกม” ผมตอบ “ผมไปเล่นเกมทุกวันจนถึงเมื่อสามวันก่อน ไม่ได้ไปอีกเพราะรู้สึกเบื่อ อ้อ... แต่วันนี้ก็ไปมานะ แต่มีธุระต้องทำ เลยไม่ได้สนใจเรื่องอื่น”

“ก็คือลืมนะของเราไปแล้ว? ง่ายตายขนาดนั้นเชียว? ฉันคิดอยู่แล้วเชียว พวกผู้ชายนะ ไม่ว่าจะหน้าไหนก็เหมือนกันหมด”

ผมจะพูดอะไรได้? สิบห้านาทีเต็มที่ความเจ็บโรยตัวปกคลุมเราสองคนเอาไว้ แต่ก็ถูกเธอทำลายลงเพราะตาลูกบาร์เทนเดอร์เดินกลับมา เธอเปิดปากส่งวอดก้าโทนิค

“ผมขอโทษ ผมไม่มีประสบการณ์เรื่องแบบนี้” ผมบอกไปตามตรง เธอนิ่งหน้า หันมาจ้องผม ประหนึ่งแสวงหาความจริงใจในแววตา

“คุณให้โอกาสแก่ตัวกับผมหน่อยเป็นไง?” ผมเสนอ

“ฉันเอาแต่คิดไปเองว่าคุณไม่อยากจะคุยกับฉัน”

“คุณคิดผิด” ผมยืนยัน ตาลูกบาร์เทนเดอร์วางแก้ววอดก้าให้เธอ ถอยหลังหลบเฟรมสายตาของเธอ ส่งสัญญาณมือบ๊วยใบที่หาความหมายไม่ได้ให้ผม เธอยกขึ้นจิบแล้ววาง นิ้วมือไล่ไปตามขอบแก้ววนอยู่สองสามรอบ

“อาทิพย์นี่ฉันจะทำพาสต้า จะทำจานใหญ่เลย โอกาสแก่ตัวของคุณคือ กินมันทั้งหมด”

“ตกลง” ผมตอบ

“ขั้นช่วยแตกเชียวนะ”

“ผมทราบดี ไม่ว่าหน้าไหนก็บอกฝีมือจับสาวของผมขั้นช่วยแตกทั้งนั้น”

เธอสายหัวไปมา ยกขวดกำในแก้วขึ้นจับ หันมายิ้มมุมปากเจ้าเล่ห์

“ฝีมือทำอาหารของฉันต่างหาก!”

18

ผมจะสารภาพเรื่องที่เราต่างรู้กันดีอยู่แล้ว หากไม่นับเมื่อไม่นานมานี้ ผมไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครมาก่อน

ก็เกือบจะมี แต่ก็ไม่เคยมี หากผมปล่อยให้เข้าไปพัวพันในห้วงความสัมพันธ์แบบนั้น ก็ไม่ต่างอะไรกับการหยุดอยู่กับที่ ปล่อยให้พายุลูกใหญ่พัดตัวกระเด็นออกนอกเส้นทาง เออเนะ พายุอาจจะพัดพาตัวผมลอยไปตกอยู่ในทุ่งดอกไม้ก็ได้ เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตที่น่าอภิมรณไม่เลวเลย จริงไหม?

เครื่องมือเจาะปากผีแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ใช้ความอยากรู้อยากเห็นเหล่าเป็นชอบแหลมสีมูมแล้วแข่งกันใช้สมองแทนกระดากทราย ชัดให้ชอบโค้งมนอีกครั้งหนึ่ง ‘จงวางสมาร์ทโฟนให้ห่างตัว’ ผมท่องจำวลีบำบัดไซคีเซียลจนขึ้นใจ ไม่อย่างนั้น วันดีคืนดีอาจมีสิ่งที่ไม่เห็นมากล่อมข้างหูให้หลับไหลไปตลอดกาล ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้ว ส่วนตัวผมก็ยอมมารับ ส่วนต่างขอให้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจส่วนบุคคล

ผมจะเล่าถึงเพื่อนเพียงหนึ่งเดียวตอนมอปลาย แต่ก่อนอื่น ต้องขอแจ้งให้ทราบโดยทั่วกัน เธอไม่อยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไปแล้ว เธอปลิดชีวิตตัวเองหลังเรียนจบ ผมมารู้ข่าวก็หลังเข้าเรียนมหา ‘ลัยไปแล้วสองอาทิตย์

หลังจากผ่านคูโรงเรียนประจำตอนมัธยมต้นมาได้ ผมสอบเข้าเรียนต่อมัธยมปลายในโรงเรียนสหศึกษาของรัฐ วันหนึ่งหลังหมดคาบเช้า กริ่งพักเที่ยงดัง ผมเดินไปหาซื้อถั่วกึ่งวันกินที่โรงอาหารคนเดียว เธอโผล่เข้ามาทักตอนผมกำลังดูเส้นสปาเกตตีเข้าปาก เลยกกลายเป็นการล้อเล่นจนไหลออกทางจมูก

สวีสวี เธอพูดหัวน ๆ ผมเงยหน้ามองพลางคิดแม่น้ำเป็นใคร? นึกย้อนกลับไปใบหน้าของผมคงแดงก่ำจากการไอ ถึงจะกระดกน้ำเปล่าล้างคอหมดขวดก็ยังไม่รู้สึกแสบโพรงจมูก หรือตอนนั้นผมควรจะกรอกน้ำเปล่าลงไปล้างในโพรงจมูกหว่า?

“วิธีกินเท่าดี” เธอกล่าวชม

“ไม่ได้ตั้งใจ แล้วมันก็ไหลออกไม่ได้ไหลเข้า—” ผมพยายามจะแก้ตัว

“สอนบ้าง ฉันอยากทำได้บ้าง” เธอพูดขึ้นมาก่อนจะนั่งลง แกวตาคู่นั้นมุ่นมนั้นจนผมรู้สึกอึดอัด

“ผมไม่ได้ตั้งใจทำแบบนี้ เพราะคุณ—”

“มีเคล็ดลับอะไรหรือเปล่า มันอร่อยกว่ากินทางปากแบบปกติใช่ไหม ทำแบบเมื่อกี้ใช้ช้อนหรือ ส้อมล่ะ?”

“เอาละ คุณตั้งใจฟังผมสักนิ—”

“แล้วที่กรอกน้ำลงคอไป มันช่วยให้โพรงจมูกไหลคล่องขึ้นหรือเปล่า เพราะระบบหายใจมัน เชื่อมต่อกันหมดสินะ คุณคิดวิธีกินแบบนี้เองหรือ? มีคนสอนเปล่า?”

ผมยอมรับว่ารู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย แต่แวตามุ่นมนั้นคู่นั้นทำให้ผมพูดไม่ออก เธอคิดว่าผมมีวิธีกินเส้น สปาเกตตีทางจมูกจริง ๆ

“แล้วถ้าหย่อนเส้นทางหูลงไป มันจะไหลลงกระเพาะได้ไหม คุณรู้หรือเปล่า?”

ผมยอมพ่าย แม่นี้เป็นคนเพี้ยนแหง

ตลอดสามปีที่รู้จักกัน นอกจากจะปันเรื่องการเรียนอันแสนทรมานชีวิต เธอจะเอาดินสอมาวาดรูป ทิวทัศน์งามหยดบนปกหลังหนังสือเรียนของผม อีกอย่างหนึ่ง เธอจะหยิบเหตุการณ์ที่คิดว่าพิลึกกรอบตัว มากัดข้อสังเกตให้ผมฟังหลายอย่าง ตัวอย่างเช่น ทำไมเด็กผู้ชายชอบแกล้งผู้ชายจรตสาว การดื่ม น้ำเปล่าจากขวดโดยไม่ใช้หลอดหรือแก้ว สิ่งพิชชาแบ่งหนานุ่มแต่กินโดยเหลือขอบไว้ การขับรอยย่นศร ของรถมอเตอร์ไซค์หน้าโรงเรียน

พวกเด็กผู้ชายคงรู้สึกว่าเป็นผู้ชายเหมือนกันก็ควรจะทำอะไรเหมือนผู้ชายด้วยกัน ทำไมถึงแสดง ออกแบบผู้หญิง ก็เลยอยากแกล้ง—

ดื่มน้ำจากขวดเลยมันก็สะดวกดีนะครับ ว่ากันตามมารยาทก็คงขัดหูขัดตาไปสักหน่อย แต่ใช้ หลอดมากเกินไปก็เป็นอันตรายกับพวกเต่าทะเล—

คุณสงสัยว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สั่งแบ่งบางกรอบนั้นสินะ คงเป็นรสนิยม—

เพราะผังเมืองไม่สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่ ไม่มีจุดกลับรถได้สะพาน บางทีจุดกลับรถห่าง ออกไปหลายสิบกิโลเชียว แถมการเสี่ยงไปกลับรถท่ามกลางสัตว์ประหลาดคันใหญ่ก็อันตรายพอกับขับชี่ ย้อนศร ยิ่งสมัยนี้พออยู่หลังพวงมาลัยก็อารมณ์ฉุนเฉียวกันง่าย แต่ก็นะ อยากรู้ทำตามกฎจราจรก็ ดีกว่า—

ผมสาบานได้ ทุกครั้งเธอจะแทรกตัดบทก่อนผมพูดจบ

วันหนึ่งช่วงพักกินมื้อเที่ยงของมัธยมปลายปีสุดท้าย คงเพราะผมสั่งสปาเก็ตตี้มากิน หลังจากไม่ได้กินมานาน ถึงจะไม่ได้ตั้งใจอะไรเป็นพิเศษ แต่ผมก็ลองถามหาเหตุผลที่เธอทำแบบนั้น

“วันนี้ไม่กินทางจุกหรือ?” เธอเินคำถามของผมในตอนแรก แต่ผมยังสบตาเธอไม่ลดละ

เธอดูดูน้ำในขวดจากหลอด กระแอมไอหนึ่งครั้ง เหมือนที่อาจารย์ในชั้นเรียนมักทำก่อนจะเริ่มการบรรยาย จะว่ากันไปแล้ว ถึงเธอจะเอาแต่ตั้งคำถามขวางโลก แต่ผมก็ไม่เคยเห็นเธอทำอะไรขวางโลกสักอย่าง มีมารยาททางสังคมเหมือนกับลูกคุณหนูที่ผ่านการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี สิ่งเดียวที่ขัดหูขัดตาคงจะเป็นการพูดแทรกตัดบทประโยคของผม แต่ที่จริงผมก็ไม่เคยเห็นเธอตัดบทใครนอกจากผมอีกเหมือนกัน

“ก็ได้ ตอบได้ตามตรงเลยใช่ไหม”

ผมผงกหัว เงียบรอฟัง

“ฉันรู้คำตอบของคุณอยู่แล้ว” เธอพูดพลางยึดตัวขึ้น เหยียดหลังตรง ยกแขนสองข้างขึ้นกอดอก แสร้งทำหน้าครุ่นคิด แต่แววตาที่ซ่อนความมุ่งมั่นไว้แบบนั้นเป็นเหมือนหลักฐานสนับสนุนว่าเธอไม่ได้พูดโกหก “เป็นคำตอบที่พยายามเกาะไว้ซึ่งอุดมคติ พยายามถนอมน้ำใจทั้งสองฝ่าย พยายามไม่ทำร้ายทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ เหมือนคำตอบที่พิมพ์เป็นโพยไว้เพื่อการหนีเอาตัวรอดของนักการเมืองตอนยึดเงินใต้โต๊ะให้สื่อหรือตำรวจ”

“ถ้าอย่างนั้น คุณคาดหวังอะไรจากผมงั้นหรือ?”

เธอวางเสียง ‘อิม’ ลากยาวในลำคอ เปลี่ยนมวามองสองข้างเข้าบนโต๊ะ มือสองข้างประสานเป็นที่รองปลายคาง

“คำตอบที่แตกต่างไปละมั้ง เพราะคุณคล้ายกับฉัน ฉันเลยอาจจะแค่อยากได้ยินบางอย่างที่แตกต่างออกไปจากคนที่มีวิถีใกล้เคียงกับตัวเองก็เป็นได้”

ตบท้ายการเสวนานั้นด้วยรอยยิ้มราบเรียบประดับบนใบหน้า

มอหกเทอมสอง ผลการเรียนของเธอดิ่งลงเหว ในตอนแรกไม่มีใครทราบต้นสายปลายเหตุ และวันเดียวกันนั้น เธอเดินลงอ่างที่เปิดน้ำอุ่นเต็มจนเต็ม ใช้คัตเตอร์กรีดข้อมือตัวเอง ผมเดาว่าอุณหภูมิของน้ำก็ไม่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาได้

...

ทันทีที่ผมทราบข่าว ผมเข้าไปใช้บริการคอมพิวเตอร์ในห้องสมุดมหาวิทยาลัย ค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต จุดหมายปลายทางของเพื่อนหญิงแผ่หลายอยู่บนเว็บไซต์สำนักข่าวออนไลน์ ลงวันที่เมื่อสองสัปดาห์ก่อน กระดาษสีขาวถูกวางไว้บนเตียงนอนของเธอ เนื้อหาเพียงสั้น ๆ หัวกระดาษเขียนไว้ว่า ...ถึงครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่ง

“ขอให้สนุกสนานกับการรอดเกรดเทอมสุดท้ายของหนู”

19

หลังออกกำลังกายตอนเช้าเสร็จสิ้น ผมทำความสะอาดห้อง พยอยจัดการของใช้ส่วนตัวบางส่วนที่ไม่จำเป็นแยกออกจากส่วนจำเป็น หนังสือเล่มหนาอย่าง *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า*¹⁵ หล่นไปอยู่ใต้เตียง ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยปีมอยู่ด้านในของปกหนังสือ ผมจำเหตุผลที่ยืมหนังสือเล่มนี้มาจากห้องสมุดไม่ได้ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าไปยืมมาตั้งแต่เมื่อไร ขนาดของมันทำผมนึกสงสัยว่า โลกนี้มีอะไรน่าสนใจขนาดกลายเป็นหนังสือเล่มมหึมาขนาดนี้ได้?

เสร็จสิ้นการทำความสะอาด ผมเดินเข้าฝักบัว ล้างโคลนเหงื่อ เช็ดตัวด้วยผ้าขนหนู ประโลมโลชันทั่วตัว นั่งฟังปลายเตียงตรงข้ามพัดลม อย่างน้อยผมก็จำเรื่องราวได้คร่าว ๆ ตอนนั้นความสนใจของผมหยุดลงที่ครึ่งเล่ม คราวนี้พลิกเปิดอ่านคำนำเพื่อจะย่อนความทรงจำ จะได้กลับไปอ่านที่เคยอ่านค้างเอาไว้

ก่อนเที่ยง ผมลืมหิว นอนขนานไปกับปลายเตียง หนังสือเล่มหนากลายเป็นที่หนุนหัวไปแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวต่างจากตอนเช้า ผมดูนาฬิกา ยังมีเวลาเหลือเฟือ ผมเดินเข้าฝักบัวอีกรอบ ประโลมโลชันทั่วตัวอีกครั้ง หลังนั่งจ้องหน้าพัดลมจนพอใจ แต่งตัวเสร็จก็เดินทางร่วมออกไปถึงห้องสมุดมหา ‘ลัย เพื่อจะคืนหนังสือ...แต่ห้องสมุดปิดให้บริการวันนั้น

บ่ายโมงตรง ผมเดินมาถึงที่พักของสาวโรงงาน พร้อมของฝากเป็นไวน์ขาวเย็นเจี๊ยบ เธอเดินออกมาต้อนรับโดยมีผ้ากันเปื้อนสวมทับชุดล้างอง

“ของฝากครับ” ผมบอก

“เยี่ยม ถือว่าคุณสอบผ่านขั้นแรก” เธอทำหน้าที่รับไวน์ขาวในมือผม เชิญให้เข้ามาในห้องเสี้ยววินาทีถัดมาก็โพล่งบอกออกมาว่า “แต่ฉันไม่มีที่เปิด ทำยังไงดี?”

กลืนชีสคลั่งไปทั่วห้อง ระหว่างเธอกำลังจัดจาน ผมใช้ปลายมีดปอกผลไม้ พยายามงัดคอorksuck ไวน์ออก รินใส่แก้วสองใบ

“เป็นไง? กินได้เปล่า?” เธอถามหลังผมม้วนเส้นสปาเกตตีด้วยส้อม ยัดเข้าปาก เป็นการเคี้ยวอาหารที่เคยละเงินที่สุดในชีวิต ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแวตาคู่นั้นจึงเขม็งเข้ามา หรือไฟโอดเด่นบนแก้มเมื่อดันที่ผมใช้เป็นที่วางสายตา

¹⁵ *Don Quixote de la Mancha* : ผลงานนวนิยายของ มิเกล เด เซร์บันเตส นักเขียนชาวสเปน

หน้าตาอาหารดูใช้ได้ทีเดียว แต่ยังไม่รสชาติก็เป็นตัวตัดสิน การตอบคำถามนี้ก็เช่นกัน ผมตัดสินใจบอกตามความจริง “รสชาติครับ”

“จริงนะ? ไม่ได้แค่พูดเอาใจฉันนะ?” ว่าแล้วเธอก็ม้วนเส้นสปาเกตตี ตักเข้าปากเคี้ยวหนุบหนับ จิบไวน์ขาวตาม “ที่จริงฉันหาวิธีทำในอินเทอร์เน็ต ลองวิธีแบบคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง คราวที่แล้ว แล้วก็คราวก่อนหน้านั้นอีก ไม่ได้เรื่องสักนิด แต่คราวนี้ก็ถือว่าไม่เลว”

“โชคดีของผมสินะ”

เธอหัวเราะเสียงใส

“ตอนยังเด็กแม่ฉันจะบอกเสมอว่า ผู้หญิงทุกคนต้องหัดทำอาหาร ฉันก็เลยต้องเข้าไปหยิบจับนู่นนี่ในครัวอยู่บ่อย ๆ แต่พอแม่ปล่อยให้ฉันเป็นคนปรุงรสอาหารบ้าง พ่อก็บ่นเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต น้องชายก็ทำหน้าบู๊เหมือนกินของเปรี้ยวขมขื่น”

“คุณก็เลยฝึกทำอาหารเสมอ?”

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ จะว่าชอบก็ได้ มีเวลาวางฉันก็หาเมนูทำไปอย่างนั้น แต่ความจริงแทบไม่มีเวลาให้มาฝึกทำอะไรแบบนี้เป็นเรื่องเป็นราวด้วยซ้ำ หลังเลิกงานก็แทบจะไม่มีแรงเหลือพอจะไปทำอย่างอื่นแล้ว สุดสัปดาห์ได้หยุดก็จริง แต่วันหยุดใครจะอยากลุกขึ้นมาทำอะไรแบบนี้กัน? วันหยุดก็ควรจะได้พักผ่อนมองจากเรื่องยุ่งตลอดทั้งสัปดาห์ จริงไหม?”

เราผ่านมืออาหารอย่างไม่เร่งร้อน ส่วนใหญ่เธอเป็นผู้พูด ผมเป็นผู้ฟัง ออกเสียงตอบรับเป็นครั้งคราว เรื่องโน้นเรื่องนี้ เรื่องสมัยเรียนของเธอ ผมจัดการพาสต้าราดซอสคาโบนาร่าทุกเส้นกลืนลงท้อง ล้างคอด้วยไวน์ขาวอีกสองแก้ว

ผมเสนอเป็นผู้ล้างเครื่องครัวให้ เธอสนองรับ ไม่ขัดข้อง นั่งจิบไวน์ จุดบุหรี่สูบมองผมจากด้านหลัง

“เล่าเรื่องคุณให้ฟังบ้างได้ไหม?” สาวโรงงานถามขึ้นตอนผมกลับมาที่นั่งที่เก้าอี้ จุดบุหรี่สูบ

“เรื่อง ‘ไร?’

“อะไรก็ได้”

“นักศึกษา ใกล้จบแล้ว”

“แค่นั้น?”

ผมยกนิ้วเกาเคราที่เพิ่งโกนทิ้งไปเมื่อตอนบ่าย

“เรียน ‘ไร?’

“เศรษฐศาสตร์”

“ทำไมต้องเสด-สาด?”

“เข้าอันไหนได้ก็เรียนอันนั้น”

“หืม” เธอลากเสียงยาว บิ่ก้นบุหรี่กับที่เขี่ย “หลังจากนั้นล่ะ เรียนจบจะทำอะไรต่อ?”

ผมเคาะเก้าอี้ที่เขี่ย จะมีอะไรมากไปกว่าก้าวเข้าสู่โลกแห่งการทำงาน? ความจริงแห่งชีวิต หลังจากเรียนจบ ทุกผู้ทุกคนต้องตั้งหน้าตั้งตาทำงาน หาเงินเลี้ยงชีพ เล่นเกมน้อยลง อ่านหนังสือน้อยลง บุหรี่มากขึ้น เบียร์มากขึ้น ชีวิตผมน่าจะดำเนินต่อไปแบบนี้

“ก็เหมือนคนปกติทั่วไป”

“ยังไงคะ?”

“ก่อนอื่นผมน่าจะกลับบ้าน จัดการเรื่องส่วนตัว หาบริษัทใกล้บ้านสมัครเข้าทำงาน ช่วยแบ่งเบาภาระหนี้สินของครอบครัว”

“หลังจากนั้นล่ะ? ไม่มีอย่างอื่นที่อยากทำหรือ?”

“ไม่มี”

“เวลารว่างคุณทำอะไรบ้าง?”

“ผมไปเล่นเกม”

“นึกว่าคุณจะอ่านหนังสือเสียอีก ฉันชอบนอนหนังสือเป็นที่สุด”

“โง่งเป็นไง?”

“คุณถือหนังสือมาด้วย เล่มเบ้อเรอเท่าไรเกี่ยวกับ ‘ไร’?”

“เท่าที่จำได้ ตัวเอกเป็นขุนนาง ตัดสินใจออกผจญภัยในโลกกว้าง เพื่อจะเป็นอัศวินผู้เกรียงไกรรักในความยุติธรรม ตลกดการเดินทางยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือคนโน้นทีคนนี้ทีจนตัวเดือดร้อน แต่เขาเป็นคนสติเฟื่อง เห็นต้นไม้เป็นปีศาจ เห็นก้างหั่นลมเป็นยักษ์ตัวใหญ่ สาเหตุอะไรหรือ? เพราะอ่านหนังสือมากเกินไป อ่านจนแยกแยะเรื่องจริงกับเรื่องเพ้อฝันไม่ได้ แบบนี้คุณก็ยังชอบนอนหนังสืออยู่หรือ?”

เธอกระดกไวน์ขาวก้นแก้ว สดกตั้งบนโต๊ะ มือก่ายหน้าผาก ถอนหายใจ

“ผมยืมมาอ่านนานแล้วครับ อ่านไม่จบ เพราะหมดความสนใจ แล้วก็วางลืมไว้ได้เพียง วันนี้จะเอาไปคืน แต่ห้องสมุดปิด ทั้งที่เป็นวันธรรมดาแท้ ๆ จะว่าไปแล้ว วันนี้คุณลาหยุดพักร้อนหรือ?”

“วันนี้เป็นวันหยุดนี่คะ น่าจะชดเชยวันนักขัตฤกษ์ที่ผ่านมา วันอะไรแล้วนะ? เดือนนี้ฉันจำได้แค่ วันพอกกับวันสิ้นปี”

ผมหันไปมองปฏิทินตั้งโต๊ะ ปฏิทินแบบเรียบ ไม่มีวันสำคัญใด ๆ บอกร มีแต่รอยปากกาแต้มเป็นรูปดาวเฉพาะวันหยุดตามเทศกาล เธอรีบกดหน้าปฏิทินลงบนโต๊ะ แต่ผมเห็นเลขวันที่พอดิถึงรู้ว่าเป็นวันรัฐธรรมนูญ ผมบอกเธอ

“ไม่รู้ซี ฉันไม่อยากถูกมองว่าเป็นคนขี้เกียจที่สนใจแต่วันหยุด ตั้งแต่เด็ก เดือนสุดท้ายนี้จะมีแต่วันพอกกับวันสิ้นปีที่จะมีกิจกรรมอะไรให้ทำ อีกวันก็คริสต์มาส แต่คริสต์มาสไม่ได้หยุดนี่นะ”

“เรื่องราวรอบตัวจะมีอะไรน่าสนใจไปกว่าเรื่องชาวบ้าน? ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าวันนี้วันที่เท่าไร” ผมเสนอประเด็นใหม่ยื่นให้

“คุณสนใจเรื่องชาวบ้านจนหลงวันสิ้นคืนหรือ?”

“เอออะ ผมสนใจเรื่องคุณ แล้วก็...ผมขอโทษอีกครั้งที่ลืมข้อความของคุณ ปล่อยให้รอกั๊อ ยกโทษให้ผมได้ไหมครับ?”

เธอหัวเราะคิก แก้มสองข้างเรื่อแดงเล็กน้อย

“หน้าไหนที่บอกว่าคุณห่วยเรื่องจีบสาว?”

ผมทนมาดขริ่มของตัวเองไม่ไหว จุดบุหรืสูบอีกมวน สาวโรงงานประดับยืมทรงเสน่ห์บนใบหน้า ดึงบุหรืในมือผมไปสูบอีกใหญ่ ปล่อยให้ควันพุง

“ฉันทยกโทษให้คะ แนนอนอยู่แล้ว”

20

สามวันถัดมา ผมไปเข้าเรียนคาบเช้า หลังเลิกเรียนก็เอาหนังสือไปคืนที่ห้องสมุด

อาจารย์บรรณารักษ์แจ้งว่า สองปีก่อนหลังผมยืมหนังสือไป ระบบบันทึกการยืม-คืนบน คอมพิวเตอร์มีปัญหา หลังซ่อมแซมมีบางส่วนที่เสียหาย หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในนั้น หลังตรวจสอบและ หาหนังสือไม่พบ ไม่มีใครเอาหนังสือเล่มนี้มาคืน สุดท้ายก็ลงเอยที่การจัดซื้อหนังสือเล่มนี้ใหม่

“ยืมไปตั้งแต่เมื่อไหร่คะ?” อาจารย์ส่งเสียงถาม

“สองปีที่แล้วครับ จำวันที่ไม่ได้” ผมตอบไปตามความจริง

“อ่านจบไหม?”

“ม่าย ครึ่งเล่มเท่านั้นครับ” ผมบอก

อาจารย์บรรณารักษ์รับหนังสือไป พลิกเปิดปกด้านหลัง ผมเองก็เพิ่งรู้ว่ามืบบันทึกการยืมติดเอาไว้ ด้านในปกหลัง

“มียืมไปเล่มเดียวใช่ไหม?” อาจารย์ส่งเสียงถามอีกครั้ง

ครับ ผมตอบ

ห้านาทีผ่าน ผมถึงกับหน้าซีดเผือดหลังอาจารย์บรรณารักษ์แจ้งค่าปรับการยืม-คืน ตัวเลขสูงกว่า ค่าหนังสือบนปกถึงสองเท่า เธอชี้แจงรายละเอียด ซึ่งสมเหตุสมผลกับระยะเวลาที่ยืมไป แนนอนอยู่แล้ว ผมแถมดูเงินในกระเป๋า จำนวนนั้นพอใช้สำหรับทั้งอาทิตย์เลยทีเดียว

“เอาอย่างนี้ดีไหม” เสียงของอาจารย์เอ่ยขึ้นอีกครั้ง “ยังไงทางหอสมุดก็ซื้อเล่มใหม่มาแล้ว ปรับแค่ค่าหนังสือเล่มใหม่ก็พอ ที่จริงหากยืมไปเกินกำหนดคืน ทางหอสมุดควรจะต้องแจ้งให้ผู้ยืม รับทราบ แต่อย่างก็แจ้งไปก่อนหน้านี้ เพราะมีปัญหาเรื่องระบบคอมพิวเตอร์นะ ครั้งหนึ่งก็เป็นความผิดของหอสมุด อีกครั้งหนึ่งก็เป็นความรับผิดชอบของนักศึกษา ยุติธรรมดีไหม?”

ข้อเสนอของอาจารย์บรรณารักษ์ไม่เลว

“อีกอย่าง หนังสือเล่มนี้นักศึกษาน่าจะเอาไปอ่านให้จบ” อาจารย์ขยิบตาให้ผม
“ขอบคุณมากครับ ผมจะจ่ายค่าหนังสือเล่มใหม่ตามข้อเสนอ แต่ผมคงรับหนังสือไว้ไม่ได้”
อาจารย์บรรณาธิการยื่นหน้าประหนึ่งผมให้คำตอบเร็วเกินไป “แน่ใจนะ?”
การถามย้ำซ้ำครั้งที่สองทำให้ผมขังใจ แต่ก็เท่านั้น
“ครับ” ผมยืนยัน

บ่ายแก่แดดอ่อน ผมกำเงินค่าปรับบริการยืมคืนที่ควรจะเสีย เดินเข้าร้านหนังสือ แต่สามร้านที่
เดินเข้าไปไม่มี *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า* วางขาย เปลี่ยนมาเดินเข้าร้านสะดวกซื้อ เงินเหลือไม่มีที่ระบาย
ออก ผมซื้อบุหรี่ปริศนา แต่เปลี่ยนจากบุหรี่ปริศนา เป็นมาร์ลโบโรอย่างดีสองซอง ทุกมวนที่สูบ ผมจะนึกถึง
*กีฆาน่า*¹⁶ไว้ในใจเสมอ

21

บุหรี่ปริศนาแรกของวัน เพื่อนสาวมัธยมปลายจะวนเข้ามาในความคิดเสมอ ร่างของเธอกลายเป็น
เก้าอี้กระดูก ดวงวิญญาณของเธอกลายเป็นควันพวยพุ่งออกจากยอดเมรุสู่ท้องฟ้า

ผมตอกย้ำความจริงข้อนั้นด้วยการเริ่มสูบบุหรี่ปริศนาที่สอง

เธอคาดหวังอะไรจากตัวผมงั้นหรือ? เธอเห็นอะไรในตัวผม? ผมจะสามารถมอบคำตอบที่แตกต่าง
ออกไปให้เธอได้หรือ? หากผมทำได้ เธออาจไม่จบชีวิตตัวเองในอ่างอาบน้ำ เรื่องนั้นไม่มีใครรู้ ต่อให้ผม
มอบคำตอบสุดพิเศษให้ ทำายที่สุด เธออาจจบชีวิตได้ต้นโพธิ์หลังโรงเรียนแทนก็เป็นได้

การพูดถึงคนที่ตายไปแล้วดูจะเป็นการกระทำที่ไร้ความหมาย แต่อย่างไร หลังทราบข่าวการ
เสียชีวิต ถ้อยคำนั้นของเธอก็ทวนใจผมอยู่ตลอดสองสัปดาห์เต็ม

ผมค้นเบอร์โทรศัพท์เธอจากหนังสือรุ่น กดโทรออก ผมจะหาคำตอบจากการโทรศัพท์เข้าเบอร์คนที่
ที่ตายไปแล้วได้อย่างไร? แต่ผมก็ยังกดหาเบอร์ของเธอ โทรออกวันละครั้ง การกระทำผมช่างไร้
ความหมาย ไม่มีแก่นสารใดให้จับต้องได้

ผมโยนหนังสือรุ่นเข้ากองเผาขยะ ลบเบอร์โทรศัพท์จากประวัติการโทร การกระทำไร้ความหมาย
อีกเช่นกัน เพราะตอนที่เบอร์นั้นโทรกลับมา ผมจำเลขสิบหลักนั้นได้อย่างแม่นยำ

¹⁶ *กีฆาน่า, เกซาดา, กีฆาน่า* : นามสกุลเก่าที่อาจจะคลาดเคลื่อนของ *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า* ตัวละครจากหนังสือ *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า* ขุนนางต๋าคัสดีนักผีน

ปลายสายไม่เอ่ยถ้อยคำใดทักทาย ผมแนะนำตัว แจ้งว่าเป็นเพื่อนของเธอสมัยมัธยมปลาย เสียงผู้ชายตอบกลับ บอกเรื่องการเสียชีวิต หลังจบประโยคการแสดงความเสียใจของผม สายก็ตัดไปทันที

ผมจับหูหรือหูบ ตามกฎฟิสิกส์ ควันร้อนจะลอยอ้อยิ่งขึ้นด้านบนเหนือมวนบุหรี่ ไม่ลอยลงด้านล่างเหมือนไอความเย็น ลอยขึ้นไปเหมือนดวงวิญญาณ ก่อนจะอันตรธานหายไป หลังการกระทำไร้ความหมายของผม ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

การกระทำไร้ความหมายโดยแท้... ไม่มีแก่นสารใดให้จับต้องได้

22

เย็นย่ำสนธยา บิ๊กชวนผมไปวิ่งออกกำลังกาย ผมไม่รังเกียจแม้จะเป็นวันสุดสัปดาห์

จากการสังเกตของผมตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มีคนหลายประเภทที่มาก่อออกกำลังกาย แบ่งย่อยได้หลากหลายไม่น่าเชื่อ ตัวแปรคือ เวลา คนส่วนใหญ่ที่มาก่อออกกำลังกายจะเป็นคนประเภทที่มีเวลาเหลือจากกิจวัตรประจำวัน นักศึกษา คนวัยทำงานช่วงอายุสี่สิบกลางถึงปลาย ส่วนน้อยที่จะถือการออกกำลังกายเป็นกิจวัตรประจำวัน คนประเภทนี้มีเวลาเหลือเพื่อ (ผมรวมอยู่ในกลุ่มนี้) และคนประเภทหลังส่วนใหญ่จะสวมแบรด์เนม (แต่ผมไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มนี้) เว้นแต่คนเฒ่าคนแก่ที่มาเดินออกกำลังกายเป็นประจำ ชุดล้าลองสบายตัวบ้าง ชุดออกกำลังกายเต็มรูปแบบบ้าง รองเท้าแตะบ้าง รองเท้าผ้าใบบ้าง... ประปราย

“นี่คือสิ่งที่เอ็งได้จากการวิ่งออกกำลังกายทุกวัน? แบ่งผู้คนออกเป็นหมวดหมู่นี้?”

บิ๊กถามขึ้นหลังผ่านกิโลเมตรที่ห้า เราหยุดนั่งเหยียดคลายกล้ามเนื้อ ผลัดกันช่วยดันหลังให้ใกล้พื้นหญ้ามากที่สุด

“มาย ก็แค่การสังเกตไร้สาระ” ผมบอก “แล้วฉันก็ออกกำลังกายแค่สี่วัน ที่จริงวันนี้เป็นวันหยุด แต่คราวนี้เป็นเกียรติเหลือเกินที่มีเพื่อนมาวิ่งด้วย”

“เข้าไม่ได้ออกกำลังกายนานแล้ว”

“แต่แกก็ยังแข็งแรงดีอยู่”

“ก็อย่างที่เห็น”

“หลังจากนี้ก็คงไม่ได้มาทำอะไรแบบนี้แล้ว” ผมบอก

บิกินิ้วหน้าสงสัย เคียงคอดถาม “ทำไม?”

“ตัวอย่างก็มีให้เห็นเยอะแยะไป ครอบครัว ญาติ ทำงานเข้าตรู่จนหัวค่ำ”

เราเดินออกจากสวนสาธารณะ บิ๊กครุ่นคิดอะไรอยู่ในหัว ผมไม่ทราบได้ ถึงร้านโซห่วย บิ๊กหา น้ำเกลือแร่กรอกลงคอ จุดบุหรี่สูบ ผมเปิดได้กกระป๋องดื่ม มองรถราบนถนนวิ่งฝ่าไฟแดงบ้าง จอดตาม กฎจราจรบ้าง

“ตั้งแต่เมื่อไหร่? ข้ารู้สึกเหมือนเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา” มันโพล่งขึ้นเหมือนตา แก่ระลึกความหลัง

“หา?”

“สี่ปีก่อนโน้น ก่อนเข้าเรียนมหา ‘ลัย ข้าไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมทุกคนต้องแย่งกันเพื่อให้ได้เข้า เรียนที่นั่นที่นี่ สำหรับข้า ไม่ว่าที่ไหนก็เหมือนกันหมด บทวางเอาไว้แล้วว่า หลังจากนั้นทุกผู้ทุกคนจะเข้าสู่ โลกแห่งความจริง แยกย้ายกันไปตามทาง แต่ความจริงแล้ว เราเล่นตามบทกันมาตั้งแต่แรกเริ่ม ตั้งแต่ลืม ตาคุณโลก มนุษย์ก็เหมือนตัวละครที่ถูกปล่อยตัวออกสู่น้ำมาน แสดงไปตามบทที่เขียนขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์ คำหัว ตลอดเวลาผ่าน ทุกคนผ่านการซักซ้อมโดยไม่รู้ตัวมาอย่างแยบยล หุ่นยนต์อย่างข้าก็เหมือนกัน โปรแกรมถูกออกแบบให้ทำงานภายใต้คำสั่ง ไม่รู้เรื่องรู้ราว ทำตามสิ่งที่ผู้สร้างต้องการ เอ็งกับข้า เราไม่ ต่างกันสักนิด

“ตั้งแต่จำความได้ หลังการลักพาตัวบ๊อบอนัน ข้าสงสัยมาตลอดว่าก่อนหน้านีตัวข้าเป็นใคร? ตัวข้าก่อนหน้านี กับตัวข้าในตอนนีแตกต่างกันยังไง? ความสับสนท่วมมืดหัวข้าเสมอเมื่อถึงเวลาที่ต้อง เลือกว่าจะก้าวไปทางซ้ายหรือขวา เหมือนมีอะไรบางอย่างในตัวข้าซำรูด หุ่นยนต์อย่างข้าไม่ควรจะมีเรื่อง แบบนี้เกิดขึ้น เอ็งเข้าใจที่ข้าพยายามจะบอกไหม?”

บ๊ิกะบายถ้อยคำในใจออกมายาวเหยียด พ่วงมากับคำถาม ผมผงกหัวรับ

“หลังเรียนจบเอ็งจะทำอะไรต่อ?” คำถามอีกครั้ง

“ก็คงต้องเล่นไปตามบทที่วางเอาไว้ จะทำอะไรได้มากกว่านั้น?”

บ๊ิกไม่ได้ตอบอะไรกลับมา ผมกระดกได้กกระป๋องหมด มันจุดบุหรี่สูบบอก

หัวค้ำหลังกลับไปล้างโคลเหนือเราดันประตูเปิดเดินเข้าไปในบาร์เหมือนทุกคราว ไอน้ำทะเลลึกลงเข้ามาปะทะกับใบหน้า พร้อมกลิ่นเปรี้ยวของวิสกี กลิ่นคูลิ่งควันบุหรี กลิ่นเหม็นฉ่ำม กลิ่นฉุนอาหาร และเสียงโหวกโหวกตะโกนคุยกันของผู้คน หากทุกอย่างถูกคลุมไว้ด้วยเสียงเปียโนแท้ ๆ ของ บิลลี โจเอล บาร์แห่งนี้น่าจะใช้เปิดกองถ่ายมิวสิกวิดีโอได้ ผมบอกตากล้องบาร์เทนเดอร์ก่อนจะโรยตัวนั่งบน เก้าอี้สูง ควักมาร์ลโบโรสองซองออกมาวางบนเคาน์เตอร์ หุ่นยนต์เพื่อนรักของผมโรยตัวนั่งเก้าอี้ตัวข้างกัน เราสั่งเบียร์คนละขวด

บ๊ิกคว้าซองบุหรีไปถือในมือ “เอ็งรวบมาจากไหน?”

“เรื่องยาว” ผมบอก

ตาลุงบาร์เทเนเดอร์เดินกลับมาพร้อมเบียร์กับแก้ววางบนเคาน์เตอร์ พร้อมกล่าวด้วยความเสียดายที่บาร์แห่งนี้มีแต่เสียงเปียโนปลอมจากสเตอริโอราคาถูก ผมเบ้าปากยักษ์ใหญ่ ค้าขวดเบียร์มารินเต็มเต็ม แก้วให้เรา

หลังสองทุ่ม สายโทรเข้าจากสาวโรงงาน ผมปลีกตัวออกมาคุ้ยราวสิบล้านนาที่ บทสนทนาเรื่อยเปื่อยไร้สาระ เธออยากมาดื่มด้วย แต่ต้องทำงานล่วงเวลา หลังวางสาย ผมเดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้ สั่งเบียร์เพิ่มอีกขวด ขวดที่สามของผม ขวดที่สองของบ๊ิก

“แล้วหลังจากเรียนจบแกลจะทำ ‘ไร?’ ผมถามสานต่อบทสนทนาของเราต่อจากเมื่อตอนเย็น

“หลายวันมานี้ ข้าออกตามหาคน”

“ใคร?”

บ๊ิกหันมามองหน้าผมครู่หนึ่ง

“เรื่องยาว” แล้วมันก็นั่งไปดิ่งมาร์ลโบโรออกจากซองมวนหนึ่ง จุดสูบ “...อีกอย่าง บอกไปก็ไม่มี ความหมาย เอ็งไม่มีทางเข้าใจ และต่อให้เล่าจนหมดไส้หมดพุงเอ็งก็ไม่เชื่อข้าอยู่ดี เหมือนที่ผ่านมา”

ถึงจะพูดอย่างนั้น ในน้ำเสียงของบ๊ิกก็ไม่มีหยาดน้ำพิชเจือปนอยู่แม้สักนิด ผมจะพูดอะไรได้? ได้แต่นั่งรอคอยให้มันเล่าต่อ

“หลายวันมานี้ ข้าออกตามหาคน ๆ หนึ่ง” บ๊ิกโพล่งขึ้นหลังบุหรีมอดไปแล้วครึ่งมวน

“ผู้หญิง?”

“น่าจะ...ไม่รู้วะ” บ๊ิกส่ายหัว “ข้าหาตัวไม่พบ”

ผมโน้มหน้า ยกเบียร์ขึ้นจิบ

“เอ็งจำผู้เล่นในปาร์ตี้ที่ข้าอัดคลิปวิดีโอแจ้งผู้พัฒนาเกมไปได้ไหม?”

ผมผงกหัว

“วันถัดมา ข้าโผล่หัวไปร้านเกมเหมือนที่เคยทำมาตลอด เธอส่งข้อความส่วนตัวในเกมเข้ามา เล่าความจริงบางอย่างเกี่ยวกับตัวข้า ที่แม้แต่ตัวข้าเองก็ไม่เคยรู้มาก่อน ความทรงจำที่สาบสูญ เจ็ดปีก่อนข้าจะความจำเสื่อม เรื่องครอบครัวเก่า ทุกอย่าง...เล่าได้เป็นฉาก อ่านเพลินเหมือนอ่าน *ดอนกิโฆเต้แห่งลามันชา* ที่ข้าเคยบอกให้เอ็งลองไปหาอ่านที่ห้องสมุด จำได้ไหม?”

ผมยังไม่ทันจะตอบรับคำ มันก็เริ่มพล่ามต่อ

“จำไม่ได้ก็ช่าง เรื่องนั้นไม่สำคัญ” บ๊ิกยกเบียร์ขึ้นจิบ “...เรื่องของเธอก็คือ เธอรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร? คำถามนั้นสะกิดต่อมความสงสัยของข้าเหมือนฝูงปลาตอดผิวน้ำ เธอรู้กระทั่งเรื่องที่ข้าโดนลักพาตัว แต่จากที่ข้ารู้ ชาวบ้านนั้นถูกปิดเงียบ สื่อที่รู้เรื่องและพยายามจะสืบสาวหาความก็โดนสั่งปิดปากโดยผู้มีอำนาจ แน่นนอน ข้าไม่ได้เชื่อทุกอย่างที่ใครก็ไม่รู้บอก คนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่และรู้เรื่องราวทั้งหมดคือ ตาลุงพ่อบ้าน แล้วข้าก็โทรศัพท์กลับไปถามแล้วเรียบบร้อย แต่ตาลุงนั้นยืนยันว่าไม่เคยแพร่กระจาย

เรื่องนี้เป็นความลับระดับสุดยอด เขายังออกปากแสดงความสงสัยออกมาจนข้ายังอดที่งไม่ได้ ข้าหลงคิดไปว่าตาลุงนี้จะรู้เรื่องทุกอย่างเสียอีก

“ข้าเดือดดาลจนพยายามค้นหาความจริงจากตาลุงพ่อบ้าน แต่ตาลุงนั้นก็รู้เท่าที่เธอคนนั้นบอก แค่อึดใจเพียงเสี้ยว ครอบครัวเก่าที่ตัวข้าไม่ได้สนใจแม้แต่น้อย แต่เธอคนนั้นรู้อะไรบางอย่าง รู้ความจริงเกี่ยวกับตัวตนของข้า สิ่งที่ข้าสงสัยมาตลอด ทำไมข้าถึงกลายมาเป็นหุ่นยนต์ในร่างมนุษย์แบบนี้?”

ผมเกาหัวแกรกขณะฟัง ดิงบุหรือออกจากซองมาจุดสูบ บิ๊กจิบเบียร์ เริ่มบุหรืออีกมวน

“ข้าเข้าใจให้ตาลุงพ่อบ้านช่วย ก็ไม่รู้หรือว่าตาลุงนั้นทำได้ยังไง น่าจะใช้เส้นสายอะไรบางอย่างของคุณผู้ชาย ให้นคนในองค์กรพัฒนาเกมติดตามระบบคอมพิวเตอร์โดยเริ่มจากสัญญาณลือกอินตัวละคร ข้าคาดการณ์ว่า เธอคนนั้นจะต้องลือกอินเกมเข้ามาแน่ หากตัวละครของข้าเข้าลือกอิน เรื่องเกิดขึ้นมาแบบนี้เสมอ

“ตอนนั้นเองที่ข้าขอความช่วยเหลือจากเอ็ง ข้าจะต้องไปพบเธอด้วยตัวเอง ไม่มีทางเลือกเป็นอื่น แต่หากเธออยู่ในที่ห่างไกลเกินไป ข้าก็จะต้องมีเวลาเตรียมตัวก่อน หลังเธอลือกอินเกมตามตัวละครของข้าเข้ามา ก็พบว่าอยู่ไม่ไกล แค่ในเมืองหลวงเท่านั้น

“ข้าตามพิกัดไปจนถึงร้านเกมแห่งหนึ่ง ร้านเกมธรรมดาทั่วไป ไม่ต่างอะไรจากที่เรา นั่งเล่นกันอยู่ทุกวัน แต่อย่างที่ข้าบอกเอ็งไปแล้ว ข้าไม่พบใครน่าสงสัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครในร้านเกมแห่งนั้นเล่นเกมเดียวกับที่ข้าเล่น สัญญาณขาดหายไปหลังจากข้าพยายามถามเจ้าแกเจ้าของร้าน และการตามหาก็จบลงแค่นั้น”

ผมรินเบียร์เต็มเต็มแก้ว กระดกครึ่งหนึ่ง บิ๊กเคาะเก้าบุหรือลงที่เขี่ย ผมไม่แน่ใจว่าสหายคนนี้จะขอผมต้องการจะบอกอะไรกันแน่

“แกจริงจังกับเรื่องนี้มากแค่ไหน?” ผมถาม

“จริงจังที่สุดในชีวิต หลังจากวันนั้น ข้าลือกอินเข้าเกมอีกหลายครั้ง แต่เธอไม่โผล่ห้วมาให้เห็น”

“แกแน่ใจนะว่าแกยังสบายดีอยู่? เท่าที่ฉันรู้ แกเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่มีอะไรบอกลักอย่างว่าเป็นหุ่นยนต์ ทำไมแกต้องปั้นเรื่องให้ยุ่งยาก? ทำไมแกไม่ทำอะไรสักอย่างที่มนุษย์ธรรมดาสามัญควรจะทำ?”

บิ๊กอัดควันบุหรืออีกใหญ่ บิ๊กนกรอกกับที่เขี่ย

“เออละ, นี่คือเรื่องสมมุติ ตอนนี้ข้าเป็นมนุษย์ ที่หลอกว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์ ข้ามีเลือดเนื้อที่จับต้องได้ ไม่มีนอตหรือน้ำมันเบนซินไหลอยู่ในร่าง แบบนี้เราเข้าใจตรงกันแล้วนะ?”

เออ ผมตอบ

“ทีนี้แปลกตรงไหน? ข้าจะทำอย่างที่มนุษย์คนหนึ่งควรจะทำ ภายในอกของข้าสิ้นไปหอย่างรุนแรง ตอนที่เธอคนนั้นบอกเล่าสิ่งที่เอ็งไม่มีวันเชื่อ หัวใจข้าบอกว่าเธอคือกุญแจที่จะคลี่คลายความสับสนในหัวของข้าให้กระจ่าง

“ที่จริงวันนี้เข้ามาเพื่อบอกลา บทที่วางเอาไว้ไม่สำคัญอะไรอีกต่อไปแล้ว น่าเสียดายที่ข้ารู้ตัวช้าเกินไป หลายอย่างคลุมเครือเกินไป ข้าว่ามนุษย์ทุกคนก็ควรจะมีโอกาสได้ขีดเขียนบทของตัวเองขึ้นมา และบทที่แท้จริงของข้าคือการออกตามหาเธอคนนั้น นับจากนี้ นี่เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ข้ามีชีวิตสืบต่อไปได้”

“แต่แกยังเหลืออีกหลายหน่วยกิต กว่าจะเรียนจบ” ผมกล่าวเตือนความจำ

“ข้าลาออกแล้ววะ ไม่เอาอีกแล้ว สำหรับข้า นี่มันไร้สาระสิ้นดี”

“ไม่เข้าใจ ฉันไม่เข้าใจแกจริง ๆ จะให้ทำใจเชื่อนิทานหลอกเด็กพรรค์นี้วะ?” ผมส่ายหัว

“ม่าย นี่เรื่องจริงวะ และเอ็งไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนความเชื่อส่วนตัว เอ็งจะทำยังไงเมื่อบทบาทที่แสดงมาตลอดทั้งชีวิต วันหนึ่งให้คำตอบไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร?”

ความคิดในหัวของผมขาวโพลน ไม่มีถ้อยคำใดผุดขึ้นให้อธิบายความรู้สึก บั๊กจุดนูหรือสูบอีกมวน

“กลับมาที่เรื่องจริง ข้าเป็นหุ่นยนต์ที่บังเอิญมีหัวใจ แล้วโหงอึ้งเป็นมนุษย์แท้ ๆ หัวใจเป็นของเอ็งแต่กำเนิด ทำไมเอ็งไม่ลองทำตามหัวใจบ้างสักครั้งเล่า?”

การบอกลากะทันหันทำเอาผมใจหาย บั๊กทิ้งท้ายความหวังไวก่อนจะเดินออกจากบาร์

“ถนอมตัว ไว้จะติดต่อมา”

ตาลูบาร์เทนเดอร์เห็นผมนั่งคอตก ตาจ้องมองลงไปในแก้วเบียร์ เขาพยายามจะชวนคุย

“คนแก่ออย่างฉันก็ไม่วู้ออกว่าทะเลาะอะไรกัน แต่หากเป็นเพื่อนแท้ก็ตัดกันไม่ขาดดอก” แต่คำพูดของเขาก็ทำได้แค่ผ่านหูซ้ายทะลุหูขวาของผมไป

ตาลูบาร์เทนเดอร์เดินจากไปเพราะผมไม่ตอบสนองแม้แต่ชนิด เสียงเปียโนของ บิลลี โจเอล¹⁷ ผ่านสเตอริโอราคาถูกลอยแว่วขึ้นมา ผมพอจะเงยหน้าขึ้นมาจากความรู้สึกที่คล้ายความโศกเศร้านี้ได้บ้าง จุดนูหรือสูบ ผมกล่าวขอบคุณเขาที่พยายามปลอบใจ

23

Sing us the song, you're the piano man

Sing us a song tonight

Well, we're all in the mood for a melody

And you've got us feelin' alright

¹⁷ William Martin Joel : นักดนตรีชาวอเมริกัน

เท่าที่ผมทราบแล้ว ไม่ได้มีผมคนเดียวบนโลกใบนี้แน่นอนที่เคยถูกคาดหวังจากครอบครัวเรื่องอนาคต เริ่มต้นครั้งแรกก็ช่วงใกล้เรียนจบมัธยมปลาย

“จะเรียนอะไรต่อ?”

ดีขึ้นมาน้อยก็เป็นการหยิ่งเชิงความต้องการ

“อยากเรียนอะไร?”

ถัดมาก็หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย วนเวียนซ้ำซ้ำ...ซ้ำซาก

“เรียนจบแล้วจะไปทำอะไรต่อ?”

“จบแล้วจะไปทำงานอะไร?”

ดีขึ้นมาน้อย...แต่ก็ไม่ต่างอะไรจากเมื่อก่อน

“อยากทำงานอะไร?”

สรุปกรรมแดนของการตั้งคำถามเหล่านี้อยู่ที่ตรงไหนกันหนอ? หลังข้ามเส้นแบ่งนั้นไปแล้ว จะมีอะไรที่แตกต่างไปจากนี้รอท่าอยู่?

คราวแรกของผมเกิดขึ้นหลังการสอบปลายภาคมัธยมศึกษาปีที่หก ครอบครัวของผมยิงคำถามเดียวกับที่เคยถามพี่สาว เราอายุห่างกันสี่ปีเต็ม ผมไม่เคยเข้าใจว่า ตอนนั้นพี่สาวของผมร้องไห้เพราะอะไร แม่นั่งดูพ่อขีดเส้นแบ่งครึ่งหน้ากระดาษ แบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งซ้ายคือข้อดี ฝั่งขวาคือข้อเสีย อธิบายเพิ่มเติม สนับสนุนทุกประการด้วยเหตุและผล รายการฝั่งซ้ายได้เรียงยาวลงมาจนดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด รายการฝั่งขวามีเพียงรายการเดียว เขียนเป็นประโยคสั้น ๆ ว่า — ลูกไม่ชอบ

ท้ายที่สุด พี่สาวของผมก็ไม่ได้เข้าเรียนสาขาธุรกิจ แต่เป็นสาขาการประชาสัมพันธ์การสื่อสาร

มาถึงคราวของผม แม่นั่งดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟาห่าง ๆ พ่อไม่ได้ขีดเส้นแบ่งครึ่งหน้ากระดาษเหมือนอย่างที่เคยทำ เริ่มต้นด้วยคำถามหยิ่งเชิงความต้องการ ผมมีคำตอบอยู่ในใจเพียงข้อเดียวเท่านั้น แหวตารั้ความหวังคู้่นที่มองมายังประทับตรึงอยู่ในใจ เพราะผมไม่ได้พูดคำตอบออกไป

คำตอบนั้นง่ายตาย...ผมไม่รู้

หลังพี่สาวเรียนจบ ผมก็ย้ายมาอยู่หอพัก ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามแต่ เธอสมัครเข้าทำงานบริษัทใกล้บ้าน และทุกปิดเทอมฤดูร้อน เมื่อผมกลับบ้าน เธอไม่ใช่พี่สาวคนเดิมที่ผมเคยรู้จักอีกแล้ว

เที่ยงวัน โทรศัพท์กรีดกรัง ผมกำลังเดินออกจากอาคารเรียน นักศึกษาหลายคนเริ่มสวมเสื้อกันหนาวทับเพิ่มอีกชั้น บั๊องกันลมเย็นพัดผ่านร่างกรีดผิวหนัง สัญญาณเริ่มต้นของฤดูหนาว ผมเดินมาหลบอยู่ซอกทางเดินระหว่างสองอาคาร กดรับสายตอนกรังดังครั้งที่สิบเอ็ด

“สวัสดีค่ะ” เสียงสาวโรงงานกล่าวทักทาย

“สวัสดีครับ”

บางครั้งความเจ็บบก็เป็นสิ่งที่ดี และแน่นอนว่าบางครั้งก็ไม่ ซึ่งความเจ็บบคราวนี้ไม่มีสัญญาณของสิ่งที่ดีสะกิดใจผมเลย หลังการกล่าวสวัสดี ไม่มีแม้คำ เธอตัดสาย

ผมควักซองมาร์ลโบโรขึ้นมาดู เหลืออีกไม่กี่มวน ดึงออกมาจุดสูบ โทรกลับไปหาเธอ เพียงกรังแรก เธอรับสาย

“คุณไม่สบายหรือเปล่าครับ?” ผมถาม

“ฉันขอโทษค่ะ”

การพูดของเธอขาดช่วง ผมได้ยินเสียงเธอห่างไกลออกไป ผมเดาว่าเธอร้องให้

“ฉันขอโทษ ฉันรู้ว่าเป็นการไม่ยุติธรรมกับคุณ แต่ฉันคงพบคุณต่อไปอีกไม่ได้”

ผมอัดควันเข้าปอด เป่าควันพรุออกมา

“เกิดอะไรขึ้นครับ? เย็นนี้ผมไปหาดีไหม จะได้คุยกัน”

“ตกลงค่ะ”

หัวค่ำ ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้สูงตัวเดิมในบาร์ สาวโรงงานเดินเข้ามานั่งเก้าอี้สูงตัวข้างกัน ภาพแบบนี้เกิดขึ้นซ้ำหลายครา เพียงแต่จากคนรู้จักเปลี่ยนเป็นคนแปลกหน้า บางคราวเป็นคนแปลกหน้าที่กลายเป็นคนรู้จัก

เธอสั่งวิสกี้ใส่น้ำแข็ง ผมดื่มเบียร์ จนตาลุงบาร์เทนเดอร์นำเครื่องดื่มมาวาง ความเจ็บบืดอัดที่อธิบายไม่ถูก จะดีหรือไม่ ผมเดาไม่ออก

“คุณน่าจะเล่าอะไรให้ผมฟังสักอย่าง” ผมเสนอ

“เมื่อวานเป็นวันเกิดของฉัน ปีที่ยี่สิบเจ็ด”

“ผมไม่รู้มาก่อน เรื่องนี้หรือที่ทำให้คุณพบกับผมไม่ได้อีกต่อไปแล้ว?”

เธอส่ายหัว ถอนหายใจ ผมกล่าวขอโทษ

“ไม่ค่ะ คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษอะไรทั้งนั้น ต่อให้คุณไม่อยู่ ณ ช่วงนี้ของชีวิตฉัน ความเศร้านี้ก็จะเกิดขึ้นกับตัวฉันอยู่ดี เพราะฉันอายุยี่สิบเจ็ดปีแล้ว...ยี่สิบเจ็ด! คุณเข้าใจที่ฉันพยายามจะบอกไหม?”

ไม่ ผมไม่เข้าใจอะไรเลย ตัวเลขยี่สิบเจ็ดมีความหมายใดหรือ? หากบาร์แห่งนี้มีใครรู้จักช่วยบอกผมที

“คุณรู้อะไรไหม?” ไม่ ผมไม่รู้อะไรเลยเหมือนกัน “ฉันกดดันตัวเองสารพัดอย่าง โยนความเหงา เศร้ารวมเข้ากับการทำงาน ส่วนผสมจะเข้ากันได้หรือไม่ฉันก็ไม่รู้ และไม่มีใครบอกให้ฉันทำแบบนั้น อย่างน้อยก็ไม่มีใครมาบอกกับฉันตรง ๆ ฉันอยากจะอยู่บ้านกับแม่ ให้แม่สอนทำแกงได้ที่ฉันชอบ พ่อจะได้เลิกบ่นอุบกับฝีมือทำอาหารของฉัน น้องชายตัวแสบจะได้ชื่นชมฝีมือของพี่สาว นี่คือการผ่นเพียงหนึ่งเดียวของฉัน...แล้วคุณตอนนี้สิ!”

ผมมองดูเธอในตอนนี้อย่างแสงไฟพลวสลัวของบาร์สาดส่องไปทั่ว ไฟเมื่อนั้นบนแก้มด้านขวาของเธอเป็นนคราบน้ำตา เป็นภาพที่ระชาการอารมณ์ไม่เลวทีเดียว

“ฉันในตอนนี้อยู่ทำอะไรอยู่? มีความสุขที่ได้รับความรักจากคุณ และห่างไกลจากความผ่นฉันน่าจะเอาจริงเอาจังกับชีวิตมากกว่านี้ เกียรติศักดิ์ที่เฝ้าบนใบปริญญาที่ฉันพยายามแทบตายกว่าจะได้มา ไม่ได้ช่วยให้ฉันได้อยู่กับครอบครัวที่ฉันรัก ทุกครั้งที่ฉันเห็นมันติดอยู่บนผนังบ้าน เหมือนกับเป็นปีศาจที่คอยพูดกรอกหูของฉันไล่ให้ออกไปจากที่นั่น ออกไปทำงาน ออกไปหาความสำเร็จจอมปลอม

“ฉันคิดว่าคุณเป็นคนเพี้ยน เพี้ยนพอที่จะไม่หลงเข้ามาในวังวนคนปกติธรรมดาเหมือนกับฉัน แต่โลกใบนี้ก็กว้างใหญ่พอจะครอบเราทุกคนไว้ได้หมดอยู่ดี ไม่มีใครหลุดออกจากบ่วงเลวร้ายนี้ได้ ไม่ว่าฉันคุณ หรือใครก็ตาม

“นี่ไม่ใช่ความผิดของคุณ ตอนแรกฉันคิดว่าตีเสียอีกที่เราสองคนมองเห็นโลกใบเดียวกัน แต่เราจะออกจากโลกใบนี้ได้ยังไงคะ...ถ้าไม่มีใครคิดก้าวออกไปสู่โลกใบอื่น?”

“กลับกัน คุณทำให้โลกของผมสดใสขึ้นมาบ้าง” ผมเปิดปากพูดบ้างหลังจากฟังเธอรบบายความในใจ “คุณอยากให้ผมพูดอะไรหรือเปล่า?”

เธอไม่ตอบคำถาม ผมจะทำอะไรได้นอกจากปิดปากเงียบ

เราเดินออกจากบาร์ เดินเลียบไปตามถนนกลางดึก ไม่พูดอะไรต่อกันแม้แต่คำเดียว แผ่นหลังของเธอเป็นผู้นำทาง ผมเดินตามหลัง สีหน้าแววตาของเธอเป็นอย่างไร ในหัวกำลังคิดอะไรอยู่ เธอกำลังมองเห็นอะไร ผมไม่อาจหยั่งทราบได้

เมืองแห่งนี้ไม่ต่างอะไรจากเมืองเก่าบ้านเกิด สภาพตอนกลางวันไม่ต่างจากกลางคืน แบนราบเป็นระนาบเดียวกัน ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ได้เป็นแบบนั้น บางแห่งเป็นหลุมลึก บางแห่งเป็นเนินลาดชันสูง การไต่จากที่ต่ำสู่ที่สูงใช้แรงกายแรงใจมหาศาล และการกลิ้งหลุนจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำเป็นไปตามกฎธรรมชาติอย่างแรงโน้มถ่วง ไอแซก นิวตัน¹⁸ เป็นผู้บัญญัติขึ้น ทุกอย่างถูกแรงกระทำดูดเข้าหาศูนย์กลางของโลก ไม่อาจขัดขึ้น

¹⁸ Isaac Newton : นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษ ผู้ค้นพบกฎแรงโน้มถ่วงของโลก

บทของผมถูกใครบางคนเขียนขึ้น และใครคนนั้นไม่ใช่ตัวผม อาจเป็นคนใกล้หรือไกลตัว? ถึงอย่างไร นั่นก็เป็นบทของผม ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่อาจขัดขึ้น การที่ผมอยู่ที่นี้ตอนนี้ หรือที่ไหนก็ตามในอดีตหรืออนาคต การที่เธออยู่ที่นี้ตอนนี้ เบื้องหน้าของผม การลาจากครอบครัวอันเป็นที่รัก ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว โดยใครบางคน อาจเป็นคนใกล้หรือไกลตัว... โชคชะตานั้นเอง

26

คืนก่อนผมฝันร้าย

ฝันร้ายสยดสยอง ผมกลายเป็นหุ่นยนต์ หุ่นยนต์ที่หมายถึงหุ่นยนต์จริงๆ สายระโยงระยางเชื่อมต่อติดกับตัวผมที่ยึดไว้กับโครงเหล็กท่อนใหญ่

ผมรู้สึกตัว ขยับเปลือกตาเปิดขึ้น ในความรู้สึกของผมไม่ต่างอะไรจากการลืมตาตื่นขึ้นในตอนเช้า แขนขาขยับไม่ได้ เหลือบมองรอบตัว แห้งหนใดใครจะรู้? ห้องทดลองของนักวิทยาศาสตร์รังเงา หรือวิศวกร? อะไรก็ช่าง ใ้หมอนั้นกำลังโง่งงสองกล้องจุลทรรศน์ดูเศษเหล็กติดกับเศษเนื้อ ผมงุนงงพยายามขยับร่างกายทุกส่วน แต่ขยับไม่ได้ ศีรษะของผมเท่านั้นที่พอจะเคลื่อนไหวได้เล็กน้อย ก็มองดูแผ่นอกของตัวเอง ไม่มีอีกแล้ว ผิวหนัง กล้ามเนื้อ เครื่องใน อะไรก็ตามแต่ที่เป็นองค์ประกอบของมนุษย์ กลายเป็นเศษเหล็กเชื่อมต่อติดกัน น้ำมันเบนซินหยดตึงเหมือนเลือดกำลังไหลออกจากร่าง

ใ้หมอนั้นหันมาเห็นแล้วว่าผมรู้สึกตัว เดินเข้ามาใกล้ แสยะยิ้มแหย

“แกกำลังจะตายแล้วใช่ไหม?” แล้วมันก็หัวเราะ “ไม่เป็นไร เราจะช่วยเอง แกจะต้องมีชีวิตสืบต่อไป แม้สภาพตัวแกตอนนี้จะขั้นเลวร้ายก็เถอะ เราจะช่วยเอง เชื่อมมือได้เลย”

ว่าแล้วใ้หมอนั้นก็เดินออกจากห้องไป ผมพยายามจะตะโกนส่งเสียงขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีเสียงออกมาจากลำคอ ผมยังมีคอใช่ไหม? ผมไม่รู้ ผมไม่รู้อะไรอีกต่อไปแล้ว

ใ้หมอนั้นกลับมาแล้ว พร้อมหอบเครื่องมือเครื่องมือในลังไม้มาด้วย

“เอาละ เจ็บหน่อยนะ”

มันพูดเหมือนคุณหมอกำลังจะฉีดยา เจ็บเหมือนมดกัด

เริ่มต้นส่วงานเจาะลงบนตัวของผม ชันนอต ค้อนอันใหญ่ทุบลงที่ต้นขา กะเทาะเศษเหล็กที่ไม่จำเป็น ส่วงานขันนอตประกอบเศษเหล็กใหม่เอี่ยมติดเข้าแทนที่ ทำแบบเดียวกันทุกส่วนบนร่างกาย ผมทำได้เพียงร้องโอดครวญ ความเจ็บปวดท่วมมิดหัวใจ ทำยที่สุดก็แปรเปลี่ยน...กลายเป็นความรวดร้าว

“ได้โปรด...อยู่กับฉันได้ไหมคะ? คีนนี่”

ผมเดินมาส่งเธอถึงที่พัก สาวโรงงานหลบสายตา เอ่ยคำถามนั้น

ครับ ผมตอบ

เราาร่วมรักกันในคีนนี่ สัมผัสกันและกันไม่ยั้ง กอดรัด และบีบอัดความรู้สึกอันท่วมท้น มอบให้กันและกัน

ผ่านพ้นห้วงความรู้สึกบอบช้ำ ใต้ผ้าห่ม ผมโอบกอดเธอจากด้านหลัง

“เราน่าจะเริ่มต้นกันใหม่ได้” ผมบอก

“คุณคิดอย่างนั้นหรือ?”

“แน่นอน” ผมยืนยัน “เราจะนอนหลับให้เต็มตา ตื่นขึ้นมาขีดเส้นแบ่งสองฟากบนหน้ากระดาษ ฟากซ้ายคือปัญหาที่ต้องจัดการ ฟากขวาเราจะเต็มมันด้วยกันหลังผ่านพ้นปัญหาทุกอย่างไปแล้ว”

“คุณใจดีจัง”

ไม่รู้ว่าสีหน้าของเธอเป็นอย่างไรหลังพูดออกมาแบบนั้น ขอให้เป็นอย่างใจจริง ผมภาวนากับหัวไหล่เธอ และจุมพิต

“บอกฉัน คุณอยากมีครอบครัวแบบไหน?”

“แบบที่คุณจะได้ทำอาหารให้ทุกคนได้กิน”

“ไม่เอาล่ะ คุณกำลังล้อฉันเล่นหรือ?”

“ม่าย ผมพูดจริง ผมชอบฝีมือทำอาหารของคุณ”

“ลูกล่ะ? คุณอยากมีลูกไหม?”

“แน่นอน” ผมไม่แน่ใจเท่าไร

“ลูกสาว?”

“ก็น่าจะดีครับ จะได้ไม่โตมาเหมือนกับผม”

“โตมาแบบคุณไม่ดียังไง?”

“ก็น่าจะมีสักอย่างไม่ใช่หรือ?”

เธอคว้ามือผมไปกุมไว้ ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง

“เราน่าจะเริ่มต้นกันใหม่ได้”

“คุณบอกออกมาแล้ว”

“ขอบคุณนะคะ”

“ด้วยความยินดีครับ”

ผมกอดเธออยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน ไม่ไหวติง บรรยากาศภายในห้องถูกเคลือบคลุมไว้ด้วยสีน้ำเงิน
หม่นอีกครั้ง และห้วงนิทราน่าจะกลืนกินเธอเข้าไปแล้ว...

28

ครั้งหนึ่งในชีวิต มนุษย์หลายคน (ผมมีบ้างอาจอ้างถึงว่าเป็นทุกผู้ทุกคน) น่าจะเคยเกิดคำถามเช่น
ว่า เราเกิดมาทำไม? การดำรงอยู่ของตัวเรามีความหมายใดซ่อนเร้น? คำถามแบบนี้ดันผู้คนตกขอบเหว
แห่งความท้อแท้สิ้นหวังมานักต่อนัก และเมื่อหาคำตอบไม่พบ สุดท้ายก็จบชีวิตลงด้วยวิธีพิสดารอะไรสัก
อย่าง...ได้โปรดยื่นเหตุผลน่าฟังสักข้อไว้ให้พวกเขายึดเหนี่ยวจิตใจด้วยเถิด

คราวของผมเกิดขึ้นในบ่ายวันหนึ่ง คำถามนั้นหล่นใส่หัวเหมือนลูกแอปเปิลหล่นจากต้น เมื่อหา
เหตุผลไม่ได้ ก็น่าจะมีอะไรสักอย่างที่รู้สึกผูกพันเหนียวรั้งให้ผมยังมีชีวิตอยู่ ตึกตาดบนหัวเดียว? นั่นพี่สาว
ของผม ตัวผมก็น่าจะมีอะไรสักอย่างเหมือนกัน การวิ่ง? ม่าย นั่นเป็นเพียงระเบียบปฏิบัติในการดำรงชีวิต
เหมือนบนถนนคอนกรีตลาดยาวสุดลูกหูลูกตา การมุ่งหน้าตรงไปสู่เป้าหมาย โชคชะตา? กฏ? บทที่วาง
เอาไว้? อะไรก็ช่าง เหตุผลของผมไม่ใช่เพื่อทำนองนั้น ต้องมีอะไรสักอย่างเข้าทำสิน่า

คำตอบที่พบไม่ได้สุดแสนวิเศษ ผมผูกพันกับสิ่งมีชีวิต แมวจรตัวนั้น ใครสักคนที่ผ่านเข้ามา
น่าจะเป็นแบบนี้

แล้วถ้าบังเอิญพวกเขาจากไปแล้ว? ผมจะกลายเป็นเหมือนพวก *ชายที่คนรักจากไป*¹⁹ หรือเปล่า?
อ้างว้าง โดดเดี่ยว...และรวดเร็ว

29

เช้าวันถัดมา ผมลืมตาตื่น เธอไม่อยู่ในห้อง บนโต๊ะกินข้าวมีจานไข่ดาวกับไส้กรอกสองชิ้นทับ
โน้ตแผ่นเล็กวางอยู่ เขียนบอก

“อาหารเช้าเป็นอาหารตะวันตกคงไม่สะอาดเหมือนกะเพาะกะมัง? ฉันต้องไปทำงาน ขอขอบคุณ
สำหรับเมื่อคืนค่ะ...ฉันมีความสุขมาก”

ผมเขียนโน้ตทิ้งไว้เหมือนกัน

¹⁹ *ชายที่คนรักจากไป* : หนึ่งในเรื่องสั้นจากหนังสือ *Men without Women* ผลงานของ ฮารุกิ มูราคามิ นักเขียนชาวญี่ปุ่น

“ได้โปรด...ติดต่อหาผมเมื่อคุณสะดวก”

ผมจัดการอาหารในจานเกลี้ยงเปล่า เปิดตู้เย็นดึงขวดน้ำออกมาเทดื่มสองแก้วใหญ่ ล้างทำความสะอาดเครื่องครัว วกน้ำล้างหน้าสองสามครั้ง เดินออกจากห้อง เสียงลงกลอนไฟเพราะเสนาะหู หันกลับมาตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนจะดันประตูปิด

คืนที่ผ่านมาเป็นคืนสุดท้ายที่ผมได้พบกับสาวโรงงาน ผู้มีไฟโดดเด่นสะดุดตาบนแก้มข้างขวา สามวันถัดมา ตัวเลขบนปฏิทินบอกวันที่ 21 ธันวาคม วันสิ้นโลกวนผ่านมาอีกครั้ง สามปีผ่านมาแล้วนับจากปีในคำทำนาย คำคือนั้นคล้ายจะเป็นวันสิ้นโลกของผม เพราะไม่มีการติดต่อกลับที่ผมรอคอย หน้าไปรษณีย์โซเซียลมีเดียเธอแจ้งว่าบัญชีถูกปิดการใช้งานถาวร ผมจึงมาตามหาเธอถึงอะพาร์ตเมนต์ แต่เธอก็ย้ายออกไปแล้ว ผมกดโทรศัพท์ หาเบอร์ของเธอ และกดโทรออก ระบบอัตโนมัติแจ้งว่า เลขหมายที่ท่านเรียกไม่เปิดให้บริการ ทำนองเพลงของ กิลเบิร์ต โอซัลลิแวน²⁰ แ่วเข้ามาในหู เมื่อผมยืนอยู่หน้าห้องว่างเปล่าไร้วีแว่วว่าเธอเคยดำรงอยู่

What do we do...

What do we do

...

Alone again, naturally

30

LIVE

“เอาละ สวัสดีคนดูทุกคนด้วยนะครับ พบกับผมอีกครั้ง ลอง เเจอร์นี่ๆ วันนี้อาจจะแปลกตาสำหรับใครหลายคนติดตามเพจของเรามาตลอดระยะเวลาหกเดือน วันนี้เราไม่ได้อยู่กลางแจ้งที่ไหน แต่เป็นบ้านของผมเองครับ สัปดาห์ก่อน ผมเดินทางกลับบ้านมาด้วยเหตุผลส่วนตัว หกเดือนที่ผ่านมาถึงจะเป็นระยะเวลาที่ไม่นานเท่าไร แต่ก็ได้รับการตอบรับจากพวกคุณทุกคนเป็นอย่างดี ขอบคุณมากจริง ๆ ครับ

²⁰ Gilbert O'Sullivan : ศิลปินชาวอังกฤษ เชื้อสายไอริช

“วันนี้ผมมีเรื่องจะแจ้งให้คุณดูทุกคนทราบสองเรื่องด้วยกันครับ เรื่องแรก บทบาทของ ลอง เจอร์นีย์ จะยุติลงในวันนี้ หลังจากการไลฟ์สดครั้งนี้จบลง เหตุผลมีด้วยกันสองข้อครับ

“ข้อแรก เมื่อสี่ปีก่อน แม่ของผมได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคทางจิต และท่านได้เสียชีวิตลง เนื่องจากอุบัติเหตุเมื่อสี่ปีที่ผ่านมานี้ ขณะนั้นแม่รับการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาล เกิดคลื่นคลั่งขึ้นมา และทำร้ายตัวเองจนเสียชีวิต

“ในวันนี้ผมแค่เพียงอยากแจ้งหัวข้อสำคัญเท่านั้น จึงได้ปิดการแสดงความคิดเห็นทั้งหมดไว้ ป้องกันการแสดงความคิดเห็นที่ไม่สร้างสรรค์ แน่แน่นอนครับ ผมพยายามจะเคารพความเห็นต่าง แต่ ณ ตอนนี้ผมไม่ต้องการความคิดเห็นใด ๆ ผมขอขอบคุณและขออภัยสำหรับคนดูทุกคนมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

“ผมไม่ได้นำเรื่องนี้มาเล่าเพื่อร้องขอความสงสารจากใคร และไม่ต้องการให้ใครประจบประแจง เหตุการณ์น่าสลดแบบนี้เหมือนกับผม ผมจะขอเล่าแรงจูงใจที่ทำให้ผมสร้างเพจนี้ขึ้นมา นั่นคือข้อที่สอง

“ผมเคยมีพี่สาวครับ พี่เสียชีวิตไปแล้วเมื่อสี่ปีก่อน ตอนนั้นผมยังเรียนอยู่มอห่า พี่สาวเป็นคนเก่ง ที่สุดที่ผมเคยเจอ สมัยเรายังเด็ก ไม่ว่าจะทำอะไรพี่ก็จะทำด้วยรอยยิ้มสดใสและจริงใจเสมอ แต่หลังเข้าเรียนมัธยมปลาย พี่เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เงียบขรึม ไม่ร่าเริง ครอบครัวยึดติดกันเธอต่าง ๆ นานา แต่พี่ก็รับมือได้ดี การกีฬา การเรียน ไม่ว่าจะทำอะไรเธอก็จะทะยานขึ้นไปอยู่แนวหน้า ผมคิดว่าความสามารถเหล่านั้นแลกมากับรอยยิ้มอ่อนโยนที่หายไป

“ผลการเรียนของพี่ตกลงเหวในเทอมสุดท้าย กลายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตในบ้าน พ่อแม่ไว้วางใจเสียงดัง พี่ซังกตัวเองอยู่ในห้องตั้งแต่กลับมาถึงบ้าน จนถึงหัวค่ำ ผมเคาะประตูบอกให้เธอออกมากินข้าว แต่ไม่มีเสียงตอบรับ จนกลางดึก พ่อนึกเป็นห่วง จึงใช้กุญแจบ้านไขเข้าไป

“เธอนอนจมอยู่ในอ่างอาบน้ำ กรีดข้อมือตัวเองหลายแผล

“ผมมารู้ทีหลังว่า ทุกเทอม แม่จะเอาใบผลการเรียนของพี่ถ่ายอวดลงไปในโซเชียลมีเดีย โพสต์ถูกแชร์ออกไปอย่างกว้างขวาง มีคนเข้ามาคอมเมนต์ทั้งอย่างสร้างสรรค์และไม่สร้างสรรค์ แม่จะบอกพี่อยู่เสมอว่า ห้ามพลาด เกรดห้ามต่ำกว่าสี่จุดศูนย์ ไม่อย่างนั้นไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“พี่ของผมมีความฝันครับ พี่ชอบวาดรูป ครั้งหนึ่งเคยชนะการประกวดวาดภาพ พี่เล่าเรื่องนั้นให้ผมฟังด้วยตัวเอง แต่เธอก็ไม่ได้มีเวลามากมายจะเอาไปฝึกฝน เพราะต้องหามรุ่งหามค่ำอ่านตำราเอาไปสอบ แน่แน่นอนว่ามีคนที่ลำบากกว่านี้เป็นร้อยเป็นพันเท่าครับ จะให้ยกมาถกกันทั้งวันทั้งปีก็ไม่จบไม่สิ้น ดังนั้น อย่างที่ผมพูดไปแล้ว ผมไม่ต้องการความสงสารจากใครหน้าไหนทั้งนั้น มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกัน จริงไหมครับ?

“ตอนนั้นผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น จะทำอะไรได้มากกว่ายื่นมองร่างของพี่สาวถูกส่งเข้าเมรุเผา? แม่ก็เสียสติ ที่ผ่านมามีพี่ก็ไม่อำนานาจนครอบครัวพอจะขัดคำสั่งของแม่ ตอนนั้นเองที่โซเชียลมีเดียเข้ามาบีบบทบาท และผมอายุเต็มยี่สิบขวบปีแล้ว ไม่ใช่เด็กน้อยคนนั้นอีกแล้ว ผมจึงสร้างเพจนี้ขึ้นมา แน่แน่นอนครับ ผมเข้าไปสื่อสารตัวต่อตัวกับทุกคนบนโลกไม่ได้ ผมจึงทำได้เพียงเลือกคนที่ความรู้สึกของผม

บอกว่า ไซ้...ต้องเป็นคนนี้เท่านั้น พูดคุยกับพวกเขา ผมอยากรู้ว่าสิ่งที่พวกเขากำลังทำ หรือกำลังเป็นอยู่ พวกเขามีความสุขจริง ๆ ไซ้หรือไม่? ของที่ระลึกเล็กน้ยก็อาจจะช่วยอะไรได้ไม่มาก แต่ก็เป็นที่ระลึกของเด็กที่ติดเกมอย่างผมพอจะมอบให้ได้ ผมไม่อยากให้ใครต้องมาพบจุดจบเหมือนพี่สาว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม

“จบเรื่องเศร้าแล้วครับ เรื่องสุดท้าย เพลงนี้จะไม่ได้หนีหายหรือปิดตัวลงแต่อย่างใด อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ ผมเพียงแต่ยุติบทบาทของ ลอง เจอร์นีย์ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ก็ต้องปรับเปลี่ยนอะไรหลายอย่าง

“อันดับแรก ผมจะเปลี่ยนชื่อเพลง ฮ่า...แค่คิดว่าจะเปลี่ยนชื่อ ใจผมก็เต็มระล่ำไม่เป็นสุขแล้วครับ อีส อิท ไรท? ฮ่า...แถม ไรท! แน่นนอน สารหรือคอนเทนต์ต่าง ๆ ในการไลฟ์แต่ละครั้งจากนี้ก็จะเปลี่ยนไป แต่จะเปลี่ยนไปใช้ชื่ออะไร การไลฟ์จะเปลี่ยนเป็นรูปแบบไหนก็รอดติดตามชมกันได้เลยครับ

“และสำหรับคนดูท่านไหนที่ผิดหวังในตัวผม ผมเสียใจเหลือเกินครับ ขอโทษด้วยจริง ๆ สำหรับการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ บ้าของผมมีพื้นที่เพียงน้อยนิด เมื่อผมแบกต่อไม่ไหว ผมก็จะวางมันลงครับ และขออนุญาตบอกไว้ตอนนี้เลยว่า ในอนาคตอันใกล้หรือไกลไม่ทราบได้ เมื่อผมเปลี่ยนทีศอีกครั้ง...ผมก็อาจจะกางใบเรือ หันทางเสียเปลี่ยนจุดหมายอีกครั้ง เป็นธรรมชาติที่เราต้องปรับตัวครับ

“แต่สำหรับคนดูที่ยังชื่นชอบ ผมจะมุ่งหน้าไปต่อด้วยกัน ตัวอยู่ในมือท่านแล้วครับ ไม่มีพนักงานตรวจตัว กระโดดขึ้นมาได้เลย เรือโกอิง มันนี่ กำลังจะออกจากท่าแล้ว ฉับจะเป็นราชา— คุบส์ไม่ได้ เดียวโดนลิขสิทธิ์ ฮ่า...”

“สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณทุกคนอีกครั้งที่ติดตามเพลง อีส อิท ไรท มาเป็นเวลาหกเดือนเต็ม นับจากวันนี้ไปผมขอยุติบทบาท ลอง เจอร์นีย์ แต่เพียงเท่านี้ ไลฟ์สดใหม่ในชื่อเพลงใหม่จะเริ่มต้นสัปดาห์หน้า แล้วพบกันนะครับ บ้ายบาย-ย-ย”

31

ผมใช้เวลาตลอดสามเดือนก่อนเรียนจบ คิด คิด และคิด หาข้อเท็จจริงและความเป็นไปได้ การสำรวจความทรงจำของผมไม่พบอะไรผิดปกติผิดเพี้ยน หุ่นยนต์เพื่อนรักของผมจะเป็นหุ่นยนต์จริงหรือไม่? ไม่ว่าจะมองในแง่ไหน บิ๊กก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาสามัญที่มีนิสัยประหลาดอีกคนหนึ่งเท่านั้น มีเลือดเนื้อจับต้องได้ และไม่มีน้ำมันเบนซินไหลอยู่ในร่าง

ผมพูดอะไรผิดไปหรือไม่? ทำไมเธอถึงหายหน้าไปจากผม? ผมเดินเครื่องสมอง สำรวจความทรงจำอีกครั้ง ผมจะต้องคิดให้หนัก ก่อนทุกอย่างจะเลือนรางและจางหายไป

เธออยากให้ผมเป็นคนเพี้ยน เพี้ยนพอที่จะไม่หลงเข้ามาในวังวนของคนปกติธรรมดา ล้มเลิกความคิดที่จะหวนกลับบ้าน ใต้ตำแหน่งจากพนักงานบริษัทติดบุหรี ขึ้นเป็นผู้จัดการซีเล้า ช่วยแบ่งเบาภาระหนี้สินครอบครัว หากผมอดทนอ่านหนังสือเล่มมึนๆเล่มจบบ แยกแยะเรื่องจริงออกจากเรื่องเพื่อฝันไม่ได้ คุณเข้าอ้อนวอนขอให้นักวิทยาศาสตร์เง่าในความฝันแต่งตัวตั้งตัวเป็นอัศวิน จับมอเตอร์ไซด์ท่อไอเสียคำรามดังลั่นออกผจญภัยในโลกกว้าง เทียบบอกใครต่อใครว่าผมเป็นหุ่นยนต์

แบบนี้ผมน่าจะครองใจเธอไว้ได้

เหอะ...เง่าสั้นดี

ความจริงแล้วผมน่าจะหาอาคารสูงแปดชั้นสักแห่ง เดินขึ้นไปบนดาดฟ้า มองอาทิตย์อัสดงยามเย็นทอแสงสีทองอร่าม อดควีนบุหรีเข้าปอดจนพอใจ เมื่อตะวันลับขอบฟ้าก็โยนตัวเองลงมา ดิ่งเอาหัวโหม่งพื้นโลกให้เรื่องนี้จบสิ้นไป ความจริงแล้วผมน่าจะทำแบบนั้น

สามเดือนนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่า ผมตื่นนอน เมื่อถึงเวลาก็หาอะไรกินลงท้อง วันไหนมีคาบเรียนต้องเข้าก็ไปมหา 'ลัย ว่างเมื่อไรก็เดินเข้าร้านเกม ตกเย็นก็หาเบียร์ดื่ม เม้าได้ที่ใส่หัวกลับไปนอน เมื่อลมหนาวปีนั้นพัดผ่านมาก็ช่วยให้ผมเข้าใจความอ้างว้างได้ดีขึ้นไม่มากนักน้อย

หากจะให้เริ่มนับจำนวนนวนบุหรีทั้งหมดในตอนนี เห็นที่จะเป็นการเปลืองเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่สามเดือนนั้น การสำรวจความทรงจำแต่ละครั้ง ใช้พลังงานเป็นบุหรีเฉลี่ยคราวละสี่มวน สามเดือน ผมเดินเครื่องความทรงจำไปทั้งหมดเก้าสิบเก้าครั้ง และมวนที่สามร้อยเก้าสิบเจ็ด ผมหยุดคิดหาข้อเท็จจริงและความเป็นไปได้ทั้งหมด

...เพราะความเป็นจริง ณ ขณะนี้เท่านั้นคือคำตอบ

“ความมีเหตุผลอันเนื่องแต่ไร้เหตุผล บังเกิดแก่การใช้เหตุผลของข้า ดังนั้น ความมีเหตุผลของข้า จึงสูญสิ้น”

คำประพันธ์ของ เฟลิเซียโน้ เด ซิลบา ปรากฏอยู่บนหน้าที่ 42 ในหนังสือ ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า ขุนนางต่ำศักดิ์นักรบ

32

บ่ายวันสุดท้ายของชีวิตนักศึกษา ผมจัดการส่งไปรษณีย์พวกของใช้ส่วนตัวที่จำเป็นกลับไปยังบ้านชั้นเรียนหน่วยกิตสุดท้ายจบลงในช่วงเช้า ผมจะเดินทางกลับบ้านช่วงหัวค่ำ

เย็นวันนั้น ผมไถ่หน้าไปที่บาร์ ตาลูงบาร์เทนเดอร์กำลังก้มหน้าก้มตา นิ้วโป้งเลื่อนไถ่หน้าจอ
สมาร์ตโฟน

“ไม่เปิดร้านหรือ?”

“จัดการเรียบร้อยแล้ว ก็รอแต่ลูกค้าอย่างเธอเดินเข้ามานี่ละ”

ผมสั่งเบียร์ วินเต็มเต็มแก้ว

“ที่จริงผมมาบอกลาครับ วันนี้เรียนจบแล้ว กำลังจะกลับบ้าน”

“โอ...ต่อไปก็ทำงานนี่สินะ?”

ผมกระดกเบียร์หมดแก้ว

“คิดหรือยังว่าอยากทำอะไร?”

ผมส่ายหัว

“อืม ก็ไม่ต้องรีบร้อน” ตาลูงดึงเบียร์ออกมาจูดสูบ ผมไม่ยักรู้ว่าเขาสูบบุหรี่ด้วย “อย่าหาว่าฉัน
สอนเลยนะ แต่ใช้เวลาสักหน่อยเดี๋ยวก็หาสิ่งที่ยากจะทำพบ บางครั้งก็เจอสิ่งที่ควรทำ บางครั้ง
สถานการณ์ก็บังคับให้ทำในสิ่งที่ต้องทำ เธอพอจะเข้าใจใช่ไหม?”

“ครับ คิดว่าพอเข้าใจ”

“คนหนุ่มอย่างเธอหายไปคนหนึ่งก็ทำให้ร้านเงียบเหงาแล้ว ไว้แวะมาเยี่ยมคนแก่อย่างฉัน...
เมื่อมีเวลา”

“แล้วจะมาอีกครับ”

ตาลูงบาร์เทนเดอร์เลี้ยงเบียร์เป็นของขวัญอำลา ผมกล่าวขอบคุณ เดินออกจากบาร์

...

ผมเดินขึ้นรถตู้ประจำทางตอนหนึ่งทุ่มตรง ลิบนาที่ถัดมาล้อหมุนเคลื่อนออกจากท่า ผมนั่งเบาะ
ด้านหลังริมหน้าต่าง ไฟถนนสีส้มสลัวสลัวแวบแวม เหมือนมองรถราแล่นสวนทางฝั่งตรงข้ามตลอดเส้นทาง
ผู้โดยสารส่วนใหญ่ก้มหน้ามือไถ่หน้าจอสมาร์ตโฟน คนขับเปิดวิทยุหาคู่คลื่นฟังเพลง ทำนองเพลงที่ผมไม่
รู้จัก

ผมทวนคิดถึงเธอผู้ล่วงลับ เธอผู้สาบสูญ หุ่นยนต์เพื่อนรักแสนเพื่อน ทุกผู้ทุกคนต่างกำลังมุ่ง
หน้าไปที่ไหนสักแห่ง กำลังทำอะไรสักอย่าง สถานที่ลึกลับอย่างห้องทดลองของนักวิทยาศาสตร์ี่เงา
บ้าน? ที่ทำงาน? ตามหาความจริง ตามหาความทรงจำ ตามหาความฝัน แล้วผมกำลังมุ่งหน้าไปแห่งหน
ใดกันเล่า? แต่ไม่สำคัญอีกแล้ว ตลอดทางจะเป็นถนนคอนกรีตลาดยาวสุดลูกหูลูกตา แวดล้อมจะราย
รอบด้วยตึกสูงระฟ้ามากมาย...หากผมจะเริ่มทำตามเสียงเพรียกร้องของหัวใจในตอนนี้ ก็ไม่มีอะไร
สลักสำคัญอีกต่อไปแล้ว...

บันทึกในอดีตของผมจบลงเพียงเท่านี้ แต่ก็น่าจะเพิ่มเติมเนื้อหาเล็กน้อยให้เป็นปัจจุบัน

ผมพยายามปิดตัดธรรมเนียมการเป็นพนักงานบริษัทของครอบครัว พ่อยังดำรงตำแหน่งผู้จัดการทั่วไปของบริษัทผลิตรถแม็คโคร แม่ยังดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง พี่สาวลาออกจากบริษัทเดิม สมัครเข้าทำงานบริษัทแห่งใหม่เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ

ไลฟ์สไตล์มีมั่งคุดขึ้นบนพื้นที่โซเซียลมีเดียเหมือนดอกเห็ด ผมคือหนึ่งในนั้น

ผมแยกตัวจากครอบครัว ออกมาใช้ชีวิตคนเดียวในเมืองใหญ่ และเมื่ออายุได้ยี่สิบแปดปี ผมแต่งงาน

ภรรยาเสนอไอเดียให้สร้างเพจร่วมกัน หาทำคอนเทนต์เผยแพร่ และรับงานโฆษณา แหล่งรายได้ชั้นดี ก็น่าจะพอให้เราเอาตัวรอดจากสภาวะการณ์ในโลกยุคปัจจุบันไปได้

ในหนึ่งวันผมนั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์นานเกินแปดชั่วโมง พาผู้คนที่ไม่เคยแม้กระทั่งพบหน้ากันมาก่อนท่องไปในโลกกว้าง แน่ใจว่าไม่ใช่โลกใบนี้ ไม่ใช่โลกใบเดียวกับที่มนุษย์เราอาศัยอยู่ เป็นโลกเหนือจริง โลกแห่งเกม...โลกแห่งจินตนาการ แม้ตัวภรรยาจะไม่เคยย่างกรายเข้ามาในโลกใบนี้ของผมเลยสักครั้ง แต่เธอก็ซึมซับที่ผมสามารถเอาตัวรอดในโลกกว้างใหญ่ได้ด้วยความชอบส่วนตัว ดังนั้น ผมก็น่าจะมีความสุขดี

ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ

ไม่มีการติดต่อจากบัก ไม่ว่าจะเป็นการจากลาของเราจะนำไปสู่เรื่องดีหรือเลวร้าย ผมภาวนาให้หุ่นยนต์เพื่อนรักของผมสุขภาพกายและใจแข็งแรงอยู่เสมอ

เมื่อข่าววันสิ้นโลกครั้งใหม่แพร่สะพัดอีกครั้ง ผมกดลบเบอร์ติดต่อของสาวโรงงาน เปิดเพลง *ดิ เอ็นด ออฟ เดอะ เวิลด์* จากสเตอริโอราคาถูก และค่าคืนวันเดียวกันนั้น ผมมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ดวงดาวสุกสว่างสดใสกว่าที่ผ่านมา ผมไม่ได้มองหาร่องรอยการปริแตกของมวลอากาศอีกแล้ว หรือต่อให้มหาภัยพิบัติกำลังคืบคลานใกล้เข้ามา ผมก็น่าจะเป็นกังวลเรื่องอื่นมากกว่าการล้างเนื้อล้างตัวให้สะอาดเพื่อความบริสุทธิ์ผุดผ่องจบจนลมหายใจสุดท้าย จริงไหม?

“ให้ชีวิตสิ้นสุด ต่อเมื่อชีวิตสิ้นแล้ว...เร็วแรง”

จุดเริ่มต้นของการบอกเล่าเรื่องราวครั้งนี้ น่าจะอยู่ที่ตรงนั้น

